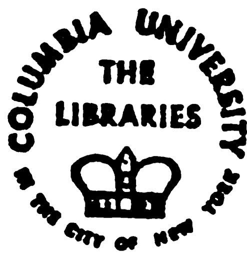

COLUMBIA UNIVERSITY
THE
LIBRARIES
IN THE CITY OF NEW YORK

BIBLIOTHÈQUE GRECQUE VULGAIRE

TOME HUITIÈME

RECUEIL

DE

FABLES ÉSOPIQUES

RECUEIL

DE

FABLES ÉSOPIQUES

MISES EN VERS PAR

GEORGES L'ÉTOLIEN

ET PUBLIÉES POUR LA PREMIÈRE FOIS

D'APRÈS UN MANUSCRIT DU MONT ATHOS

PAR

ÉMILE LEGRAND
PROFESSEUR A L'ÉCOLE NATIONALE DES LANGUES ORIENTALES

Aesop



PARIS
H. WELTER, LIBRAIRE-ÉDITEUR
59, RUE BONAPARTE, 59

1896

A MESDEMOISELLES

MARGUERITE & GERMAINE

PALÉOLOGUE

HOMMAGE AFFECTUEUX

OFFERT A L'OCCASION DU SEIZIÈME ANNIVERSAIRE

DE LEUR NAISSANCE

PRÉFACE

Le manuscrit contenant le *Recueil de Fables ésopiques* que nous publions ci-après nous fut gracieusement offert, en 1888, par le marquis de Saint-Hilaire, qui le tenait lui-même d'Emmanuel Miller. C'est un petit volume in-octavo de soixante-cinq feuillets, mesurant quatorze centimètres sur vingt-deux, et revêtu d'un simple cartonnage. Sur le verso du feuillet de garde qui précède le texte, on lit cette note, que nous reproduisons textuellement :

« Les deux manuscrits de ces fables que possède le couvent τῶν Ἰϐήρων offrent un texte à peu près identique, abstraction faite d'une assez grande quantité de fautes orthographiques, qui ne leur sont pas toujours communes. Tous deux me paraissent appartenir à la seconde moitié du seizième siècle. Ces fables m'intéressaient à divers titres; mais, n'ayant pas eu le temps d'en faire la transcription, je confiai cette tâche à un jeune moine fort intelligent et, comme on en peut juger, calligraphe habile. La copie a été exécutée diplomatiquement sur celui des manuscrits que je considérais comme le plus intéressant, pour la raison

qu'il présente un certain nombre de corrections, qui, à mon avis, ne peuvent, étant donnée leur nature, émaner que du fabuliste. Ce manuscrit est un petit volume in-quarto en papier turc, comprenant quatre-vingt-six feuillets non chiffrés, dont plusieurs, à la fin, sont restés blancs; il est revêtu d'une reliure en maroquin noir certainement exécutée dans le Levant. L'écriture est ferme, large et facile à lire. Les corrections figurent tantôt à la marge, tantôt dans l'interligne. J'ai moi-même collationné la présente copie sur l'original. Un portrait à la plume de Georges l'Étolien orne le manuscrit et c'est à mon scribe qu'est due la reproduction ci-jointe (1), laquelle est très bien réussie. Au-dessus de la tête du personnage, on lit : Γεώργιος ὁ Αἰτωλός. Ces trois mots sont tracés à l'encre rouge. — E. Miller. »

La copie que nous possédons fut donc exécutée au cours de la mission d'Emmanuel Miller, au mont Athos, en 1863, et vraisemblablement durant son séjour au couvent des Ibères.

***

Ce Recueil a été étudié depuis lors par Spiridion Lambros, pendant la mission qu'il remplit à la Sainte-Montagne, en 1880. Voici en quels termes il s'exprime à ce sujet, dans son Rapport au Parlement hellénique (2) : Διάφορα ποιήματα τοῦ κατὰ τὸν ιζ' (*sic*) αἰῶνα ἀκμάσαντος καὶ μέχρι

(1) Ce portrait a malheureusement disparu.

(2) Ἔκθεσις Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου, δ. φ. ὑφηγητοῦ, πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποστολῆς αὐτοῦ, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1880. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Αἰῶνος. 1880 (in-8° de 32 pages), p. 27.

τοῦδε μόνον ἐκ τοῦ ὀνόματος γνωστοῦ λογίου Γεωργίου τοῦ Αἰτωλοῦ, κυριώτατα δὲ συλλογὴ ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τριῶν (*sic*) αἰσωπείων μύθων τοῦ αὐτοῦ, γεγραμμένων εἰς πολιτικοὺς στίχους ὁμοιοκαταλήκτους, λίαν δὲ περιέργων.

Plus tard, dans l'Ἐτήσιον ἡμερολόγιον de Constantin Scoccos pour l'année 1888 (pp. 325-329) et sous le titre Νέος ἕλλην Αἴσωπος, le même savant a donné quelques détails nouveaux et publié trois fables de ce Recueil. Nous devons toutefois faire observer que, dans son article, Spiridion Lambros ne mentionne qu'un seul manuscrit ibérite (qui porte actuellement le nº 152), tandis que Miller en a vu deux. L'un de ces manuscrits aurait-il disparu depuis 1863? La chose n'est pas impossible. D'un autre côté, les renseignements fournis par Lambros ne sont pas assez explicites pour que l'on puisse affirmer qu'il a eu sous les yeux le volume transcrit aux frais de Miller plutôt que l'autre. Le texte des trois fables qu'il a publiées concorde, il est vrai, avec celui que nous donnons nous-même, mais cette concordance ne prouve aucunement qu'elles aient été extraites du même manuscrit, puisque Miller atteste l'identité des deux textes, sauf quelques fautes d'orthographe. Nous n'insisterons pas davantage sur ce point. Il peut se faire que les deux manuscrits soient toujours au couvent des Ibères et que Lambros ait eu ses raisons pour ne parler provisoirement que d'un seul.

*
* *

Spiridion Lambros et les autres Grecs qui ont eu l'occasion de s'occuper de Georges l'Étolien déclarent ne posséder

sur lui aucun détail biographique. Ils se bornent à déclarer que c'était un homme σοφὸς καὶ ἐλλόγιμος, maigre renseignement tiré d'une lettre sans date écrite par Jean Bonafeus à Théodose Zygomalas (1).

A. Papadopoulos-Kérameus a récemment mis au jour deux lettres non datées de Georges l'Étolien à Hippolyte, métropolitain de Méthymne (2). Ces deux lettres, assez élégamment rédigées en grec ancien, ne sont qu'un exercice de rhétorique et ne contiennent absolument aucune particularité digne de remarque. Il en est quasi de même d'une lettre de Damascène le Studite à Georges l'Étolien (3); on y apprend pourtant que notre fabuliste avait fait un voyage à Venise. Ladite lettre n'a pas de millésime, mais elle ne saurait être postérieure à 1577, date à laquelle eut lieu le décès de Damascène. Cette date, restée inconnue jusqu'à ce jour, nous est fournie par un passage du *Cod. Tybingensis Mb 37*. En effet, à la suite d'une courte autobiographie d'un quêteur grec nommé Gabriel Calonas (pp. 95 et suiv.), on trouve, dans le manuscrit de Tubingue, quelques renseignements communiqués par ce personnage à Martin Crusius (juin-juillet 1582) et notamment : « Damasceni νεωτέρου Θησαυρὸν in pagis ubique ἀναγινώσκεσθαι populo a sacerdotibus; eum Hieremiæ patriarchæ primum in grammaticis præceptorem (et aliorum multorum) fuisse : ideo ab eo postea factum Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης μητροπολίτην : antea a Metrophane fuisse ut ἔξαρχον missum in Russiam

(1) Publiée par Martin Crusius, *Turcogræcia*, p. 270.

(2) Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας (Constantinople, 1886, in-4°), pp. 61-62.

(3) Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεοελλ. φιλολογίας, pp. 62-63.

μικρὴν (τὴν μεγάλην Ῥωσίαν esse Moscoviam), tandem 1577 mortuum esse. »

Manuel Gédéon suppose (1) que Georges l'Étolien fut directeur de la Grande École nationale de Constantinople. Georges possédait probablement toutes les qualités requises pour administrer cet établissement; par malheur, on ne lit nulle part qu'il ait occupé ce poste.

*
* *

Nous avons nous-même consacré quelques mots à Georges l'Étolien dans notre *Notice biographique sur Jean et Théodose Zygomalas* (2). Nous les rappellerons brièvement ici en y ajoutant certains détails complémentaires.

Le copiste André Darmarius, qui se trouvait à Tubingue au mois d'août 1584, déclarait à Martin Crusius que les Corinthiens d'alors se livraient au commerce et étaient devenus barbares, puis il ajoutait : τούτων ἦν εἷς (3) πεπαιδευμένος, Γεώργιος ὁ Αἰτωλὸς, ὃς πρὸ δ' ἢ έ ἐτῶν τέθνηκεν (4). Nous apprenons, en outre, par le même Crusius, que Georges l'Étolien avait exercé sa verve satirique aux dépens des notaires de Constantinople, lesquels étaient au nombre de cinquante et plus : « Georgius ὁ Αἰτωλὸς, ἄριστος ποιητὴς,

(1) Χρονικὰ τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας (CP. 1883, in-8°), pp. 63-64.

(2) Pages 72, 73 et 189 du tirage à part.

(3) Il n'y a rien de surprenant à ce qu'un homme né à Corinthe s'appelle *L'Étolien*. Cet ethnique devenu patronymique désigne le lieu d'où Georges tirait son origine. Nous pouvons rappeler ici que Georges de Trébizonde était Crétois et demander la permission d'ajouter que nous connaissons un excellent Français qui se nomme *Le Grégeois*.

(4) *Codex Tybingensis Mb 37*, p. 135.

καταγελῶν τῶν νοταρίων πάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ν' ὄντων ἢ καὶ πλειόνων. Οὐδεὶς οὕτως ὡραίως γράφει ὥσπερ αὐτός (1). Ἔχει γυναῖκα καὶ ἐκ γυναικὸς ταύτης παῖδας (2). »

Enfin, c'est encore Crusius qui va nous fournir les détails suivants. Dans sa rarissime *D. Solomoni Schweigkero Sultzensi Gratulatio* (Strasbourg, 1582, in-4°), le professeur allemand a inséré une certaine quantité de témoignages accordés par des Grecs à Salomon Schweigger (3) et inscrits par eux sur les pages de son *Album amicorum*. Parmi ces témoignages, nous en trouvons un (f. 12 r°) signé de Georges l'Étolien et ainsi conçu :

Εἰ καὶ ἀρετῇ πάσῃ κατακοσμεῖται ὁ Σιωπηρὸς (4) Σολομὼν (φησὶν ὁ θαυμάσιος), μᾶλλον δὲ κόσμος ἀρετῆς ἐστιν οὗτος ἤ, κυριωτέρως εἰπεῖν, αὐτὸς ἀρετή τις ἔμψυχος : τούτου τὸ σῶμα ὡς ἀνδρὸς σοφοῦ κεῖται μὲν τῇδε τῇ πόλει ᾗ ἐπιδημεῖ : τὸ δὲ τῆς διανοίας πτερὸν (κατὰ Πίνδαρον) πανταχοῦ πέτεται · ᾧ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐντυχόντες τῇ τοῦ Κωνσταντίνου πόλει ἐνδιατρίβοντι καὶ ἱκανῶς ὁμιλήσαντες, ἔγνωμεν τοῦτον τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις πάντας ἐπικοσμοῦντα : οἷά τινα

---

(1) Georges l'Étolien était copiste à ses heures. C'est lui qui calligraphia, en 1573, aux frais de Constantin, chartophylax de la Grande Église, le manuscrit qui porte actuellement le n° 130 dans la bibliothèque du monastère du Pantocrator. Cf. Sp. Lambros, *Catalogue of the greek manuscripts on Mount Athos*, tome premier (Cambridge, 1895, in-4°), p. 106.

(2) *Codex Tybingensis Mb* 37, p. 108. — Le nom de Georges l'Étolien figure dans le titre du Κωμῳδοδιάλογος d'Alexandre Phortios. Voir notre *Notice biographique sur Jean et Théodose Zygomalas*, p. 72; et notre *Bibliographie hell. des quinzième et seizième siècles*, t. II, p. 181.

(3) Rappelons que Salomon Schweigger était chapelain de Joachim von Sintzendorff, ambassadeur de l'Empereur près la Sublime-Porte, et qu'il habita Constantinople de janvier 1578 à mars 1581.

(4) Les Grecs traduisaient *Schweigger* par Σιωπηρός, Σιωπικός.

ζωγράφον χρώματα ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλόντα· καὶ τούτου τὴν ἀρετὴν θαυμάζοντες γράμμασιν ἰδιοχείροις τὸ ἀσφαλὲς βεβαιοῦμεν τοῦ λόγου.

ὁ ἐξ Αἰτωλίας Γεώργιος (1).

Ce document est accompagné de la note suivante :

Fuit hic vir laicus, rerum antiquarum indagator, multas habens priscas monetas : de quibus æneam Homeri iconem Solomoni donavit : quam is postea mihi, ut supra dictum, huc Tybingam dono misit (2). *Habitavit Constantinopoli in Patriarcheio, mortuusque est 1580, mense septembri, annos circiter 55 natus.*

On lit plus loin (f. 12 v°) un témoignage de Néodore l'Étolien, qui était peut-être fils de Georges. Voici ce document :

Ἐγὼ Νεόδωρος ὁ ἐξ Αἰτωλίας καὶ ἱεροδιάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, μνήμης καὶ φιλίας χάριν τοῦ λογιωτάτου Σιωπιχοῦ Σολομῶντος, ἔγραψα ταῦτα, ἔτει 1582, 2 ἀπριλ. Constantinopoli.

***

Avant les fables ésopiques, on trouve dans le manuscrit

(1) On trouve une traduction allemande de ce témoignage dans la Relation de voyage de Salomon Schweigger. Voir *Reyssbuch dess Heiligen Lands* (Francfort-sur-Main, 1609, f°), tome II, p. 135.

(2) On lit plus haut (f. 8 r°) : « Martii 7 (1581) accepi æneam monetam, rubigine scabram, a Solomone mihi 7 ianuarii missam : in cuius una parte facies Homeri est circundata literis ΟΜΗΡΟΣ : in altera Mercurius, cum virga in sinistra, in dextra cum sertulo, circundatus literis ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ, legitur Ὅμηρος Ἀμαστριανῶν. »

les vers suivants, qui sont sans doute aussi de Georges l'Étolien :

ὁ βοϊβόνδας Πέτρος
τῆς Μύρτζενας ὁποῦ μιλεῖ τῆς μάννας του μὲ μέτρος ·
εἶναι ἑβδομήντα ἑπτὰ χρόνοι ἀπὸ τὴν κτίσιν,
καὶ χιλιάδες λέγω ἑπτὰ (1) πὄδραμαν σὰν τὴν βρύσιν ∴

Ἐδῶ ὁ Πέτρος ὁμιλεῖ τῆς μάννας του στὸν ὕπνον ·
νὰ πάρῃς Καντακουζηνὸν γαμβρὸν εἰς τὴν Μαρίαν
τὴν ἀδελφήν μου, κ' ἔλαβες μεγάλην τιμωρίαν ∴

Par eux-mêmes, ces vers ne signifient pas grand'chose. Je serais disposé à croire qu'ils étaient destinés à servir soit de légende à des dessins, soit de sommaire à des chapitres. *Le voïvode Pierre qui parle avec mesure à la Mircena, sa mère,* n'est autre que Pierre le Boiteux, fils de Mircea III, prince de Valachie, et de Chiarina ou Chiajna (ici désignée par son andronymique, Μύρτζενα, *femme de Mircea*). Sur le mariage de Marie, fille de Mircea III et de Chiarina, avec Jean Cantacuzène, frère du fameux Michel Cantacuzène (surnommé Chéitanoglou, c'est-à-dire *Fils du Diable*), on peut consulter : Martin Crusius, *Turcogræcia,* p. 274, et un extrait de la Chronique inédite de Manuel Malaxos, que j'ai publié dans les *Éphémérides daces* de Constantin Dapontès, tome I, p. 503.

Sur Pierre le Boiteux, qui fut successivement prince de Valachie et de Moldavie, on consultera : Grégoire Urechi, *Chronique de Moldavie,* édit. d'Émile Picot, pp. 451-565; Nicolas Nilles, *Symbolæ ad illustrandam historiam ecclesiæ*

(1) C'est-à-dire 1569 de l'ère chrétienne.

orientalis, t. II, pp. 878-1000; Eudoxe Hurmuzaki, *Documente privitore la istoria Românilor*, t. II, première partie, pp. 410 et suivantes. On ne devra recourir qu'avec la plus grande prudence à Denys Photinos, Ἱστορία τῆς πάλαι Δακίας (t. II, pp. 104-106, et t. III, pp. 85-88), ouvrage qui fourmille d'erreurs de toute sorte.

Les fables ésopiques sont suivies de ces autres vers :

Ἄρχων ὁ Καντακουζηνὸς, ἡ φήμη τῶν Ῥωμαίων,
στὸ δίκαιον δὲ ντρέπεται Τοῦρκον μηδὲ Ἑβραῖον ·
ὅλοι αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι Μιχαὴλ τζελεπὴ τὸν λέγουν,
χ' εἰς τὴν βουλὴν οἱ ἄρχοντες τοῦτον πρῶτον διαλέγουν ∴

Ῥωμαϊκὰ ἡ γλῶσσα σου τὰ λέγει σὰν ἀηδόνι,
τὰ τούρκικα καλλίτερα παρὰ τὸ χελιδόνι,
τοῦ εὐγενοῦς καὶ εὐτυχοῦς πατρός σου Μιχαήλου
ἄρχοντος Καντακουζηνοῦ καὶ τῆς Τριάδος φίλου ∴

Pour ce qui concerne Michel Cantacuzène, je ne puis que renvoyer à la notice que je lui ai consacrée (1) dans mon *Recueil de Poèmes historiques en grec vulgaire relatifs à la Turquie et aux principautés danubiennes* (Paris, 1877, in-8°), pp. 1-13.

***

Dans la pensée que la présente Collection pourrait être utilisée par un futur éditeur d'un *Corpus fabularum æsopicarum,* nous avons placé entre parenthèses, après le nu-

(1) Il y est aussi question de ses trois fils.

méro d'ordre de chaque fable, le chiffre correspondant de la Αἰσωπείων μύθων συναγωγή publiée par Charles Halm (Leipzig, *Teubner,* 1854, in-8°), qui donne lui-même la concordance avec les recueils antérieurs au sien (1).

Nous espérons, enfin, que les Fables versifiées par Georges l'Étolien fourniront quelques précieux éléments aux grammairiens qui étudient l'histoire de la langue néo-hellénique.

Paris, 8 janvier 1896.

---

(1) Notons toutefois que le savant allemand a ignoré l'importante collection de fables ésopiques publiée par Emmanuel Miller, dans le tome XIV (seconde partie) des *Notices et extraits*, et en tirage à part (1841).

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ
ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ
ΠΟΙΗΘΕΝΤΩΝ ΡΙΜΑ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΜΥΘΙΩΝ
ΠΑΡΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΑΙΤΩΛΙΑΣ

---

1 (5).

Ἀετὸς καὶ ἀλεπού.

Ἔκαμεν ἕνας ἀετὸς μὲ ἀλεποὺ φιλίαν
ἀντάμα νὰ εὑρίσκωνται, νὰ ἔχουν συντροφίαν.
Εἰς ἕνα δένδρον ἔκτισε ὁ ἀετὸς φωλία,
καθὼς τὸ ἔχει τάξη του, ἔκαμε τὰ πουλία.
Ἐκεῖ στὴν ῥίζαν τοῦ δενδροῦ φωλίαν εἶχε ποίσῃ
ἡ ἀλεπού, τὰ τέχνα της ἤθελε νὰ γεννήσῃ·
ἡ ἀλεποὺ ἕναν καιρὸν ἐπῆγεν νὰ βοσκήσῃ,
νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ φᾷ, ξεφάντωσιν νὰ ποίσῃ·
ὁ ἀετός, ὡς ἅρπαγος, σὰν ηὗρεν μοναξίαν,
τὰ ἀλεπόπουλά 'φαγε κ' ἔκαμεν ἀτυχίαν.
Τότε πτωχὴ ἡ ἀλεπού, ὡς εἶδε φαγωμένα

Titre. ποιηθὲν corrigé en ποιηθέντων. ῥῆμα.
1. 2. εὑρίσκονται. 4. τάξι. πουλλία. 9. D'abord ἅρπαγας. 10. D'abord ἔφαγε τ' ἀλεπόπουλα. 11. φαγομένα.

τὰ τέκνα της, τὰ ἔκλαιε πικρὰ, φαρμακωμένα·
καὶ τοῦ θεοῦ δεήθηκεν ἀνταμοιβὴν νὰ ποίσῃ,
τὸν ἅρπαγον τὸν ἀετὸν νὰ κακοθανατήσῃ.
Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν πανήγυρις ἐγίνη·
ὁ ἀετὸς ἐπῆγε κεῖ καὶ τὰ πουλί' ἀφίνει,
καὶ κρέας μὲ τὰ κάρβουνα ἅρπαξε μὲ τὴν βία,
χ' εἰς τὴν φωλία πέταξε, νὰ φάγουν τὰ πουλία.
Ἄνεμος τότε φύσησεν, ἄναψεν ἡ φωλία,
κάτω στὰ χόρτα ἔπεσαν ὅλα του τὰ πουλία·
καὶ ἔδραμεν ἡ ἀλεποὺ, τά 'φαγεν ἐμπροστά του,
ἔκαμεν τὴν ἐκδίκησιν ἐμπρὸς στὰ μάτιά του.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσοι 'ναι ὁποῦ χαλοῦν φιλίαν
πολλὰ κακοπαθαίνουσι, πέφτουν εἰς δυστυχίαν.

2 (7).

Ἀετοῦ καὶ λαγωοῦ μῦθος.

Ἕνας λαγὸς ἀπ' ἀετὸν ἔτρεχεν μὲ τὴν βίαν,
καὶ εἰς σκανθάρου ἔφυγεν μέσα σὲ κατοικίαν·
τὸν σκάνθαρον ἐδέετον τάχα νὰ τὸν γλυτώσῃ
τότε ἀπὸ τὸν ἀετὸν, νὰ μὴν τὸν ἐσκοτώσῃ.
Ὁ σκάνθαρος ἐδέετον τὸν ἀετὸν νὰ πάγῃ,
νὰ τὸν ἀφήσῃ τὸν λαγὸν, καὶ νὰ μηδὲν τὸν φάγῃ·
καὶ ἄμονέ τον τὸν θεὸν τὸν Δία νὰ τὸν ποίσῃ
τὴν παρακαλοσύνην του, νὰ μὴν καταφρονήσῃ.
Ὁ ἀετὸς τὸν σκάνθαρον ἐκαταφρόνεσέ τον,
μὲ τὸ πτερὸν τὸν κτύπησε καὶ τὸν λαγὸν 'φαγέ τον.

---

12. φαρμακομένα. 14. D'abord ἅρπαγα. 16. ἀφίνη. 22. σταμμάτιά του. 24. κακοπαθέννουσι. πέφθουν.
2. 6. ἀφίση. 7. ἄμωνέ. πίση. 10. D'abord τὸν κτύπησε μὲ τὸ πτερόν.

Σὰν εἶδεν ἔτζι σκάνθαρος τὴν τόσην ἀτυχίαν,
μαζί του τότ' ἐπέταξεν καὶ πῆγε στὴν φωλίαν,
καὶ τὰ αὐγά του κύλισε, ὅλα 'χε τὰ τζακίσῃ,
κ' εἰς τοῦ λαγοῦ τὸν θάνατον ἐκδίκησ' εἶχε ποίσῃ.
Ὅταν τὰ εἶδ' ὁ ἀετός, ἔπεσε σὲ πικρία,
κ' εἰς τόπον ὑψηλότερον ἔκαμεν κατοικία.
Πάλιν λοιπὸν ὁ σκάνθαρος καὶ κεῖνα κύλισέ τα,
ἐπῆγε καὶ τὰ ἔρριξε καὶ κατατζάκισέ τα.
Δὲν ἤξευρεν ὁ ἀετὸς πλέον τὸ τί νὰ κάμῃ·
στὸν Δία ἐβουλήθηκε μόνον νὰ καταδράμῃ,
καὶ πᾷ νὰ πῇ τὰ ἔπαθεν ὅλα ἐκεῖ ὀμπρός του,
διότι ἐλέγαν παλαιὰ πῶς ἦταν ἐδικός του·
ὁ ἀετὸς ὁ βασιλεὺς ἦταν ξεχωρισμένος,
Διὸς Ἑλλήνων τοῦ θεοῦ πάντ' ἀφιερωμένος·
ὅμως ἐκεῖ εἰς τοῦ Διὸς μέσα εἰς τὴν ποδίαν
ἔκαμεν πάλ' ὁ ἀετὸς ἐκ τρίτου τὴν φωλίαν·
ἄλλα αὐγὰ ἐγέννησε κ' εἶπε νὰ τὰ φυλάγῃ
ὁ Ζεύς, νὰ ἔχῃ ἔννοιαν πούπετες ὅταν πάγῃ,
καὶ νὰ τὰ βλέπῃ εὔμορφα διὰ νὰ μὴν χαθοῦσι,
μὴ κινδυνεύσουν πάλ' ἐκεῖ, λάχουν καὶ τζακιστοῦσι.
Πάλιν ἐκεῖ ὁ σκάνθαρος ἄλλο ἐμηχανεύθη,
ἐκεῖ ὁποῦ 'τανε ὁ Ζεὺς τὶ τὸν ἐπανουργεύθη·
ἔκαμε βῶλον κόπρειον καὶ πῆγεν εἰς τὸν Δία,
στὰ ῥοῦχα του τὸν ἔρριξε μέσα εἰς τὴν ποδία.
Τὴν κόπρον σὰν τὴν εἶδ' ὁ Ζεύς, τότε πολλὰ ταράχθη,
τῆς ὥρας ἐσηκώθηκεν, ἔξαφνα ἐτινάχθη,
καὶ τὰ αὐγὰ τὰ ἔρριξεν, ὅτ' εἶχ' ἀλησμονήσῃ.
Σὰν ἔμαθ' ὅτι σκάνθαρος τὸ πρᾶγμα εἶχε ποίσῃ,
καὶ ὄχι εἰς τὸν ἀετὸν ἔκαμεν ἀδικία,
ἀλλὰ ἠσέβησε πολλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Δία,

11. ἔτζη. 12. μαζῆ. 13. ὅλάχε. 15. D'abord εἶδεν. 20. ἐβουλίθηκε. 22. D'abord ἔλεγαν. 26. πάλιν. 28. ἔχει. 33. κόπριον. 36. ἐσυκόθηκεν. 37. ἔριξεν.

ἐφάνη τον παράξενον, καὶ ἤθελεν νὰ μάθῃ
πῶς ἤτονε ἡ ἀφορμὴ ὁ ἀετὸς νὰ πάθῃ
ἔτζι ἀπὸ τὸν σκάνθαρον, νὰ πειραχθῇ ἀδίκως,
ὁποῦ 'ναι οὐδετίποτε, μικρὸν ζῶον στὸ μῆκος.
Ἔμαθεν τὴν ὑπόθεσιν τὸ πῶς ἐπροξενήθη,
καὶ ὕβρισε τὸν ἀετὸν, μηδὲ τὸν ἐλυπήθη.
Πάλιν μὴ θέλοντας ὁ Ζεὺς τὸ γένος νὰ σπανίσῃ
τῶν ἀετῶν, ἠθέλησε τρόπον καλὸν νὰ ποίσῃ·
ἀγάπην μὲ τὸν σκάνθαρον τοὺς ἔλεγε νὰ ποίσουν,
τὴν μηχανὴν, τὴν ἔχθρητα, τὴν κάκητα ν' ἀφήσουν.
Ἀμὴ ποτὲ ὁ σκάνθαρος δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ
ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἔλεγε ὁ Ζεὺς νὰ τὸ γρυχήσῃ·
καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Ζεὺς ὅταν γεννήσουν
οἱ ἀετοὶ, κάμουν αὐγὰ καὶ τὲς φωλίες ποίσουν,
σκάνθαροι νὰ μηδέν εἶναι, ποσῶς νὰ μὴν φανοῦσι
στὸν κόσμον ποῦ 'ναι ἀετοὶ, νὰ μὴν τοὺς πολεμοῦσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : πρέπον 'ναι νὰ μὴν καταφρονοῦμεν,
καὶ τὸν ὁλομικρότερον νὰ μὴν τζαλαπατοῦμεν.

3 (9).

Ἀηδόνι καὶ γεράκι.

Ἀηδόνι 'ς δένδρον κάθετον σὰν εἶν' συνηθισμένον
καὶ ἐτραγῴδειε ἔμορφα ἐκεῖ, τὸ ὠργισμένον·
ἕνα γεράκι εἶδεν το ποῦ ἦτον πεινασμένον,
ἀπάνω του ἐχούμηξεν ὡσὰν τὸ λιμασμένον·

48. D'abord καλὸν τρόπον. 50. Après μηχανὴν il y a καὶ biffé. ἔχθριτα. ἀφίσουν. 51. νὰ κούσῃ. 54. ταῖς φωλίαις. 56. κόσμον remplace τόπον biffé.

3. Intitulé γεράκη. 1. ἦν. 2. ἐτραγόδιε. ὀργισμένον. 3. γεράκη. 4. ἐχούμιξεν. λυμασμένον.

ἐπίασέ το μὲ θυμὸν διὰ νὰ τὸ ξεσχίσῃ,
καὶ κεῖνο τὸ ἐδέετον ὀδιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ.
Τὸ ἔλεγε πῶς εἶν' μικρὸν, ποσῶς φαγὶ δὲν ἔχει,
ἄλλο πουλὶ νὰ χαρτερῇ, μεγάλο νὰ παντέχῃ,
νὰ φάγῃ τότε περισσὰ, σὰν πρέπει νὰ χορτάσῃ,
καὶ κεῖνο ποῦ 'ν' πολλὰ μικρὸν ἄδικα μὴν τὸ χάσῃ.
Τότε ἐκεῖνο γύρισεν, εἶπε πρὸς τ' ἀηδόνι :
« τὰ λόγια ποῦ μὲ λαλεῖς, λωλοὶ τὰ κάμνουν μόνοι,
ν' ἀφήσω 'γὼ τὸ ἕτοιμον φαγὶ ὁποῦ 'χω τώρα
καὶ νὰ παντέχω νηστικὸν νὰ φάγω ἄλλην ὥρα. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅποιος τὸ ἕτοιμον δὲν πιάνει
καὶ μὲ ἐλπίδα νὰ θαρρῇ, τὸν λογισμόν του χάνει.

4 (45).

Τράγος καὶ ἀλεπού.

Τράγος καὶ μία ἀλεποὺ μαζὶ ἐδιαβῆκαν,
σ' ἕνα πηγάδι πήγασιν, ἀντάμα ἐσεβῆκαν ·
ὡσὰν ἐπίασι νερὸ, ἔβλεπαν νὰ ἐβγοῦσι,
ἔστεκαν, ἐλογάριαζαν ἀπάνω ν' ἀνεβοῦσι.
Τὸν τράγον λέγει ἀλεπού : « ἄκουσε πῶς νὰ βγοῦμεν,
πιδέξια καὶ εὔμορφα ἀπάνω ν' ἀνεβοῦμεν ·
τοὺς μπροστινοὺς τοὺς πόδας σου κάμε νὰ ἀκουμπήσῃς,
ἔμορφα 'λόρτος στάθησε, προσέχου μὴν τοὺς σείσῃς ·
κ' ἐγὼ ἀπὸ τῶν ὤμων σου στὰ κέρατ' ἀνεβαίνω,
εὔκολα ἔξω ἀπηδῶ, ἀπάνω τότ' ἐβγαίνω ·

---

6. ἀφίσῃ. 7. ἦν. 8. πουλλὶ. παντέχει. 10. ποῦν. 11. ἀηδόνη. 13. ναφίσω. 15. πιάνη. 16. χάνη.

4. 1. μαζῆ. 2. σένα. 3. εὐγοῦσι. 4. νὰ νεβοῦσι. 5. νάυγοῦμεν. 6. νὰ νεβοῦμεν. 8. στάθισε. 10. ἀπιδῶ. εὐγένω.

καὶ θέλω σώζῃ καὶ ἐσὲν ἀπάνω νὰ ἐβγάλω,
συμφέρον εἶναι καὶ στοὺς δυὸ πολὺ καλὸ μεγάλο. »
Ὁ τράγος ὁ κακότυχος μ' ὅλην του τὴν καρδίαν
τὰ λόγια τῆς ἀλεποῦς τὰ ἔκαμε γιὰ μίαν.
Ὅταν ἀπάν' ἀνέβηκεν, ἐχόρευεν, ἐπήδα·
τὸν τράγον λέγει τον : « ἐγὼ ποτέ μου δὲν σὲ εἶδα·
ἀμὴ ἂν εἶχες φρόνησιν ὡσὰν ἔχεις καὶ γένεια,
τ' ἀνέβα, τὸ κατέβα σου τό 'θελες ἔχῃ ἔννοια. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : πρέπον 'ναι νὰ βάνωμεν στὸν νοῦν μας
τὰ μεταχεριζόμεστεν, ἂν ἔν' καὶ 'κολουθοῦν μας.

5 (39).

Ἀλεποὺ καὶ λεοντάρι.

Ὅταν ἀρχὴ ἡ ἀλεποὺ εἶδε τὸ λεοντάρι
ὡς εἶναι τόσον φοβερὸν κ' ἔχει μεγάλην χάρη,
νὰ ἀποθάνῃ κόντεψε ἐκ τὸν πολύν της φόβον,
ὡς εἶδε πρᾶγμα φοβερὸν, εἶχε μεγάλον τρόμον.
Τὸ δεύτερον σὰν τό 'τυχεν, τόσον δὲν ἐφοβήθη,
τὸν φόβον τὸν προτίτερον ποσῶς δὲν ἐθυμήθη.
Τὸ τρίτον σὰν τὸ ἔτυχεν, ἐπῆγεν ἐμπροστά του,
μὲ θάρρος τὸ ἐσύντυχε καὶ στάθηκε κοντά του.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος εἰς τὰ φοβερὰ λέγει τὸ πῶς περνοῦσι,
πάντα μὲ τὴν συνήθειαν ὅλα καταθαρροῦσι.

11. εὐγάλω. 18. τόθελες. 19. πρέπονναι. βάνομεν. 20. ἀνὲν.
5. 2. χάρι. 6. D'abord πρωτίτερον. 8. θάρος. 10. καταθαροῦσι.

6 (14).

Κουνάδι καὶ πετεινός.

Κουνάδι έναν πετεινὸν θέλοντας νὰ τὸν πνίξη,
τὸν φόνον του ἠθέλησε μὲ κρίσιν νὰ τὸν δείξη,
τὴν νύκτα ὅλην πῶς λαλεῖ, ξυπνάει τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ κάμνει τους νὰ βλασφημοῦν καὶ πέφτουσιν εἰς κόπους.
Ἐκεῖνος τότε εἶπε του : « ξυπνῶ τους νὰ δουλεύουν,
νὰ κάμουν τὲς δουλεῖες τους, καλὰ νὰ τὲς σκοπεύουν. »
Πάλε ἐκεῖνο εἶπεν του πῶς ἔχει ἀτυχίες
καὶ αἱμομίκτης γίνεται καὶ κάμνει ἁμαρτίες.
Ἀπιλογήθ' ὁ πετεινὸς, εἶπε : « τὶ διαφοραίνει
ἀφέντης μου ἀπὸ τ' αὐγὰ, καθημερνῶς κερδαίνει. »
Ἐκεῖνο δὲν τὸ ἔστερξε, μόνον ἀπιλογήθη :
« οἱ ἐδικές σου ἀπιλογιὲς μοιάζουν σὰν οἱ μῦθοι ·
ἂν ἔν' καὶ 'γὼ καὶ χαρτερῶ μὲ κρίσιν νὰ σὲ φάγω,
εἰς τὴν φωλιὰν ἀχόρταστον καὶ νηστικὸν ὑπάγω. »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : ὅσοι 'ναι δύστροποι σ' ὅσα θέλουν
τ' ἄδικο δίκαιο κάμνουσι, πολλὰ δὲν τοὺς ἐμέλουν.

7 (46).

Ἀλεποὺ καὶ ἀλεποῦδες.

Μί' ἀλεποὺ ἐπιάστηκε κάπου εἰς τὴν παγίδα,
καὶ ἡ οὐρά της κόπηκε, κ' ἤτονε σὰν τὴν γίδα ·

---

6. 2. δίξη. 4. πεύτουσιν. 5. ξυπνώτους. 6. ταῖς δουλίαις. ταῖς. 7. πάλαι. ἀτυχίαις. 8. αἱμομύχτης. χάμη ἁμαρτίαις. 9. διαφορένη. 12. ἀπηλογίες μιάζουν. μύθοι. 13. ἀνέν. 16. ἐμέλλουν.

7. Intitulé. ἀλεπούδες. 2. χόπιχε. ἦτοναι.

στὲς ἀλεποῦδες διάβηκε τὲς ἄλλες ν' ἀρμηνέψη
νὰ κόψουν τὲς οὐράδες τους, νὰ λείψ' αὐτὴ ἡ μέψη ·
ὅτ' εἶναι μέλος ἄσχημον καὶ πρᾶγμα ποῦ δὲν πρέπει ·
ὅστις γυρίση καὶ τὲς δῆ, συγχύνεται νὰ βλέπη
ἄσχημον, ἀδιαφόρετον βάρος ὁποῦ βαστοῦσι ·
ὅλες τους νὰ τὲς κόψουσι, κ' ἔτζι νὰ πορπατοῦσι.
Μία τὴν ἀποκρίθηκε, τότε ἐκεῖ τὴν εἶπε :
« ἀπὸ στανίο σου τὸ λὲς, πάγαινε τώρα, λεῖπε ·
καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔπαθες, ἔχε το μοναχή σου ·
καλό εἶναι, κακό εἶναι, ἂς εἶναι τῆς τιμῆς σου. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ πονηροὶ πάντοτε προσποιοῦνται
τάχατε κάτι κάμουσι, ἀπ' ὅλους νὰ 'παινοῦνται.

8 (32).

Ἀλεποὺ καὶ βάτος.

Σ' ἕναν φραγμὸν ἡ ἀλεποὺ ἠθέλησε ν' ἀνέβη,
πιδέξια καὶ ἔμορφα ἀπέκει νὰ κατέβη ·
ὅταν ἀπάνω ἀνέβηκε, νὰ πέση ἐφοβεῖτον,
στὸν κίνδυνόν της βοηθὸν βάτον ἐπροσκαλεῖτον.
Ὁ βάτος μὲ τὰ κέντρα του στὰ πόδια τὴν κτυπάει,
κ' ἡ ἀλεποὺ βλασφήμησε σὰν ἤθελε νὰ πάη ·
λέγει τον : « εἰς βοήθειαν ἐπικαλέστηκά σε,
καὶ σὺ κακὸν μὲ ἔκαμες, κακὸς μοιάζει νά 'σαι. »
« Καὶ δὲν ἠξεύρεις, εἶπεν της, πῶς ὅλους τοὺς κεντρώνω,
κτυπῶ τους μὲ τὰ κέντρα μου, κ' ἔχουν μεγάλον πόνο; »

---

3. σταῖς ἀλεπούδες. ταῖς. ναρμηνεύση. 4. ταῖς. μέμψη. 6. ταῖς δεῖ. 8. ὅλαις. ταῖς. ἔτζη. 10. ἀποστανίω. πάγενε. 14. ἀπόλους.

8. 1. σέναν. νὰ νέβη. 2. κατεύη. 5. κτυπάη. 8. μιάζει νάσε 9. κεντρώννω. 10. πόνω.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει τοὺς λωλοὺς κείνους ποῦ καταφεύγουν
ἀνθρώπους διαφόρετους ποῦ δὲν τοὺς ἀναπεύγουν.

9 (37).

Κροκόδειλος καὶ ἀλεπού.

Κροκόδειλος κ' ἡ ἀλεποὺ ἀπάνω σ' εὐγενίαν
πάντοτε ἐμαλλώνασι, κ' εἶχαν πολλὴν κακίαν·
καυχᾶται ὁ κροκόδειλος διὰ τὴν εὐγενίαν,
πῶς εἶναι ζῶον θαυμαστὸν ἀπὸ καλὴν γενίαν.
Ἡ ἀλεποὺ ποκρίθη τον· « φαίνεσ' ἀκ τὸ πετζί σου
πάντοτε εἶσαι σὰν λωβὸς, πομπὴ νά 'χῃ τιμή σου! »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσοι 'ναι ποῦ ψέματα λαλοῦσι
μοιάζουσι ἀκ τὴν θεωριὰ, στὰ λόγια δὲν φελοῦσι.

10 (22).

Πέρδικα καὶ πετεινοί.

Ἔλαχε μία πέρδικα κ' ἔβοσκε σ' ἕναν τόπον,
μὲ πετεινοὺς ἐμάλλωνεν κ' εἶχε μεγάλον κόπον·
οἱ πετεινοὶ τὴν πέρδικα τζιμπῶντας την ἐδιῶχναν,
κοντά τους ἂν ἐπήγαινε δέρνοντάς την ἐσπρῶχναν.
'Εθάρρειε γιὰ τ' ἀλλόφυλον ἐκεῖνα τὰ παθαίνει,
κ' εἶχε μεγάλην ἔννοιαν εἰς ὅσα ὑπομένει.

---

12. D'abord ἀναπεύουν.

9. 1. εὐγενείαν. 3. εὐγενείαν. 4. γενείαν. 5. πετζή. 6. ἦσε. 7. ὅσοι εἶναι.

10. 1. σέναν. 2. ἐμάλωνεν. 3. ἐδιώχναν. 4. ἐπήγενε. 5. ἐθάρριε γιαλόλυφος (*sic*), avec la correction au-dessus. παθένη. 6. ἔνοιαν.

Ἀλλὰ εἰς μερικὸν καιρὸν εἶδε τους πῶς μαδίζαν,
ἀλλήλως εἰς τὸ πρόσωπον δέρνοντες τζουκρανίζαν·
ἀπὸ τὴν λύπην σὲ χαρὰν ἦλθεν ὁ λογισμός της,
καὶ χάρηκεν ἀπὸ ψυχῆς, εἶπε στὸν ἐμαυτόν της :
« δὲν πρέπει νὰ λυποῦμαι πλιά, ὅτι καὶ τούτους εἶδα
ἀλλήλως πῶς μαδίζουσι. » Καὶ μὲ χαρὰν ἐπήδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ φρόνιμοι τὰς ὕβρεις τὰς περνοῦσι
ἀπὸ ἀνθρώπους ὑβριστὰς π' ὅλους τζαλαπατοῦσι.

11 (47 B).

Ἀλεπού καὶ κεφαλή.

Ἕναν καιρὸν μί' ἀλεπού ἐπῆγε σ' ἕναν τόπον,
καὶ ηὗρεν μίαν κεφαλὴν, ὡμοίαζεν ἀνθρώπων·
ἐπῆρε την στὰ πόδια της κ' ἔλεγ' : « ἔδε κεφάλι,
νὰ εἶχε καὶ ἐγκέφαλον ὡσὰν ἔχει καὶ κάλλη ! »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἔμορφους λέγει ὁποῦ 'ν' τὸ σῶμα
κι ὁ μυελός τους τέσσαρα δὲν ξίζει δράμια χῶμα.

12 (27).

Καρβουνιάρης καὶ βαφέας.

Σ' ἕναν βαφέαν διάβηκεν ἕνας καρβουνιάρης
καὶ τὸν βαφέαν εἶπε τον : « μαζί σου νὰ μὲ πάρης,
ἀντάμα νὰ βρισκώμεσθεν σὲ μίαν συνοδίαν,

10. χάριxεν. 11. οἶδα. 12. ἐπηδα. 13. ὕβρις.
11. 2. ὁμοίαζεν. 4. ἦχε. κάλλει. 5. ὁποῦν. 6. D'abord δὲν ξίζει τέσσαρα.
12. 1. σέναν. 3. βρισκόμεσθεν.

εἰς σπίτι νὰ καθώμεσθεν, νά 'χωμεν συντροφίαν. »
Καὶ ὁ βαφέας εἶπε τον : « ἀδύνατον νὰ γένῃ
στὸ σπίτι ποῦ εὑρίσκομαι μουντζοῦρα νὰ ἐμπαίνῃ,
ὅτ' ὅσα κάμω ν' ἀσπριστοῦν, ἐσὺ τὰ θὲς μαυρίζῃ,
πάντοτε μὲ τὰ κάρβουνα θέλεις τὰ μαγαρίζῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος γιὰ τ' ἀνόμοιον λέγει πῶς δὲν ταιριάζει
καὶ ὅμοιος μὲ ὅμοιον νὰ συμπεθεριάζῃ.

13 (23).

Μῦθος ψαράδων.

Ψαρᾶδες εἰς αἰγιαλὸν ἐβάλασι πλεμάτι,
καὶ μὲ χαρὰν τὸ σύρνασι, θαρροῦσαν κ' εἶχε κάτι,
ὅτι ἐβάρειε περισσά, θαρροῦσαν κ' εἶχε ψάρια,
ἐχαίρουνταν στὴν εὐτυχιὰν κ' εἶχαν πολλὰ καμάρια.
Ἀπάνω ὅταν ἔφτασε καὶ εἴδασι καθάρια
πέτρα μεγάλη τ' ἤτονε καὶ μερικὰ ὀψάρια,
πολλὰ ἐπικραθήσασι ὅλοι διὰ τὴν πέτρα,
ὅτι πασάνας διάφορον στὴν συντροφιὰν ἐμέτρα.
Τότε ἐκεῖ ἐλάλησεν ἕνας στὴν συντροφίαν·
« δὲν πρέπει νὰ λυπούμεστεν ἡμεῖς στὴν δυστυχίαν,
ὅτι ἡ λύπη κ' ἡ χαρὰ σὰν ἀδελφὲς περνοῦσι
καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε πολλὰ καταγελοῦσι. »

Ἐπιμύθιον.

Δὲν πρέπει νὰ λυπούμεστεν εἰς τὲς ἀποτυχίες,
χαρὲς ἢ θλῖψες ἂν ἔλθοῦν, ἀλλὰ καὶ δυστυχίες.

---

4. σπῆτι. καθόμεσθεν. 6. σπῆτι. 7. μαυρίζει. 8. μαγαρίζει. 9. τεριάζει. 10. συμπεθεριάζει.

13. 1. ψαράδες. 3. ἐβάριε. 4. ἦχαν. 5. εὕτασε. ἴδασι. 6. τίτοναι. 10. δυστιχίαν. 11. ἀδελφαῖς. 13. ταῖς ἀποτυχίαις. 14. χαραῖς. θλίψαις. δυστιχίαις.

14 (203).

Μῦθος ἀνδρὸς Ῥοδίου.

Σ τὴν Ῥόδον ἕνας ἄνθρωπος εἶπεν στὴν καύχησίν του
πῶς πήδημα ἐπήδησεν πολὺ διὰ τιμήν του.
Κ' ἕνας τὸν ἀποκρίθηκε κ' εἶπεν : « ἐδῶ κ' ἡ Ῥόδο,
ἄχου το καὶ τὸ πήδημα πήδησ', ἂν ἔχῃς μόδο. »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : εὔκαιροι οἱ λόγοι εἶναι πάντα
χωρὶς τὰ ἔργα νὰ φανοῦν, σοφ' ἂν τὸ ποῦν σαράντα.

15 (49).

Μῦθος πτωχοῦ.

Ἕνας πτωχὸς ἀσθένησε ἀσθένειαν μεγάλη
καὶ τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρακάλει
νὰ τὸν γλυτώσῃ, κ' ἑκατὸν βόδια εὐθὺς νὰ σφάξῃ,
νὰ κάμῃ καὶ παράκλησες, ὡσὰν τὸ ἔχει τάξη,
Λέγει τον ἡ γυναῖκα του : « ἄνδρα μου, τί ἐποῖκες;
εἰς τὸ κορμὶ κ' εἰς τὴν ψυχὴν εἰς κρίματα ἐμπῆκες·
ἐσὺ αὐτὰ ποῦ ἔταξες ποσῶς καὶ δὲν τὰ ἔχεις
καὶ πλέον ἀπὸ τὸν θεὸν τί ὄφελος παντέχεις; »
Καὶ λέγει τὴν γυναῖκα του : « πιστεύεις νὰ γλυτώσω,
καὶ τὸν θεὸν παράκλησες καὶ βόδια νὰ δώσω; »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : οἱ λωλοὶ εὔκολα πάντα τάζουν
ταξίματα νὰ δώσουσι ποῦ δὲν τὰ ἀποτάζουν.

---

14. 1. εἰς τὴν καύχησιν. 3. ῥόδω. 4. ἔχεις μόδω. 6. ἀντοποῦν.
15. 1. ἀσθένιαν. 2. ἐπαρακάλη. 5. λέγη. 12. ταξήματα.

16 (55)

Μῦθος μαντείου.

Εἰς ἕνα, λέγουν, παλαιὸν μαντεῖον ὁποῦ ἦταν
ἐπῆγεν ἕνας ἄνθρωπος καὶ κράτειε σπουργίταν,
καὶ τὸν θεὸν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐδοκιμάσῃ,
εἰς τὰ μαντεύει νὰ ἰδῇ μήπως νὰ τὸν γελάσῃ.
Λέγει : « πουλὶ εὑρίσκεται στὸ χέρι μου κρυμμένο,
πέ με, θεὲ, εἶν' ζωντανὸ ἢ εἶν' ἀποθαμένο. »
Σ τὸν νοῦν του μέσα ἔλεγε : « ψόφιο ἂν πῇ ἐκεῖνο,
ἐγὼ τό 'χω στὸ χέρι μου καὶ ζωντανὸ τ' ἀφίνω,
καὶ ψεματάρη βγάνω τον, τάχα πῶς δὲν ἠξεύρει,
ῥώτημα τὸ παράμικρον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ. »
'Αμ' ὁ θεὸς τὸ γρύκησε, καλὰ ποκρίθηκέ τον,
τὸν ἄτυχον τὸν ἄνθρωπον ἀπιλογήθηκέ τον,
λέγει τον : « εἰς τὸ χέρι σου στέκεται νὰ τὸ πνίξῃς,
ἢ ψόφιο ἢ ζωντανὸ εἰς ὅλους νὰ τὸ δείξῃς. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας : ποτὲ θεὸν δὲν τὸν γελοῦμεν
σὲ ψέματα, σ' ἀλήθειες, εἰς ὅλα ποῦ λαλοῦμεν.

17 (24).

Μῦθος ψαράδων.

Ψαρᾶδες ἐβουλήθησαν νὰ πάγουν νὰ ψαρέψουν,
καθὼς εἶναι ἡ τέχνη τους νὰ πάγουν ν' ἁλιέψουν ·
ψάρια δὲν εὑρήκασι, πολλὰ ἐκοπιάσαν,
καὶ λυπημένοι ἦτασι, πικρίαν ἐπεράσαν,

---

16. 3. ἐδωκιμάση. 5. χριμένο. 6. ἦν. ἦν. 9. ψεματάρι. ἠξεύρη. 10. παρὰ μικρόν. ἠμπορῇ. 12. ἀπηλογίθηκε. 13. πνίξεις. 14. δίξεις.
17. 1. ψαράδες. 2. νὰ λυέψουν. 3. εὑρίκασι.

καὶ εὔκαιροι ἐγύρισαν, τὴν στράταν ἐπηγαῖνα,
κ' εἰς τὸ παραθαλάσσιον ηὕρασι ψάρι ἕνα,
τὸ ποῖον στὸ σαντάλι τους ἐσέβη νὰ γλυτώσῃ,
ὅτ' ἕνα κῆτος τό 'διωκε διὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.
Ὅλοι τὸ ἐχαρήκασι τὸ ψάρι ποῦ πιτύχαν,
καὶ τρέχοντες ἐπήγαιναν, χαρὰν μεγάλην εἶχαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς πολλὰ ἡ τύχη τὰ χαρίζει,
ἔξαφνα τὰ δεξίματα καθένα τὰ θερίζει.

18 (58).

Ἀσθενὴς ἄνθρωπος.

Ἕνας πτωχὸς ἀσθένησε κ' ἔταξε νὰ γλυτώσῃ
νὰ σφάξῃ βόδια ἑκατὸν καὶ τὸν θεὸν νὰ δώσῃ.
Ἕτζ' ὁ θεὸς εἰς δοκιμὴν τῆς ὥρας σήκωσέ τον,
ἀπέκει ὅπου κάθουντον εὐθὺς ἀνάστησέ τον.
Ἐκεῖνος βόδια δέν εἶχε πὄταξε στὴν ἀσθένεια,
κόκκαλα τότε μάζωξε κ' ἔκαμε κοκκαλένια·
καὶ ὁ θεὸς διὰ νυκτὸς λέγει τον : « δὲν ἠξεύρεις,
νὰ πάγῃς στὸν αἰγιαλὸν, βίον πολὺν νὰ εὕρῃς; »
Ἐκεῖνος τότε τὸν θεὸν δὲν εἶχε τὸν γρυκήσῃ,
μόνον καθὼς τὸν ὥρισεν, εὐθὺς τὸ εἶχε ποίσῃ,
καὶ ἐκατέβη στὸν γιαλὸν, φοῦστες ἐπίασάν τον,
καὶ σκλάβον τὸν ἐκάμασι κ' ὕστερα πούλησάν τον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πάντοτε θεὸς πῶς εἶν' ἐχθρός του,
τοῦ ψεματάρη, βρίσκεται σ' ὅλα ἀντίδικός του.

---

5. ἐπίγενα. 6. ἤβρασι ψάρη. 8. τὸ δίωκε. 9. ἐχαρίκασι. ψάρη. 10. ἐπίγενναν. 11. χαρίζη. 12. δεξήματα καθ' ἕνα. θερίζη.

18. 3. σύκωσε. 5. ἦχε. ἀσθένια. 6. κόκαλα. κοκαλένια. 8. D'abord πολὺν βίον. 11. ἐκατεύη. φοῦσταις. 13. ἦν. 14. ψεματάρι.

19 (74).

Δύο βαθρακοί.

Εἰς λίμνην δύο βαθρακοὶ ἦσαν κατοικισμένοι,
κ' ἡ λίμνη ἐξηράθηκε καὶ ἦταν πικραμένοι.
Εἰς λίμνην ἄλλην πήγασι καὶ πάλε ἐξηράνθη,
ἀπὸ τὴν ζέστην τὴν πολλὴν καὶ κείνη ἐμαράνθη.
Λίμνην ἀλλοῦ γυρεύασι, καὶ πῆγαν εἰς πηγάδι,
διὰ νὰ τὸ κατοικήσουσι, νὰ κάθωνται ὁμάδι.
Ὁ ἕνας ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἄλλον :
« τώρα ἐδῶ τὸν κίνδυνον τὸν ἔχομεν μεγάλον,
ὅτι φοβοῦμαι περισσὰ τὴν στράταν νὰ κατέβω,
ὅτι σὰν ξηρανθῇ καὶ δῶ, δὲν ἔχω πῶς νὰ ξέβω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : κάθε εἷς πρέπει νὰ λογαριάζῃ
πρᾶγμα ποῦ μεταχερισθῇ ἂν ἕν' καὶ ταιριάζῃ.

20 (107 B).

Γραῖα ἀσθενοῦσα καὶ ἰατρός.

Γραῖα πολλὰ ἐπόνεσε κακὰ τοὺς ὀφθαλμούς της,
καὶ ξένον δὲν ἐγνώριζε, μηδὲ τοὺς ἐδικούς της·
καὶ κάλεσ' ἕναν ἰατρὸν γιὰ νὰ τὴν ἰατρεύσῃ,
νὰ τὸν πληρώσῃ ὕστερα, ὡσὰν τὴν θεραπεύσῃ.
Ὁ ἰατρὸς ἐπήγαινε διὰ νὰ ἰατρεύῃ,
καὶ κεῖνος ὅλο μοναξιὰν ἐγύρευε νὰ εὕρῃ,

---

19. 3. πάλαι. 5. ἀλοῦ. 6. κάθονται. 8. τῶρα. ἔχωμεν. 9. κατεύω. 10. ξεύω. 11. λογαριάζει. 12. ἀνὲν. τεριάζει.
20. Intitulé. γρέα. 1. γρέα. 3. γιανὰ. 5. ἐπήγενε.

διὰ νὰ κλέψῃ ὅ,τ' εὑρῇ τῆς γραίας 'κ τὰ δικά της·
ὅλα τὰ ἐμισόκλεψε λοιπὸν τὰ πράγματά της,
κ' ὕστερα πάλε πληρωμὴν ἐγύρευε νὰ πάρῃ,
κ' ἔλεγε κόπους ἔκαμε καὶ εἶχε πολλὰ βάρη.
Τότε ἡ γραῖα λέγει τον : « δὲ ντρέπεσαι στὰ λέγεις;
καὶ σὰν ἐκαταστάθηκα δὲν πρέπει νὰ μὲ κλαίγῃς;
Ἐγὼ τώρα τυφλάθηκα ἀπὸ τὰ μάτιά μου
ὅτι ἐλιγοστέψασιν ὅλα τὰ τίποτά μου. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ εἰς τὰ φταιξίματά τους
δὲν σιωποῦν, ἀμὴ ζητοῦν τὰ δικαιώματά τους.

21 (98).

Ἄνθρωπος ἀσθενισμένος.

Ἕνας ἀσθένησέ ποτε κ' ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ
παραγγελίαν καὶ εὐχὴν στὰ τέκνα του νὰ ποίσῃ.
Ἐλάλησε καὶ εἶπέ τα : « ἐγὼ τώρ' ἀποθαίνω,
καὶ ὅλοι σας τὸ βλέπετε 'κ τῆς νόσου τί παθαίνω·
στ' ἀμπέλι μου πηγαίνετε, σκάπτοντες θέλετ' εὕρῃ
πρᾶγμα χρυμμένον, εἶναι 'κεῖ, τινὰς δὲν τὸ ἠξεύρει. »
Ἐκεῖνοι πλοῦτον θάρρεψαν, στ' ἀμπέλι ἐπηγαῖναν,
καθημερνῶς τὸ ἔσκαπταν καὶ βίον ἀνεμέναν·
πολλὰ τὸ κατασκάψασι καὶ βίον δὲν εὑρῆκαν,
ἀλήθεια διάφορον πολὺν καρπὸν ἐποῖκαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : δούλεψη εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους
βίος πολὺς καὶ θησαυρὸς, ἂν εἶναι καὶ μὲ κόπους.

---

7. γρέας κτὰ. 9. πάλαι. 11. γρέα λέγη. δὲν τρέπεσε 12. χλαίης. 13. τῶρα. μμάτιά. 14. τίποτέ. 15. φτεξίματά.

21. 1. νὰ φίσῃ. 3. τῶρ' ἀποθένω. 4. βλέπεται. παθένω. 5. πηγένεται. 6. ἠξεύρῃ. 7. θάρεψαν. ἐπιγέναν. 9. εὑρίκαν.

22 (95).

Ἄνθρωπος φοβιτζάρης.

Ἕνας, διὰ νὰ φοβηθῇ χειμῶνα καὶ κρυάδες,
ἀπόμεινε στὸ σπίτι του κ' ἔφα τὲς ἀγελάδες·
ἔφαγε καὶ τὰ πρόβατα κι ὅλα τὰ γίδιά του,
ἔφαγε καὶ τὰ βόδια ὁποῦ 'χε στὴν δουλειά του.
Τότε οἱ σκύλοι βλέποντες τὸ πρᾶγμα ποῦ ἐγίνη,
εἶπαν : « ἂς φύγωμε ἀπ' ἐδῶ, καὶ μᾶς δὲν μᾶς ἀφίνει,
ἂν εἶν' αὐτὸς καὶ ἔφαγε ζῶα ὁποῦ 'χε χρεία,
ἡμᾶς δὲν θέλει λυπηθῇ διὰ λογὴν κάμία.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πρός τινας διὰ νὰ φυλαχθοῦσι
ἀπ' ἐκεινοὺς ποῦ ἐδικοὺς καὶ ξένους τοὺς χαλνοῦσι.

23 (111).

Ὄρνιθα χήρας.

Χήρας γυναίκας ὄρνιθα καθημερνῶς ἐγέννα,
ἡμέρα δὲν τὴν ἔλειψε νὰ μὴν γεννήσῃ ἕνα.
Ἡ χήρα ποῦ τὴν ὥριζεν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦ της
ὡσὰν τὸ δώσῃ περισσὸν κριθάρι τοῦ ὀρνιθιοῦ της,
θέλει γεννήσῃ περισσὰ, αὐγὰ πολλὰ νὰ ποίσῃ.
Ἔτζι λοιπὸν τὸ ἔκαμεν, εἶχε τὸ καταστήσῃ·
κριθάρι σὰν τὸ ἔδωκεν ἔξω ἀπὸ τὴν φύση,
ἀρχίνισεν ἡ ὄρνιθα κ' ἔπαψε νὰ γεννήσῃ.

---

22. 2. σπῆτι. ταῖς. 4. δουλίαν. 5. σκύλλοι. 6. φύγωμεν. ἀφίνη. 8. διαλογὴν. 10. ἐκείνους.

23. Intitulé. χῆρας. 1. χῆρας γυναῖκας. 3. χῆρα. νοῦν. 4. ὀρνιθίου. 6. ἔτζη. 7. φύσιν. 8. ἀρχήνισεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει ἐκεινοὺς πὄχουν πλεονεξίαν,
τὰ ἕτοιμα τὰ χάνουσι, πέφτουν εἰς δυστυχίαν.

24 (221).

Ἄνθρωπος καὶ σκύλος.

Σκυλὶ ἕναν ἐδάγκωσε, κ' ἐζήταν ἰατρεία,
στὸ πρᾶγμα ὅπου ἔπαθεν νὰ εὕρῃ θεραπεία.
Καὶ ἄλλος τὸν ἑρμήνευσε ψωμὶ ν' ἀνακατώσῃ
ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς, τὸν σκύλον νὰ τὸ δώσῃ·
καὶ ἰατρείαν θέλει βρῇ καὶ θέλει ὑγιάνῃ,
καὶ σκύλος ἄλλοτε αὐτὸν δὲν θέλει τὸν πιάνῃ.
Ἐκεῖνος τότε γέλασε, λέγει : « δὲν λὲς ἀλήθεια,
μηδὲ στὸ πρᾶγμα ποῦ 'παθα εἶναι καλὴ προμήθεια·
ἂν εἶν' ἐγὼ καὶ κάμ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα χώρις γνώσῃ,
τοῦ κάστρου ὅλα τὰ σκυλιὰ μὲ θέλουσι δαγκώσῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἄτυχους, ὅταν εὐεργετοῦνται,
λέγει τὸ πῶς πλεονεκτοῦν, χειρότερα κρατοῦνται.

25 (301).

Νέοι δύο.

Νέοι δύο ἐκάθουνταν εἰς μάγειρα πλησίον·
ὁ ἕνας κρέας ἔκλεψεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον,
ὁ ἄλλος ἀποκάτω του τὸ κρέας ἔκρυψέ το.

---

10. πεύτουν.
24. Intitulé. σκύλλος. 1. ἰατρεῖα. 2. θεραπεῖα. 3. νὰ νακατώση. 5. θελη. θελη. 6. θελη. 8. προμύθια. 10. δαγκάση. 11. εὐεργετοῦντε. 12. τοπῶς. κρατοῦντε.

Ὁ μάγειρος λυπήθηκε, πολλὰ ἐγύρευέ το·
ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἔκλεψεν ἄμονε πῶς δὲν τό 'χει,
ὁ ἄλλος πῶς δὲν τὸ κρατεῖ. Ὁ μάγειρος τοὺς 'λέγχει,
λέγει : « ἂν μὲ γελάσετε ἐμένα, παλληκάρια,
θεὸν δὲν τὸν λανθάνετε ποῦ ξεύρ' ὅλα καθάρια. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἐπίορκους λέγει ὁποῦ ὀμνοῦσι,
καλὰ ἀνθρώπους ἂν γελοῦν, θεὸν δὲν τὸν γελοῦσι.

26 (144).

Δύο ἄνθρωποι φθονεροί.

Δύο τινὲς ἐχθρεύονταν καὶ φθόνειεν εἷς τὸν ἄλλον,
ἀνάμεσά τους μισισμὸν εἶχαν πολλὰ μεγάλον·
καὶ μέσα εἰς τὸ πέλαγος οἱ δύο εὑρεθῆκαν,
τὴν ἔχθραν ὅπου εἴχασι ποσῶς δὲν τὴν ἀφῆκαν·
ἕνας στὴν πρύμην κάθουντον καὶ ἄλλος εἰς τὴν πρώρη·
θάλασσα τοὺς ἐπλάκωσε, φουρτοῦνα καὶ καθούρι·
στὴν πρύμην κεῖνος ποῦ 'τονε τὸν κυβερνήτη ῥώτα
ἡ πρύμη ἂν εἶν' καὶ πνίγεται ἀπὸ τὴν πρώρη πρῶτα.
Ὁ κυβερνήτης εἶπε τον διὰ τὴν πρύμην πρῶτον.
Καὶ κεῖνος εἶπε : « τέτοιον θάνατον ἀγαπῶ τον,
ποῦ πρῶτα βλέπω τοῦ ἐχθροῦ θάνατον ἐμπροστά μου,
καὶ γίνεται ἐκδίκησις ἐμπρὸς στὰ μάτιά μου. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς πολλοὶ ζημίαν δὲν ψηφοῦσι,
ὡσὰν ἰδοῦσι τοὺς ἐχθροὺς πῶς ἀποκαταντοῦσι.

---

25. 5. ἄμωνε. 7. γελάσεται. παλλικάρια. 8. ξεῦρ.

26. 1. φθόνιεν. 2. μισεσμόν. 6. D'abord καθέζη, avec la correction à l'encre rouge dans l'interligne. 8. ἦν. 12. μμάτιά

27 (15).

Μῦθος ἀτζιδίου.

Εἰς σπίτι μέσα ποντικῶν ἀτζίδι εἶχε πάγῃ,
πολλὰ ἐπονηρεύουντον τοὺς ποντικοὺς νὰ φάγῃ·
καθημερνῶς ἐσκότωνε καί 'τρωγεν ἕναν ἕναν,
κ'οἱ ποντικοὶ ἀρχίνισαν ὅλοι καὶ λιγοσταῖναν.
Τότε ἐκεῖ στὸ μέσον τους εἶπεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον :
« δὲν βλέπετε τί πέσαμεν σὲ κίνδυνον μεγάλον;
ἐλᾶτε καὶ ἂς φύγωμεν σ' τόπον ποῦ δὲν ἠξεύρει,
ἀλλοῦ νὰ κατοικήσωμεν διὰ νὰ μὴν μᾶς εὕρῃ. »
'Ωσὰν ἐσκορπιστήκασι, ὅλοι ἀλλοῦ ἐπῆγαν,
τινὰς καὶ δὲν ἀπόμεινεν, ἀμ' ὅλοι τους ἐφύγαν,
τ' ἀτζίδι ἐκαμώθηκε πῶς εἶν' ἀποθαμένο,
κ'εἰς ἕναν τόπον κείτουνταν ὡσὰν τὸ νεκρωμένο,
διὰ νὰ πάγῃ ποντικὸς κοντὰ νὰ πλησιάσῃ
καὶ τότ' ἐκεῖνο μὲ σπουδὴ εὐθέως νὰ τὸν πιάσῃ.
Εἶπε το ἕνας ποντικὸς τότε ἀπὸ μακρία :
« αὐτὰ ὁποῦ καμώνεσαι ἡμᾶς δὲν κάμνουν χρεία,
ὡσὰν τὸ ξύλ' ἂν κείτεσαι, ὡσὰν ἀσκὶ ἂν γένῃς,
ἐδῶ ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς τινὰν μὴν ἀναμένῃς. »

Ἐπιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγ' : οἱ φρόνιμοι πρῶτον σὰν πειραχθοῦσι,
οἱ λόγοι καὶ τὰ ψέματα πλέον δὲν τοὺς γελοῦσι.

---

27. Intitulé. ἀτζηδίου. 1. σπῆτι. ἀτζήδι. 4. ἀρχήνησαν. λιγοστέναν. 6. βλέπεται. 7. ἐλάτε. ἠξεύρη. 9. ἀλοῦ. 10. D'abord καὶ δὲν ἀπόμεινεν τινάς. 11. τὰ τζήδι. 13. πάγει. 15. εἶπε. 16. χαμώνεσε. 17. ἀνκείτεσε. D'abord ἀσκιὰν ἂν. 18. τινᾶν. 19. λέγει.

28 (44).

Μῦθος μαϊμοῦς.

Εἰς σύναξίν ποτε καιρὸν τῶν ζώων τετραπόδων
ἡ μαϊμοὺ ἐχόρευεν ἔμορφα καὶ μὲ μόδον·
καὶ βασιλεὺς ἐγένηκε, τὴν ἐχειροτονῆσαν,
κατὰ τὴν τάξιν ἅπαντα αὐτὴν ἐπροσκυνῆσαν.
Μί' ἀλεποὺ ἐφθόνησε, πῆγε την σὲ παγίδα,
λέγει: « ἐδῶ 'βρα θησαυρὸν, σήμερον καὶ τὸν εἶδα,
καὶ πρέπει σε, ὦ βασιλεῦ, τὸν βίον νὰ τὸν πάρῃς,
ὡς πρέπον ἔν' τοὺς βασιλεῖς καὶ στέκεται ἡ χάρις. »
Τότ' ἔδραμεν ἡ μαϊμοὺ χωρὶς κἀνένα φόβον,
χ' εἰς τὴν παγίδ' ἀνάμεινεν ἀφέντης τετραπόδων·
τὴν ἀλεποὺ ἐμέμφετον, πολλὰ ὠνείδιζέ την,
χ' ἡ ἀλεποὺ τὴν μαϊμοὺν τότε ἐνέμπαιζέ την.
Λέγει την: « ὦ ταλαίπωρη, μ' αὐτήνην τὴν λωλία,
ἡ ἀφεντία σ' ἔπρεπεν νὰ ἔχῃς βασιλεία; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς πολλοὶ πέφτουν εἰς δυστυχίαν
σ' ὅσα μεταχειρίζονται χωρὶς δοκιμασίαν.

29 (167).

Δέλφινας καὶ θύννος.

Δέλφινας θύννον ἔδιωχνε μὲ ὄργητα καὶ βία,
μὲ κάκητα καὶ μὲ θυμὸν καὶ μὲ πολλὴν μανία.

---

28. 3. ἐχειροτονήσαν. 6. οἶδα. 8. ἔν. 9. χάρις. 11. ὀνείδιζέ. 13. ταλέπωρη μαυτήνην. 14. ἔχεις. 15. πεύτουν. διστυχίαν. 16. σόσα μεταχαιρύζονται.
29. 1. ὄργιτα. 2. κάκιτα.

Εἰς νῆσον ἔξω ἔπεσεν ὁ θύννος ἀκ τὸ κῦμα,
ἔρριψε καὶ τὸν δέλφινα τοῦ ῥεύματος τὸ χύμα·
ἐλιποψύχα δέλφινας διὰ νὰ ἀποθάνῃ,
ὁ θύννος διὰ θάνατον στὸν νοῦν ποσῶς δὲν βάνει,
ὅτ' ἔϐλεπε καὶ κείτουνταν στὸν θάνατον ὁ 'χθρός του,
κ' ἐλιποψύχα δέλφινας δίκαια τὸ ἐμπρός του.

Ἐπιμύθιον.

Τὲς δυστυχίες λέγει μας τινὲς πῶς ὑπομένουν,
ἐχθρούς τους ὅταν βλέπωσι κακῶς πῶς κινδυνεύουν.

30 (169)

Ἰατρὸς καὶ ἄρρωστος.

Ἄρρωστον ἕνας ἰατρὸς εἶχε νὰ ἰατρεύσῃ,
καθημερνῶς τὸν ἔϐλεπε γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ·
ὁ ἄρρωστος ἀπέθανεν ἀπὸ τῆς ἀμελείας,
ποσῶς δὲν ὠφελήθηκεν ἀπὸ τὰς ἰατρείας.
Ὕστερα εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ἀφόντις τὸν ἐθάψαν,
ὅτι ὁ ἄρρωστος αὐτὸς εἶχε μεγάλην κάψαν,
καὶ ἂν δὲν ἔπινε κρασὶ, κλυστήρια νὰ βάνῃ,
τὸν θάνατον ἐγλύτωνε, δὲν ἤθελ' ἀποθάνῃ.
Τότε τὸν ἀποκρίθηκε καὶ σύντυχέ τον ἕνας
πῶς εἶναι ψεύστης ἰατρὸς, εἶναι καὶ κλέπτης μέγας.

Ἐπιμύθιον.

Εἰς τὴν ἀνάγκην δίκαιον εἶναι νὰ βοηθοῦμεν,
ὄχ' ὕστερα μὲ ψέματα τοὺς φίλους νὰ γελοῦμεν.

4. ἔριψε. χῦμα. 5. ἐλυποψόχα. 6. βάνη. 8. ἐλυποψόχα. 9. ταῖς δυστυχίαις.
30. Intitulé. ἄρωστος. 1. ἄρωστον. 2. γιανά. 3. ἄρωστος. 5. ἀφόντης. 6. ἄρωστος.
7. ἀνδὲν. κληστήρια. 8. ἐγλίτωνε.

31 (171)

Μῦθος κυνηγοῦ.

Λέγουν πῶς ἕνας κυνηγὸς πῆγε νὰ κυνηγήσῃ,
κ' εἰς τόπον τὴν παγίδα του ἐγύρευε νὰ στήσῃ,
ἐκ' ηὗρε κίχλα ποῦ 'τονε μέσα εἰς ἕνα δάσι
κ' ἔστησε τὴν παγίδα του τὴν κίχλα νὰ πιάσῃ.
Ἔτζι ὡσὰν ἐστέκουντον, ὀχία, φίδ' εὑρέθη,
στὰ χόρτα ἐκοιμούντονε καὶ παρευθὺς ἐγέρθη,
καὶ δάγκωσε τὸν κυνηγὸν, ὅτ' εἶχε τὴν πατήσῃ ·
ἐκεῖ τότ' ὁ ταλαίπωρος εἶχε λιγοψυχήσῃ,
καὶ μοναχός του ἔλεγε πῶς δίκαια παθαίνει,
ἄλλους διὰ νὰ κυνηγᾷ ἐκεῖνος ἀποθαίνει.
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : ὅσοι ποῦ ἐπιβουλεύουντ' ἄλλους
λανθάνονται καὶ πέφτουσιν εἰς κίνδυνους μεγάλους.

32 (189).

Μῦθος κάστορος.

Ὁ κάστωρ λέγουσί τινες ὅτ' εἶναι ἕνα ζῶον
εἰς λίμνες πάντα βρίσκεται μετ' ἄλλων τετραπόδων ·
οἱ ὄρχεις του εὑρίσκονται εἰς τὸ ἰατροσόφι,
πῶς εἶναι ἰαματικοὶ λέγουν οἱ φιλοσόφοι ·
καὶ τρέχουσι κατόπιν του, μέλλει νὰ τὸν ἐφθάσουν,

---

31. 1. κυνηγίσῃ. 3. πούτονε. δάσῃ. 4. ποιάσῃ. 5. ἔτζῃ. D'abord ὄχεντρα. 7. ἐδάγκωσε. 9. παθένῃ. 10. ἀποθένῃ. 11. ὅσ' εἶπου πιβουλεύουντ'. 12. πεύτουσι. κινδύνους.

32. Intitulé. κάστωρος. 2. λίμναις. μὲ ἄλλων (que l'on pourrait peut-être conserver). 4. λέγουσιν.

6 καί, σὰν τὸν κυνηγήσουσι διὰ νὰ τὸν πιάσουν,
κόπτει εὐθὺς τοὺς ὄρχεις του, θάνατον νὰ γλυτώσῃ,
καὶ ῥίπτει τους τοῦ κυνηγοῦ, διὰ νὰ μὴν τὸν σώσῃ·
καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε κερδαίνει τὴν ζωήν του,
καὶ φεύγει καὶ τὸν θάνατον, γλυτώνει κεφαλήν του.

'Επιμυτιον.

'Ο μῦθος λέγ' : οἱ φρόνιμοι τὰ ἄσπρα δὲν λυποῦνται
12 διὰ τὴν σωτηρία τους, ξέρουν καὶ κυβερνοῦνται.

33 (232).

Μῦθος σκύλου.

Σκύλος ἐπῆγε, λέγουσι, μέσα εἰς μαγειρεῖον·
μίαν καρδίαν ἅρπαξε μέσα ἀπὸ ἀγγεῖον·
ἔλειψε τότ' ὁ μάγειρος χ' ἤτονε σὲ δουλείαν·
ὁ σκύλος ἐδιάβαινε, πήγαινε μὲ τὴν βίαν.
Σὰν τό 'μαθεν ὁ μάγειρος τὸ πρᾶγμα πῶς ἐγένη,
6 χ' εἶδε τὸν σκύλον ποῦ 'τρεχε, τὴν στράταν πῶς πηγαίνει :
« ὦ σκύλε, εἶπε, ξέρω το πῶς δὲν θέλεις γλυτώσῃ,
καρδία πῆρες χ' ἔφαγες, καρδίαν μοῦ 'χες δώσῃ. »

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγει μας ἐδῶ ὁπόταν πειραχτοῦμεν,
ἄλλην φορὰν νὰ ξέρωμεν διὰ νὰ φυλαχτοῦμεν.

34 (231).

Σκύλος καὶ λύκος.

Σκύλος ἐκείτουντον σ' αὐλὴν ὁποῦ 'ταν καὶ κοιμᾶτον·

6. κυνηγίσουσι. 11. λέγει biffé avant λέγ'. 12. κιβερνοῦνται.
33. 3. χῆτονε. δουλίαν. 4. πήγενε. 5. ἐγίνη. 6. πιγένη. 7. θέλης.

λύκος ἐπῆγεν ἔξαφνα ἐκεῖ καὶ ἐξυπνᾷ τον·
νὰ τὸν ἐφάγῃ θέλησε τὸν σκύλον τότ' ὁ λύκος·
καὶ κεῖνος τὸν ἐδέετον τὸ πῶς δὲν ἔχει μῆκος,
μικρὸς, λιγνὸς εὑρίσκεται, κρέας ποσῶς δὲν ἔχει,
ὡσὰν παχύνῃ ἄλλοτε ὁ λύκος νὰ παντέχῃ.
λέγει τον : « ὁ ἀφέντης μου τράπεζες θέλει κάμῃ,
στὴν γειτονίαν γλήγορα μέλλει νὰ γένουν γάμοι,
καὶ θέλω γένῃ καὶ ἐγὼ παχὺς ὅτι νὰ φάγῃς,
καὶ διὰ τοῦτο δέομαι ἀπὸ ἐδῶ νὰ πάγῃς. »
Ὁ λύκος τὸν ἐπίστευσε τὸν σκύλον, κ' εἶχε πάγῃ,
γιὰ νὰ παχύνῃ πάντεχε ἄλλοτε νὰ τὸν φάγῃ.
Μὲ μέρες περαζόμενες πῆγε νὰ τὸν γυρεύῃ
ἐκεῖ ὁποῦ ἐσύντυχαν, τὸν σκύλον νὰ τὸν εὕρῃ.
Ἐκεῖνος ἐκοιμούντονε ἀπάνω σ' ἕν' ἀνώγι,
καὶ λύκος ὁ ταλαίπωρος στέκουντον στὸ κατώγι·
καὶ εἶπε τον νὰ κατεβῇ καθὼς ἐσυμφωνῆσαν,
καθὼς ἀντάμα σύντυχαν καὶ τὸν καιρὸν ἐστῆσαν.
Ἐκεῖνος ἀποκρίθη τον, λέγει : « ἂν μ' εὕρῃς ἔξω,
εἰπέ με· πλέον δέν θελω νὰ σὲ ἀκαρτερέξω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ φρόνιμοι ὁπόταν κινδυνεύσουν,
ἄλλην φορὰν ἠξεύρουσι πῶς νὰ διαφεντεύσουν.

35 (225).

Σκύλος καὶ πετεινός.

Σκύλος καὶ ἕνας πετεινὸς ἔχαμαν συντροφίαν,
χωρὶς κἀνένα δόλωμα νά 'χουν ἀγάπην μίαν.

---

34. 7. λέγῃ. θέλη. 8. γιτονίαν. μέλλη. 13. μέραις περαζόμεναις. 14. ἐκεῖνοποῦ. Peut-être ἐκεῖν ὁποῦ. 15. σένα νώγι. 17. κατευῆ. 19. εὕρεις.
35. Intitulé. πετινός. 1. πετινός.

Ἐκεῖ ποῦ περπατούσασι, κάπου βραδιαστῆκαν,
δὲν εἶχαν ποῦ νὰ κοιμηθοῦν καὶ στενοχωρηθῆκαν·
καὶ διὰ τοῦτο εἰς δενδρὸν κ' οἱ δύο διαβῆκαν,
μὴ νὰ εὕροῦν ἀνάπαυσιν πολλὰ ἐννοιαστῆκαν.
Ὁ πετεινὸς ἀνέβηκεν ἀπάνω καὶ κοιμήθη,
καὶ νὰ λαλήσῃ ἄρχισε, τὴν νύκτα ἐθυμήθη.
Τότ' ἔδραμεν μί' ἀλεπού, σὰν ἄρχισε καὶ κράζει,
καθὼς καὶ τὴν συνήθειαν τὴν ἔχει νὰ φωνάζῃ·
καὶ ἀποκάτω στέκουντον, εἶπε τον νὰ κατέβῃ,
ὅτ' ἀγαπᾷ νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ πάλε νὰ ἀνέβῃ.
Λέγει την τότ' ὁ πετεινὸς πῶς εἶναι 'κεῖ πορτάρης,
καὶ ξύπνισέ τον καὶ αὐτόν, θέλημα νὰ τὸν πάρῃς.
Τότε τὸν γῦρον τοῦ δενδροῦ γύρευε νὰ ῥωτήσῃ,
κ' εὐθὺς ὁ σκύλος ἔδραμε κ' εἶχε τὴν ἐξεσχίσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ἰδέτε πῶς ὁ φρόνιμος τὸν πέμπει τὸν ἐχθρόν του
εἰς ἄλλον δυνατώτερον διὰ ἀντίδικόν του.

36 (248 B).

Λεοντάρι καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας βάτραχον βοΐζοντα μεγάλως,
φανίστη τον 'τι ζῶον 'ναι μέγα νὰ ἔχῃ κάλλος·
καὶ σὰν ἐπῆγε κ' εἶδέ τον, ἐκαταπάτησέ τον,
καὶ μὲ θυμὸν καὶ μὲ ὀργὴν ἐτζαλαπάτησέ τον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ποτὲ μὴν ταραχτοῦμεν
μόνον ἀπὸ τῆς ἀκοῆς, τὸ πρᾶγμ' ἃ δὲν ἰδοῦμεν.

---

4. χιμηθοῦν. 6. ἐνοιαστῆκαν. 9. κράζῃ. 10. φωνάζει. 11. κατεύῃ. 12. ἴδῃ. πάλαι. 13. πετινός. 15. γύρον.

36. Intitulé. λεοντάρῃ. 1. βοήζοντα. 2. ἔχει. 6. πρᾶγμά δὲν.

37 (260).

Λεοντάρι, ἀλεὺ ποκαὶ γάδαρος.

Λέων ποτὲ καὶ ἀλεποὺ καὶ γάδαρος ἐστῆσαν
ἀντάμα νὰ εὑρίσκωνται, καὶ συντροφίαν ποῖσαν.
Ἐπῆγαν εἰς κυνήγιον διὰ νὰ κυνηγήσουν,
εἴ τι ἂν εὕρωσι μαζί, τότε νὰ τὸ μερίσουν.
Ἐπῆγαν, ἐκυνήγησαν, ἤφεραν πᾶσα πρᾶμα,
κ' εἰς ἕναν τόπον ἔκατζαν διὰ νὰ φᾶν ἀντάμα.
Ὁ λέων τὸν γαίδαρον εἶπε νὰ τοὺς μοιράσῃ,
τοῦ καθενοῦ τὸ μερτικὸν ἐκεῖνος ν' ἀρδινιάσῃ.
Τὸ μέρος τοῦτος καθενοῦ ἴσια ἔδωκέ των ·
ἀλλὰ ὁ λέων θυμωθεὶς τὸν γάδαρό 'σκισέ τον.
Τὴν ἀλεποὺ ἐλάλησεν, εἶπε νὰ τὰ μοιράσῃ ·
ἐκείνη ἐστοχάστηκε τὰ πράγματα πῶς πᾶσι,
τὸν λέοντα πολὺ φαγὶ ἔδωκε μὲ τὴν γνώσῃ ·
εἶπε τον : « λίγο μερτικὸν ἐμένα θέλει σώσῃ. »
Τότε ὁ λέων λέγει την : « ποῦ 'μαθες νὰ μοιράζῃς,
καὶ εὔμορφα τὰ πράγματα νὰ τὰ λογαριάζῃς; »
« Ἡ συμφορά, πεκρίθη τον, γαδάρου ἔμαθέ με
καὶ μοίρασα ὡς ἔπρεπεν · τὸ πρᾶγμα δίδαξέ με. »

Ἐπιμύθιον.

Ἡ δυστυχία μερικῶν διδάσκει νὰ μαθαίνουν
τοὺς ἄλλους νὰ φυλάγωνται, ἂν θέλουν νὰ κερδαίνουν.

---

37. 2. εὑρίσκονται. 3. κυνιγίσουν. 4. εἶτοι. 5. ἐκυνίγισαν. πρᾶγμα. 8. καθ' ἑνοῦ. 9. καθ' ἑνοῦ. ἔδωκέν τον. 12. ἐστοχάστικε. 13. γνῶσιν. 14. θέλη. 15. λέγη. D'abord πόμαθες. 19. μαθένουν. 20. φυλάγονται.

38 (247).

Ἀρκούδι καὶ λεοντάρι.

Ἀρκούδι κ' ἕνας λέοντας κάπου ἤθελαν λάχη,
γιὰ νὰ βροῦν βοϊδόνεϐρον ἔκαμαν πολλὴν μάχη·
πολλὰ ἐκουραστήκασι κ' οἱ δύο ποῦ μαδίσαν
καὶ εἰς τὴν γῆν ἐκείτουνταν, σὰν πεθαμένοι ἦσαν.
Τότ' ἔδραμε μί' ἀλεπού σὰν ἔϐλεπε τὸ πρᾶμα,
καὶ ἅρπαξε τὸ βούνεϐρο κ' ἔφαγεν ἅμα ἅμα.
Ἐκεῖνοι δὲν ἐδύνονταν ποσῶς νὰ σηκωθοῦσι,
τὴν ἀλεπού ἀρχίνισαν κ' οἱ δύο νὰ παινοῦσι.
Λέγουν : « ἐμεῖς ἐκάμαμεν οἱ δύο πολὺν κόπον,
κ' ἦλθεν ἡ ἀλεπού ὕστερα καὶ πῆρε τον μὲ τρόπον. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : τινὲς ποῦ κοπιάζουν
καὶ ἄλλοι τὰ κερδίζουσι, τὸ κέρδος τὸ συνάζουν.

39 (286).

Μάντης.

Κάποιος μάντης ἦτονε κ' ἔλεγε πῶς μαντεύει,
πάντοτε ἐκαυχάτονε σ' ὅλους ὅτ' ἀληθεύει·
εἰς τὸ παζάρι κάθουντον καὶ ὅλους τοὺς ἐγέλα,
ὅσα καὶ ἂν ἐμάντευεν κἀνένα δὲν ὠφέλα.
Τότε διάϐηκεν ἐκεῖ κάποιος καὶ τὸν λέγει
ὅτι τὸ σπίτι τό 'κλεψαν, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.

---

38. 2. βοϊδόνευρον. 5. πρᾶγμα. 6. βούνευρο. 7. συκωθοῦσι. 8. ἀρχινήσαν. πινοῦσι.
39. 1. ἦτοναι. μαντεύη. 2. ἀληθεύη. 6. σπῆτι τὸ κλέψαν.

Ἔτρεχεν καὶ ἐπήγαινεν ὁ μάντης νὰ τὸ μάθῃ
τὸ πρᾶγμα ποῦ συνέβηκε, ἐξαίφνης ποῦ 'χε πάθῃ.
Ἕνας τὸν εἶπεν : « ἄνθρωπε, αὐτά 'ναι ποῦ μαντεύεις,
καὶ ἐκαυχάσουν εἰς ἡμᾶς κ' ἔλεγες ἀληθεύεις;
ἐσὺ διὰ τοῦ λόγου σου ποσῶς καὶ δὲν ἠξεύρεις,
τῶν ἄλλων τὰ παθήματα πῶς δύνασαι νὰ εὕρῃς; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἄτυχους λέγει ποῦ ἑρμηνεύουν,
τοὺς ἄλλους διατάσσουσι τάχα ὅτι ἠξεύρουν.

40 (296 B).

Μῦθος μυρμηκίου.

Μύρμηξ ἐδίψησε πολλὰ καὶ εἰς πηγὴν κατέβη,
νὰ πίῃ ἐβουλήθηκε κ' εἰς τὸ νερὸ ἐσέβη·
καὶ τὸ νερὸ τὸν ἔσυρε σὰν ἦτονε τὸ ῥέμα·
περιστερὰ τὸν εἶδ' ἐκεῖ μὲ λυπημένον βλέμμα·
τὸν μύρμηκα λυπήθηκε, τὸν ἔρριξε χλωνάρι,
μὴ νὰ καθίσῃ ὁ πτωχός, ἔξω νὰ τὸν ἐπάρῃ.
Ἐκάθισεν ὁ μύρμηκας κ' εὐθὺς ἐλευθερώθη,
ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς ὥρας ἐλυτρώθη.
Πουλιολόγος τὸ λοιπὸν τὴν στράταν περιπάτει,
καὶ εἶδε τὴν περιστερὰν καὶ ἔστησε πλεμάτι·
νὰ τὴν πιάσῃ θέλησε τότε τὴν περιστέραν·
ἀλλὰ ἰδέτε τ' ἔπαθεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν!
Σὰν ἦτον μὲ τὴν ἔννοιαν διὰ τὸ περιστέρι,
καὶ 'βάστα τὰ καλάμια μὲ τό 'να του τὸ χέρι,

7. ἐπήγενεν. 9. αὐτάνε. μαντεύης. 10. ἀληθεύης. 11. ἠξεύρης. 12. εὗρεις.
40. 2. ἐβουλίθηκε. 3. ἦτουν. ῥεῦμα. 4. ἴδ'. 5. λυπίθηκε. ἔριξε κλονάρη. 7. ἐκάθησεν. 9. περιπάτη. 11. περιστέρα. 13. ἔνοιαν. 14. τόνα.

ἔδραμε τότ' ὁ μύρμηκας, στὸν πόδα τὸν δαγκάνει,
καὶ κεῖνος ἀκ τὸν πόνον του κάτω στὴν γῆν τὰ βάνει.
Τότε καὶ ἡ περιστερὰ ἐγρύχησέ το ἅμα,
ἐπέταξε καὶ ἔφυγε, σὰν ἔμαθε τὸ πρᾶμα.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας ὁ μῦθος νὰ ποιοῦμεν
ἀνταμοιβὰς καὶ χάριτας, πάντα νὰ χρεωστοῦμεν.

41 (306 B).

Νυκτερίδα, αἴθυια καὶ βάτος.

Τὴν νυκτερίδα λέγουσι καὶ αἴθυιαν καὶ βάτο
ζωὴν καλὴν ζητούσασι νὰ μὴν εἶν' παρακάτω·
πραγματευτάδες νὰ γενοῦν ἠθέλησαν, νὰ πλεύσουν,
καὶ εἰς καράβιν νὰ ἐμποῦν, νὰ πᾶν νὰ ταξιδεύσουν.
Ἡ νυκτερίδα τὸ λοιπὸν ἐπῆγε κ' ἐδανείσθη,
καὶ ἄσπρα τοῦ συντρόφου της ἔδωκε μὲ τὴν πίστη·
ἡ βάτος ροῦχον ἔδωκε καλὸν στὴν συντροφία
καὶ χάλκωμα ἡ αἴθυια, καὶ ἔπλευσαν γιὰ μία.
Χειμῶνας τοὺς ἐπλάκωσε καὶ τὸ καράβι πνίγη,
καὶ μία μία ἔβλεπε νὰ βγῇ ἔξω νὰ φύγῃ.
Μόνες λοιπὸν ἐγλύτωσαν, ἐχάθ' ἡ πραγματεία
καὶ εἴ τι πράγματά 'χασι μέσα στὴν συντροφία.
Καὶ διὰ τοῦτο, λέγουσιν, ἡ αἴθυια γυρεύει
τὸ χάλκωμα στὴν θάλασσαν, ζητεῖ μήπως καὶ εὕρῃ·
ἡ νυκτερίδα καὶ πετᾷ νύκτα μὴν τὴν ἰδοῦσι
οἱ δανεισταὶ, πιάσουν την καὶ τ' ἄσπρα τους ζητοῦσι·
ἡ βάτος πάλιν καθενοῦ σύρνει του τὴν ποδία,
τὸ ροῦχον της μὴ νὰ εὑρῇ ποῦ 'χε στὴν συντροφία.

---

15. δαγκάνη. 16. βάνη. 18. πρᾶγμα. 19. πιοῦμεν. 20. χρεοστοῦμεν.
41. 2. ἦν. 5. ἐδανίσθη. 8. γιαμία. 9. καράβη. 10. ναύγεῖ. 13. γυρεύη. 16. δανισταὶ. 17. καθ' ἑνοῦ.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : εἰς πρᾶγμα ποῦ ζητοῦμεν,
εἰς κεῖνο ἕως ὕστερον πέφτομεν, ἂν γρυκοῦμεν.

42 (305).

'Ασθενὴς καὶ ἰατρός.

Κάποιος ἦταν ἀσθενὴς καὶ κείτουντον στὴν στρώση,
καὶ λάλησ' ἕναν ἰατρὸν μὴ νὰ τὸν ἐγλυτώσῃ ·
ὁ ἰατρὸς τὸν ἄρρωστον ῥωτᾷ τον πῶς περνάει ·
καὶ εἶπεν τον ὁ ἀσθενὴς πῶς ἴδρος τὸν ὑπάει ·
Εἶπε τον τότ' ὁ ἰατρὸς ὅτι νὰ μὴν φοβῆται,
καί, ἂν ἰδρώνῃ δυνατά, μεγάλως ὠφελεῖται.
Ἄλλην φορὰν ἠρώτησε · λέγει 'τι παρωξύνθη
καὶ τόσον ἐπειράχθηκεν σὰν νά 'τον εἰς τὰ βύθη.
Λέγει τον πάλ' ὁ ἰατρός : « εἰς τοῦτο μὴ φοβεῖσαι,
γλήγορα θέλεις σηκωθῆν, ὁλόγερος νὰ εἶσαι. »
'Εκ τρίτου τὸν ἠρώτησε · τότε ἀσθενισμένος
λέγει : « ἰδοὺ ποῦ γένηκα ὑδρωπικιασμένος. »
Λέγει τον πάλ' ὁ ἰατρὸς πῶς θέλει ὑγιάνῃ
καὶ τὴν ἀσθένειαν ποσῶς στὸν νοῦν του μὴν τὴν βάνῃ.
Κάποιος τότε φίλος του τὸν ἀσθενῆ ῥωτᾷ τον
πῶς εἶναι, πῶς εὑρίσκεται · πολλὰ παρηγορᾷ τον ·
λέγει : « ὦ φίλε ἀδελφέ, ἐγίνηκα χαμένος,
ὅλον καλά, ὅλον καλά, καὶ εἶμαι χαλασμένος. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς πολλοὶ βαρύνονται τὰ λόγια
ὅσα 'ναι ἀνωφέλετα σὰν νά 'σαν μυρολόγια.

---

42. 1. κοίτουντον. 3. ἄρωστον. περνάη. 4. ὑπάγη. 7. παροξύνθη. 9. φοβῆσαι. 10. γλύγορα. συκοθεῖν. 11. ἀσθενησμένος. 12. ὑδροπικιασμένος. 13. θέλη.

43 (308).

Μῦθος τζικουρέου.

Λέγουν ποτὲ εἰς ποταμὸν τζικούρι ξυλοκόπου
μεσά 'πεσε ποῦ τό 'χαμε μετὰ μεγάλου κόπου·
ἐκάθουντον καὶ ἔκλαιε, δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ·
καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸν ἤκουσε, τὴν ὥραν εἶχε δράμῃ·
καὶ μέσα μπῆκε καὶ χρυσὸν ἄλλο ἀνέβασέν τον,
ὅτι τὸν ἐλυπήθηκε, καὶ κεῖνο χάρισέν τον.
Ὁ ξυλοκόπος τὸ χρυσὸν δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ,
μόν' τὸ δικό του γύρευε καὶ νὰ τὸν ἔχῃ χάρη.
Πάλε κατέβη ὁ Ἑρμῆς κ'ἔφερεν ἀσημένιο,
ἐκεῖνος δὲν τὸ θέλησε σὰν νά 'τον μολιβένιο·
ἐκ τρίτου πάλιν ὁ Ἑρμῆς στὸν ποταμὸν κατέβη,
καὶ τὸ δικό του ἤφερε, ἀπάνω σὰν ἀνέβη.
Ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁ Ἑρμῆς τὴν γνώμην ὅπου ἔχει,
καὶ τὴν δικαιοσύνην του, τ' ἄδικον δὲν παντέχει,
τὰ τρία τὰ τζικούρια τότε ἐχάρισέν τα,
καὶ τὸ χρυσὸν καὶ τ' ἀργυρὸν, ὅλα ἐδώρησέν τα.
Ἐκεῖνος τότε μὲ χαρὰν εἰς τοὺς συντρόφους τρέχει,
καὶ τὸ χρυσὸν καὶ τ' ἀργυρὸν στὰ χέριά του ἔχει·
εἶπεν τους ὅσα ἔπαθε καὶ τὴν εὐημερίαν,
πῶς ὁ Ἑρμῆς τὸν ἔκαμεν πολλὴν εὐεργεσίαν.
Ἕνας λοιπὸν ἀπὸ κεινοὺς ἔτρεξεν, ἐδιάβη,
καὶ τὸ τζικούρι τ' ἄφησε στὸν ποταμὸν καὶ πάγει·
ἐκάθουντον καὶ ἔκλαιε καὶ πικραμένος ἦτον,
μὴ νὰ ἐλθῇ τότ' ὁ Ἑρμῆς καὶ δῇ καὶ λυπηθῇ τον,
καὶ δώσῃ τον τζικούρια, σὰν ἔδωκε τὸν ἄλλον,

---

43. 1. λέγον. 2. μέσα πέσε. 9. πάλαι. ἀσιμένιο. 11. κατεύη. 14. παντέχη. 17. τρέχη. 18. ἔχη. 22. ἄφισε. πάγη. 24. δεῖ. λυπιθῇ.

χ' εὐεργεσίαν χάμη τον, πολὺ καλὸν μεγάλον.
Τότε ἐφάνη ὁ Ἑρμῆς καὶ εἶδε τον πῶς κλαίγει·
ἄρχισε τότ' ὁ ἄνθρωπος τὸ πρᾶγμα νὰ τὸ λέγῃ·
τότ' ὁ Ἑρμῆς ἐσέβηκε, χ' εἶχε τον ἀνεβάσῃ,
ἕνα χρυσὸν τὸν ἔδειξε μόνον νὰ δοκιμάσῃ·
καὶ λέγει τον : « ὦ ἄνθρωπε, τοῦτο 'ν' ὁποῦ 'χες χάσῃ ; »
« Ναί, λέγει τον, ἀφέντη μου· » χ' ἤθελε νὰ τ' ἁρπάσῃ.
Πολλὰ τὸν ἐστοχάστηκε πῶς ἐντροπὴν δὲν ἔχει,
καὶ νὰ τὸ πάρῃ ἔπασχε, χ' ἔστεκε καὶ παντέχει·
καὶ κεῖνος τὸ ἐκράτησε καὶ τὸ δικό του ἀντάμα·
χ' ἕνα καὶ ἄλλο ἔχασε, καὶ πῆγε μὲ τὸ κλᾶμα.

'Επιμύθιον

Ὁ μῦθος λέγει : ὁ θεὸς δικαίους βοηθᾷ τους,
τοὺς ἄδικους ὀργίζεται καὶ πάντοτε μισᾷ τους.

44 (329).

Γάδαρος καὶ κηπουρός.

Γάδαρος ἕναν κηπουρὸν ἐδούλευε μὲ πάθη,
καὶ λίγα τὸν ἐτάγιζε, πτωχὸς ἐκαταστάθη·
καὶ τοῦ θεοῦ δεήθηκε σ' ἀφέντην νὰ ὑπάγῃ
εἰς ἕτερον καλλίτερον, νὰ πίῃ καὶ νὰ φάγῃ.
'Επήκουσέν τον ὁ θεός· τότε κι ἄλλου πουλήθη·
χειρότερα ὁ γάδαρος πάλιν ἐκαταλύθη·
εἰς κεραμάρην ἔτυχεν, ἀφέντην ὠργισμένον,
καὶ πάντοτε τὸν γάδαρον εἶχε τον παιδεμένον·
ποσῶς ποτὲ ἀκ τὴν δουλειὰν τὸν ἄφινε τελείως,
φαγὶ καὶ δὲν τὸν ἔδιδε, μήτε νερὸν ὁμοίως.

---

26. χάμει. 28. ἄρχησε. λέγει. 31. τοῦτον. 33. ἔχη. 34. παντέχη. 38. ἀδίκους.
44. Intitulé. κηπηρός corrigé en κηπουρός. 1. κηπηρὸν corrigé en κηπουρόν. 5. καὶ et au dessus κι. 7. ὀργισμένον. 10. Il y avait d'abord καὶ δὲν τὸν ἔδιδε φαγί.

Πάλιν λοιπὸν ἐδέουντον ἄλλοῦ νὰ τὸν πουλήσουν,
ἂν τύχῃ νὰ λευθερωθῇ, τὰ βάρη τὸν ἀφήσουν.
Εἰς ἄλλον ἐπουλήθηκε χειρότερον 'κ τοὺς πρώτους,
ὁποῦ πετζία δούλευε, κ' εἶχε μεγάλους κόπους·
καὶ τόσον τὸν ἐδούλευεν ἔξω ἀπὸ τὴν φύση,
ὅτ' ἔπεφτεν ὁ γάδαρος, ἂν εἶχες τὸν φυσήσῃ.
Τότε μὲ στεναγμὸν πολὺν ἀρχίνισε νὰ λέγῃ,
καὶ τὸν πρῶτον ἀφέντην του θυμήθηκε καὶ κλαίγει·
« κάλλιον νὰ ἐκάθουμουν ἐκεῖ ὁποῦ 'μουν πρῶτα,
νὰ μ' ἔλειπαν τὰ φαγητὰ καὶ τά 'μορφα τὰ χόρτα·
ὅτι ἐτοῦτος, ὡς θωρῶ, θέλει νὰ μὲ χαλάσῃ,
καὶ τὸ πετζί μου ὕστερα μέλλει νὰ τὸ ἐργάσῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ τοὺς δουλευτάδες,
πῶς ὕστερα γυρεύουν τους τοὺς πρώτους ἀφεντάδες.

45 (340).

Μῦθος κυνηγοῦ.

Λέγουν πῶς ἕνας κυνηγὸς ἐπῆγε μιὰ παγίδα
νὰ στήσῃ, κ' ἔπασκε πολλά, κ' εἶχε καλὴν ἐλπίδα
πουλὶ νὰ πάγῃ, ὄρνεον διὰ νὰ τὸ πιάσῃ,
καὶ τὴν παγίδα μὲ χαρὰν τότε τὴν εἶχε φτειάσῃ.
Ὄρνεον τὸν ἠρώτησε τί κάμνει 'κεῖ νὰ μάθῃ,
ἐκεῖνος πρὸς τὸ ὄρνεον εἶπε πῶς ἔχει πάθη
κάστρον διὰ νὰ βουληθῇ νὰ κάμῃ καὶ νὰ κτίσῃ
εὔμορφον, ὡραιότατον, νὰ μὴν εἶναι στὴν κτίση.
Τὸ ὄρνεον κρυβήθηκε νὰ δῇ τί θέλει γένῃ,

11. πουλίσουν. 12. ἀντύχη. ἀφίσουν. 13. ἐπουλίθηκε. κτοὺς. 16. τότ' ἔπευτεν. 17. ἀρχίνησε. 18. κλαίγη. 19. κάλιον. κάθουμουν. 20. μέλι πάντα φαγιτά. 21. θορῶ. 45. 2. ἔπασχε et au dessus ἔπασκε. 4. φτιάση. 7. βουλιθῇ. 9. κριβήθικε. δεῖ.

καὶ τὸ πουλὶ 'δραμεν ἐκεῖ, κ' εἰς τὴν παγίδα μπαίνει.
Ἐκεῖνος τότε ἔτρεξεν στὸ ὄρνεον ἀπάνου,
καὶ κεῖνο λέγει : « ἄνθρωπε, ποῦ ἔχεις λόγους πλάνου,
σ' αὐτὸ τὸ χάστρο ποῦ 'κτισες τινὰς δὲν θέλ' οἰκήσῃ,
ποῦ νά 'ναι, λέγω, γνωστικὸς νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Διὰ ἀφέντες λέγει μας ὁποῦ ὁρίζουν χάστρη
πρέπει νὰ εἶν' ἀληθινοί, καθάριοι σὰν τ' ἄστρη.

46 (315).

Μῦθος στρατοκόπου.

Στράταν ποτὲ περιπατῶν κάποιος στρατοκόπος,
ἡ στράτα τὸν ἐπείραξε καὶ ὁ πολὺς ὁ κόπος·
καὶ τοῦ Ἑρμοῦ δεήθηκε πρᾶγμ' ἂν εὕρῃ νὰ φάγῃ,
τὸ ἥμισύ τινα ἐκεῖ θυσία νὰ τοῦ πάγῃ.
Κ' ηὗρε λοιπὸν φοινίκια, μύγδαλα μὲ σακκούλι,
χ' ἔκατζε καὶ καθάρισε καὶ ἔβγαλε τὸ φλούδι.
Τῶν ἀμυγδάλων ἔφαγε τὰ μέσα ποῦ φοροῦσαν,
καὶ τὰ φοινίκιά 'φαγεν ἀπέξω εἴ τι ἦσαν.
Τότ' εἶπε : « νὰ καὶ σύ, Ἑρμῆ, μέρος νὰ φᾷς περίσσιο,
καὶ ἀπὸ μέσα κ' ἔξωθεν πὂν' μοιρασμένον ἴσιο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει καὶ ἐδῶ διὰ τοὺς φιλαργύρους,
καὶ τὸν θεὸν γελοῦσιν τον, μοιάζουν σὰν τοὺς χοίρους.

---

13. οἰκίση. 14. καθήση.
46. 3. πρᾶγμα avec le dernier α biffé. 4. ἥμισ' εἴ. 5. ηὗρε. σακούλι. 6. εὔγαλε.
10. ποῦν puis πὸν dans l'interligne. μοιρασμένον. 11. φυλαργύρους.

47 (351).

Μῦθος κλέπτου παιδίου.

Ἕνα παιδὶ ποῦ σπούδαζεν ἔκλεψε πινακίδα
καὶ μὲ χαρὰν στὸ σπίτι του ἐπήγαινε κ' ἐπήδα·
τὴν μάννα του τὴν ἔδειξε, καὶ κείνη τὸ ἐχάρη
οὐδὲ τὸ καταρίστηκεν, οὐδ' εἶχε τὸ προπάρῃ·
τόσον εἰς τὸ χειρότερον κλέπτης ἐκαταστάθη,
καὶ τόσον τὰ κατάμαθε τὰ τῆς κλεψίας πάθη,
ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπιάστη παρρησίᾳ,
καὶ τότε ἐθυμήθηκε μητρὸς τὴν ἀγνωσία.
Ὅταν λοιπὸν ἐπήγαιναν διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν
καὶ διὰ ἕναν ἄτυχον νὰ πᾶν νὰ τὸν χαλάσουν,
τοὺς στρατιώτας εἶπεν τους λίγον νὰ τὸν βαστάξουν,
καὶ τὴν μητέρα του ἐκεῖ νὰ πᾶσι νὰ τὴν κράξουν·
εἶπε τους : « λόγον μυστικὸν ἔχω νὰ πῶ ν' ἀφήσω
κρυφὰ στ' αὐτὶ τὴν μάννα μου λόγον νὰ τὴν λαλήσω. »
Ἡ μάννα του τότ' ἔδραμε τὸν λόγον νὰ ἀκούσῃ·
καὶ ὅλοι τότε στέκουντον νὰ δοῦν τί θέλουν ποῦσι.
Ἐκεῖνος μὲ τὰ δόντια τ' αὐτί της ἔδραξέ το,
καὶ σὰν σκυλὶ τὸ ἅρπαξε, πάραυτα ἔκοψέ το.
Ὅσοι τὸν εἴδανε λοιπὸν ἐκατηγόρησάν τον,
τὸ πῶς καὶ τότ' ἀσέβησεν ὅλοι τους ὕβρισάν τον.
Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε, λέγει : « δὲν μὲ λυπᾶσθε;
αὐτή 'ταν ποῦ μὲ χάλασεν, καὶ σεῖς μὲ καταρᾶσθε;
Ὅταν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἀρχῆς ἐπῆγα κ' ἔδωκά την
τὴν πινακίδα ποῦ 'κλεψα καὶ ἐπαρήγγειλά την

47. 2. σπῆτι. ἐπῆγενε κεπίδα. 3. μάνα. 4. οἶχε. 9. ἐπήγεναν. 13. ἔχων νὰ πῶ νὰ φίσω. 14. σταφτὶ. μάνα. 15. μάνα. 16. ποῦση. 17. Après δόντια il y a του effacé par deux traits à l'encre rouge. 19. οἴδανε. 21 λυποῦσθε (?). 23. τὰ est écrit dans l'interligne. ἐπήγα.

νὰ μὴν τὸ πῇ ποτέ τινος, ἔπρεπεν νὰ μὲ βρίσῃ·
αὐτὴ λοιπὸν ἠθέλησε τοιοῦτον νὰ μὲ ποίσῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ἡ παίδευσις ἡ πρώτη 'ναι π' ἀξίζει,
καθὼς τὸ εἶπ' ὁ Αἴσωπος κ' εἰς τὸ χαρτὶ τ' ὁρίζει.

48 (370 B).

Μῦθος βοσκοῦ.

Βοσκὸς ἔβοσκε πρόβατα στὴν θάλασσα πλησίον,
στὸν νοῦν του λογαρίαζε πῶς νὰ κερδίσῃ βίον·
ἔβλεπε τὸν αἰγιαλὸν σὰν ἦτον εἰς γαλήνη·
τὰ πρόβατά του πούλησε, τὴν τέχνην του ἀφίνει·
φοινίκια ἠγόρασε, τά 'βαλεν εἰς καράβι,
καὶ ταξιδάρης γίνηκε, τὴν στράταν ἐδιάβη·
χειμῶνας τὸν ἐπλάκωσε καὶ θάλασσα μεγάλη,
καὶ χύσιν ὅλα τά 'καμε κ' εἶχε μεγάλην ζάλη·
καὶ μόνος του ἐγλύτωσε ἀκ τὴν πολλὴν φουρτοῦνα,
χ' ἡ πραγματεία χάθηκε καὶ ὅλη ἡ κατοῦνα.
Τότε μὲ μέρες μερικὲς στὴν θάλασσαν κατέβη,
καὶ ἐθυμήθη τὸν καιρὸν τότε ὁποῦ ἐσέβη·
« γαλήνη ἦτονε πολλή, λέγει πρὸς ἕναν ἄλλον,
ἡ θάλασσα μὲ ἔκαμε πολὺ κακὸν μεγάλον,
καὶ διὰ τοῦτο ταπεινὰ τὰ κύματά της πάγει,
ἴσως καὶ πάλι ὀρέγεται φοινίκια νὰ φάγῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τὰ παθήματα λέγει ὅτι μαθαίνουν,
καὶ πάντες νὰ φυλάγωνται, ἂν θέλουν νὰ κερδαίνουν.

---

25. κεῖ. βρίση. 27. ἀξίζη. 28. ὁρίζη.
48. 4. ἀφίνη. 10. πραγματεῖα. 11. μέραις μερικαῖς. 15. πάγη. 16. πάλιν. 17. μαθένουν. 18. φυλάγονται.

49 (385).

Ῥοΐδία καὶ μηλέα.

Διὰ τὴν ὡραιότητα ἐμάλλωνε ῥοΐδία
καὶ μάχην ἀναμέσον τους εἶχαν μὲ τὴν μηλία.
Κ' ἡ βάτος ἀπεκρίθηκε, λέγει : « ἂς σιωποῦμεν ·
ὅτι ὅλες ἴσιες εἴμεστεν, ἂς μὴν κατηγοροῦμεν. »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει πῶς πολλοὶ ἀνάξιοι ἐμπαίνουν
μὲ τοὺς μεγαλιότερους, ἄξιοι μὴν νὰ γένουν.

50 (71).

Μῦθος ἀσπαλάγκου.

Τὸ ζῶον ὁ ἀσπάλαγκος εἶναι τετυφλωμένον
καὶ τῆς μητρός του εἶπε της λόγον κατεγνωσμένον :
« συκαμινέαν, μῆτερ μου, λέγει, ἐϐλέπω τώρα · »
« θυμίαμα μυρίζομαι, » λέγει της, ἄλλην ὥρα ·
καὶ πάλιν τρίτον λέγει της : « μῆτερ, ἀκούω κτύπον. »
Καὶ κείνη λέγει : « δὲν μὲ λὲς τὰ πάντα πῶς σὲ λείπουν,
καὶ ὄχι μόνον δὲν θωρεῖς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀκούεις,
οὐδὲ ποσῶς μυρίζεσαι, καὶ δῶ καὶ κεῖθεν κρούεις. »
Ἐπιμύθιον.
Διὰ τοὺς ὑπερήφανους λέγει ὁ μῦθος τώρα
τὸ πῶς καυχοῦνται πάντοτε, ἂν ἔχουν καὶ τὴν ψώρα.

---

49. Intitulé. μιλία. 1. ἐμάλωνε. 2. ἦχαν. μιλία. 4. ὅλαις ἴσιαις ἤμεστεν.
50. 3. τῶρα. 5. μήτερ. 6. λίπουν. 7. θορεῖς. 9. τῶρα. 10. φῶρα.

51 (392)

Σφῆκες καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες πολλὰ ἀπὸ νερὸ διψοῦσαν,
ἐπῆγαν σ' ἕναν γεωργὸν, νὰ πίουν ἐζητοῦσαν·
οἱ πέρδικες τὸν ἔλεγαν χάριν νὰ τὸν ἐποίσουν
νὰ σκάπτουν τὸ ἀμπέλι του καὶ νὰ τὸ χαναχίσουν·
οἱ σφῆκες πάλιν ἔλεγαν τὸ γῦρο νὰ φυλάγουν,
τοὺς κλέπτας νὰ κεντρώνουσι ἐκεῖ νὰ μὴν ὑπάγουν.
Ὁ γεωργὸς τοὺς εἶπ' ἐκεῖ πολλὰ νὰ μὴν λαλοῦσι,
τὰ λόγια ὁποῦ 'πασι τίποτε δὲν φελοῦσι·
ὅτι ἐκεῖνος βόδια ἔχει ὁποῦ 'ν' σὲ χρεία
τίποτες δὲν τὸν τάζουσι, σὰν πᾶσι στὴν δουλεία,
καὶ τὸ νερὸ τὰ βόδια ἃς πίουν ποῦ δουλεύουν
ἐμπιστεμένα καὶ καλὰ, ποτέ τους δὲν ὀκνεύουν.
'Επιμύθιον.
Διὰ ἀδιαφόρετους ὁ μῦθος ἐνθυμίζει·
ὁ λόγος τους εἶν' ψεύτικος, τίποτα δὲν ἀξίζει.

52 (398).

Μῦθος ὀρνέων.

Μίαν φορὰν τὰ ὄρνεα ἠθέλησαν νὰ στήσουν
ἀφέντην εἰς τὴν μέσην τους καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν.
Τότε παγώνι στάθηκε ἡ' ἤθελε παρρησίᾳ
εἰς ὅλ' ἀφέντης νὰ γενῇ, νὰ ἔχῃ ἐξουσία.

---

51. Intitulé et vers 1. σφῖκες. 2. σέναν. 3. D'abord τὸν ἔλεγαν οἱ πέρδικες. ἐποῖσουν. 5. σφῖκες. γύρο. 8. ὁποῦ πᾶσι. 9. ὁποῦν. 10. δουλία. 12. ὠχνεύουν. 14. ἦν.
52. 4. ὅλα. ἔχει.

Μία τοῦ ἀποκρίθηκε κουροῦνα καὶ τοῦ εἶπε :
« δὲν εἶσαι ἄξιον ἐσὺ, ἀπὸ τὴν μέσην λεῖπε,
ὅτ' ἀετὸς σὰν μᾶς εὕρῃ καὶ θέλῃ νὰ μᾶς σώσῃ,
κάνένα ὄρνεον ἐσὺ δὲν θέλεις τὸ γλυτώσῃ. »

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγ' : οἱ ἄρχοντες στὰ κάλλη μὴν θαρροῦσι,
ἀλλὰ ἀνδρείαν, φρόνησιν ἐτοῦτοι νὰ κρατοῦσι.

53 (407).

Μῦθος ἀγριοχοίρου.

Ἕνα ἀγριογούρουνον ἐπῆγε ν' ἀκονίζῃ
τὰ δόντιά του εἰς δενδρὸν, εἶχε τὰ χαλλωπίζῃ·
μί' ἀλεπού ἠρώτησε τὴν ἀφορμὴ νὰ μάθῃ
σὰν ἔχει τὴν συνήθειαν διὰ νὰ μὴν τὴν λάθῃ.
Ἐκεῖνο τότε εἶπεν την πῶς ἕτοιμα τὰ ἔχω
καὶ μετ' ἐκεῖνα τὸν ἐχθρὸν πάντα τὸν ἀπαντέχω.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος λέγει : πρέπει μας νά 'μεστεν ξωρθωμένοι
πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ κίνδυνος, πάντα διωρθωμένοι.

54.

Μῦθος πουλίου.

Ἕνα πουλὶ πιάστηκε κ' ἔκλαιγε τ' ἐχαλάστη,
σίτου κουκκὶ νὰ ὀρεχθῇ εἰς τὴν παγίδα πιάστη·
ἔκλαιγε καὶ ἐδάκρυζε καὶ ἐπαραπονεῖτον

---

6. ἦσε. μέσιν. 8. κᾶν ἕνα puis κανένα. θελης. 9. θαροῦσι.
53. 1. νὰ κονίζει. 2. καλλωπίζει. 7. ξορθωμένοι. 8. διορθωμένοι.

πῶς ἄδικα πιάστηκε κ' εἰς τὴν παγίδα ἦτον,
χωρὶς νὰ κλέψῃ μάλαμα, ἀσῆμι ἢ λογάρι,
εἰς τὴν παγίδα ἔλαχε γιὰ δυὸ κουκκιὰ σιτάρι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἐκείνους λέγει ὁποῦ πλανοῦνται,
διὰ ὀλίγον τίποτες μόνον καταχαλοῦνται.

55 (303).

Μῦθος λαφοπούλου.

Λαφόπουλον τὴν μάννα του ἐρώτησε νὰ μάθῃ
καὶ λέγει της : « μητέρα μου, πῶς ἔχεις τόσα πάθη;
τοὺς σκύλους πάντα φεύγεις τους ποῦ 'ναι μικροὶ 'πὸ σένα ;
τὸ πρᾶγμα ξεκαθάρισε, εἰπέ με το καὶ μένα ·
ἐσὺ μεγάλη βρίσκεσαι, γλήγορη στὰ ποδάρια,
καὶ φεύγεις γληγορώτερα 'κ τ' ἄλογα, 'κ τὰ μουλάρια ·
εἰπέ με τὴν ὑπόθεσιν τώρα νὰ τὸ γρυκήσω,
ὅτι, ἂν δὲν μὲ τὸ εἰπῇς, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω. »
Ἡ ἔλαφος ἐγέλασε καὶ λέγει του : « παιδί μου,
νὰ σὲ εἰπῶ καὶ γρύκησε τὴν γνώμην τὴν δική μου ·
ἀλήθεια λέγεις αὐτά, πρέπον 'ναι νὰ τὰ κάμω,
ἀλλὰ τὸν σκύλον σὰν ἰδῶ, μόν' τρέχω πῶς νὰ δράμω. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : τοὺς δειλοὺς ὅσον τοὺς παραινοῦσι,
ποτέ τους δὲν ἀνδρίζονται, ἂν ξαναγεννηθοῦσι.

---

54. 5. κλαίψη. ἀσῆμι. 6. δύο κουκκία. 7. κεινούς.
55. 1. μάνα. 3. ποσένα. 4. ξεκαθάρησε. 6. γληγορότερα κατ' ἄλογα κτά. 7. τῶρα. 8. ἀνδὲν. ἀφίσω. 12. μῶν. 14. ἀνδρίζονται avec le premier ν dans l'interligne.

56 (237 B).

Μῦθος λαγωῶν.

Οἱ λαγωοὶ συνάχθησαν κ' ἔκλαιγαν τὴν ζωήν τους
ὅτ' εἶναι φοβιτζάρηδες κ' εἶναι εἰς ἐντροπήν τους,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τρέμουσι, τοὺς σκύλους τοὺς φοβοῦνται,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀετοὺς πάντα καταχαλνοῦνται.
Ὅλοι λοιπὸν ἠθέλησαν νὰ πᾶσι νὰ πνιγοῦσι,
τοὺς τρόμους καὶ τὰ βάσανα νὰ τὰ λευθερωθοῦσι·
καὶ ἔτζι τὸ βεβαίωσαν, εἰς λίμνην διαβῆκαν.
Ἀκόμη ὅτι ἔφθασαν καὶ μέσα δὲν ἐμπῆκαν,
ἀκούουσιν οἱ βάτραχοι τὴν ταραχὴν στὸν δρόμον,
καὶ εἰς τὴν λίμνην ἔπεσαν μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον.
Τότ' ἕνας φρόνιμος λαγὸς λέγει τους : « μὴ σεβῆτε,
μικροὶ μεγάλοι λαγωοὶ, ἀκούσετε, σταθῆτε.
ὅτι ἐδῶ ποῦ ἤλθαμεν, ηὕραμεν ζῶα ἄλλα
χειρότερα ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν εἶναι καὶ μεγάλα·
καὶ διὰ τοῦτο πρέπει μας ὀπίσω νὰ στραφοῦμεν,
ἀνάμεσά μας σήμερον νὰ παρηγορηθοῦμεν. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς κάπου σὰν δυστυχοῦσι
κ' ἴδουν ἄλλους χειρότερα, τότε ἀλησμονοῦσι.

57 (328).

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος ἕνας, λέγουσι, τὸ ἄλογον ἐπαίνα

---

56. 1. ἔγλαιγαν. 2. φοβητζάριδες. 5. πνηγοῦσι. 7. ἔτζη. 8. ἀκόμι. 11. φρόνημος. 12. σταθεῖτε. 13. ηὕβραμεν. 18. ἀλισμονοῦσι.

πῶς εἶναι εἰς ἀνάπαυσιν καὶ κάθεται ὅλο ἕνα,
ξύουν το καὶ ταγίζουν το, ποτέ του δὲν δουλεύει,
καὶ βλέπει το ἀφέντης του, ἔμορφα τ' ἀναπεύει ·
καὶ κεῖνος πάντα στὲς δουλειὲς εὑρίσκεται, στὸν κόπον,
ποτὲ χωρὶς τὴν δούλεψιν δὲν κάθεται σὲ τόπον.
Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν θωρεῖ ἀπὸ μακρία
τὸν στρατιώτην στ' ἄλογον κ' ἐκτύπα το μὲ βία ·
στὸν πόλεμον διάβηκε διὰ νὰ πολεμήσῃ ·
κάποιος τότε τ' ἄλογον ἐκεῖ 'χε τὸ κτυπήσῃ,
τότε ἀπιλογήθηκεν ὁ γάδαρος καὶ εἶπε,
τὸν ἑαυτόν του ἔλεγε · « γάδαρε, ἀπ' αὔτα λεῖπε,
ἂς λείπουν τὰ κανάκια καὶ τὰ πολλὰ φαγία,
μὴν σὲ καβαλλικεύσουν καὶ κτυποῦν σε μὲ τὴν βία. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : οἱ πτωχοὶ πρέπει τους νὰ ἀρκοῦνται,
ὅτι οἱ ἄρχοντες πολλὰ τὰ κίνδυνα φοβοῦνται.

58 (412 B).

Μῦθος φιλαργύρου.

Φιλάργυρος τὸν βίον του ἐπούλησε νὰ ποίσῃ
βῶλον μαλαματένιον νὰ μὴν εἶναι στὴν κτίσῃ ·
ἔσκαψε κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸν βίον ἔβαλέν τον
καὶ πήγαινε καθημερνῶς πάντα καὶ ἔβλεπέν τον ·
τὸν νοῦν του ἔβαλεν ἐκεῖ κ' εἶχε χαρὰν μεγάλη,
πάντοτε τὸν ἐσκότιζε τοῦ χρυσαφίου ἡ ζάλη.
'Εγρύκησε τὴν ἀφορμὴν, τὸ πρᾶγμα τὸ μανθαίνει
δοῦλος ὁποῦ τὸν ἔβλεπεν ἐκεῖ τὸ πῶς πηγαίνει.

---

57. 2. ὁλοένα. 3. ξίουν. δουλεύη. 4. ἀναπεύη. 5. σταῖς δουλιαῖς 7. ἀπομακρία. 11. ἀπηλογίθηκεν. 12. ἀπάυτα.

58. 1. ἐπούλισε. πίση. 4. πήγενε. 7. μανθένη. 8. πιγένη.

Ἐπῆγε κ' ἔσκαψε κρυφὰ καὶ πῆρε τον τὸν βῶλον,
κ' ἔχασεν ὁ φιλάργυρος τότε τὸν βίον ὅλον.
Μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν, σὰν ἦτον μαθημένος,
στὸν τόπον ἐδιάβηκεν περίσσια ζαλισμένος·
θωρεῖ τὸν τόπον εὔκαιρον καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ·
τότ' ἕνας τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε καὶ τοῦ λέγει :
« δὲν πρέπει, ὦ φιλάργυρε, τοιούτως νὰ λυπῆσαι,
ὅτι καὶ πρῶτα κ' ὕστερα ἐκεῖνος πάντα εἶσαι·
ἐκεῖ στὸν τόπον ποῦ 'τονε τὸ μάλαμα βαλμένο,
κ' εἰς χρῆσιν δὲν τὸ ἔκαμες καὶ ἦτονε χαμένο,
πέτρα κομμάτι βάλ' ἐκεῖ καὶ τρέχε μὲ τὴν βίαν,
καὶ βλέπε την καθημερνῶς κ' ἔχε καλὴν καρδίαν·
ὅτι τὴν χρείαν πὄκαμε ἐκεῖ ποῦ 'ταν χωσμένος
καὶ πέτρα μία κάμνει την σὰν βῶλος χρυσωμένος. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : ὁ βίος δὲν ἀξίζει
εἰς ἕναν ἀνωφέλητον ποῦ δὲν τὸν ἐγνωρίζει.

59 (421).

Χῆνες καὶ γέρανοι.

Χῆνες ποτὲ καὶ γέρανοι ἔβοσκαν σ' τόπον ἕνα,
ἀντάμα πάντα ἦτασι, μαζὶ ἐδιαβαῖνα.
Μίαν ἡμέραν κυνηγοὶ ἔξαφνα ἐφανῆκαν,
κ' οἱ γέρανοι ἀπέταξαν, γλήγοροι διαβῆκαν·
οἱ χῆνες, ποῦ 'τασι χοντρὲς καὶ εἶχασι τὰ πάχη,
στὰ χέρια τῶν κυνηγῶν ὅλες ἤθελαν λάχῃ.

---

9. πῆρε. 12. ζάλης μένος. 13. ἔρχησαι. 14. λέγη. 16. ἦσαι. 19. κομάτι. 21. χρεῖαν. χοσμένος. 22. χρυσομένος.
59. 4. γλήγορι.

'Επιμύθιον.

Όταν τὰ κάστρη παίρνουνται, οἱ πλούσιοι λυποῦνται,
χειρότερ' ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς δουλώνουνται, χαλνοῦνται.

60 (419).

Μῦθος χελώνης.

Χελώνα παρεκάλεσε τὸν ἀετὸν νὰ μάθῃ
νὰ πέτεται στὰ σύννεφα, κ' ἰδέτε τ' εἶχε πάθῃ.
'Επῆρεν την ὁ ἀετός, στὰ νύχια ἔβαλέν την,
ψηλὰ ψηλὰ ἀνέβηκεν καὶ τότε ἄφηκέν την·
καὶ γίνηκε κομμάτια τότε εἰς μίαν πέτρα,
διότι ἦτον ἄγνωστη καὶ ἄγνωστα ἐμέτρα.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς καὶ στὰς φιλονεικίας
δὲν ἤκουσαν τοὺς φρόνιμους κ' ἦλθαν εἰς δυστυχίας.

61 (424 B).

Μῦθος ψύλλου.

Ψύλλος ποτὲ ἐπήδησεν εἰς κάτινος ποδάρι,
καὶ τὸν θεὸν δεήθηκεν νὰ πάγῃ νὰ τὸν πάρῃ·
καὶ εἶπε μὲ φωνὴν τρανήν : « θεέ, καὶ ἔλα τώρα,
τὸν ψύλλον ἔλα ἔπαρ' τον, βοήθησε στὴν ὥρα. »
Ὁ ψύλλος ἐδιάβηκεν, ἀλλοῦ 'χεν ἀπηδήσῃ·
ἐκεῖνος τότε τὸν θεὸν εἶχε τὸν ὀνειδίσῃ·
εἶπε : « θεέ, ἂν στὰ μικρὰ δὲν εἶχες βοηθήσῃ,

---

7. ὅταν. πέρνουνται.

60. 1. αετον. 2. σύνεφα. 4. ψιλὰ ψιλά. ἄφικέν. 5. κομάτια. 7. φιλονειχείας. 8. φρόνημους.

61. 1. ψόλος. 4. ψόλον. 5. ψόλος.

εἰς τὰ μεγάλα πράγματα τότε πῶς θέλεις ποίσῃ; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ἄπρεπον νὰ λέγωμεν « θεέ μου »,
εἰς ὥραν ποῦ δὲν χάμνει χρειά, « ἔλα, βοήθησέ μου. »

62 (126).

Μῦθος λαφίου τυφλοῦ.

Λάφι τυφλὸν ἐβλέποντας ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι
σ' ἕναν παραθαλάσσιον τόπον ἐπεριπάτει·
μὲ τὸν γερὸν τὸν ὀφθαλμὸν ἔβλεπε τὴν στερία
μὴν πάγουσιν οἱ κυνηγοὶ ἐκεῖ μὲ πονηρία
καὶ δοῦσι καὶ διώξουν το καὶ τότε τὸ πιάσουν,
καὶ τύχῃ καὶ τὸ φθάσουσι διὰ νὰ τὸ χαλάσουν.
Ἀπὸ τὸν ἄλλον ὀφθαλμὸν τὴν θάλασσαν ἐθώρει,
καὶ μετ' αὐτὴν τὴν πονηριὰν ἐπέρνα ὡς ἐμπόρει.
Τότε τινὲς στὸ πέλαγος μ' ἕνα σαντάλι ἦταν,
ἔξαφνα τὸ ἐκτύπησαν, τό 'δωκαν μὲ σαγίτταν·
τότ' ἔκλαιε τὸ ταπεινὸν εἰς τὸ ἐξαφνικό του,
ἀπέκει ποῦ δὲν ἤλπιζεν εἶδεν τὸν θάνατόν του.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς πέφτουν εἰς δυστυχίαν
ἀπέκει ποῦ δὲν ἔχουσι κάμίαν ὑποψίαν.

63 (129).

Μῦθος ἐλάφου.

Φεύγουσα ἔλαφος ποτὲ εἰς σπήλαιον ἐχώθη,

9. λέγομεν.
62. 1. τὸ manque. 2. σέναν. ἐπεριπάτη. 7. ἐθώρη. 8. ἐμπόρη. 10. σαγίταν.
13. πεύτουν.

καὶ λέοντ' ἔτυχεν ἐκεῖ κ' εἰς μίον ἐφαγώθη.
Ἔκλαιε τότ' ἡ ταπεινὴ στὸ πρᾶγμα ποῦ 'χε πάθῃ,
καὶ ἔτυχεν στὸν λέοντα καὶ ἀπ' ἐκεῖνον χάθη ·
εἶπεν · « ἄλλοῖ 'ς με τὴν πτωχὴν πὄφευγα τοὺς ἀνθρώπους
κ' ἔλαχα εἰς χειρότερους θηριωτάτους τόπους. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ὁπόταν κινδυνεύσουν,
οἱ δυστυχίες περισσὲς πάλιν τοὺς περισσεύουν.

64 (127).

Μῦθος ἐλάφου.

Ἔλαφος εἰς ἀμπέλιον φεύγουσα ἐκρυβήθη,
τὴν καλοσύνη ποῦ 'παθε ποσῶς δὲν ἐθυμήθη ·
ἐκεῖ ὁποῦ ἐσέβηκεν εἶχεν ἀλησμονήσῃ
πῶς τὴν ἐκυνηγούσασι, κ' ἰδέτε τ' εἶχε ποίσῃ.
Τὰ φύλλα τότε ἔτρωγε ἐκεῖ ποῦ ἐκρυβήθη,
τὴν καλοσύνη τοῦ ἀμπελιοῦ ποσῶς δὲν ἐθυμήθη ·
καὶ κυνηγοὶ ἐσκόπησαν τὰ φύλλα ποῦ ἐσοῦσαν
καὶ ἔβλεπαν τὰ κλήματα τότε ποῦ ἐκουνοῦσαν.
Εὐθὺς ἐκεῖ ἀπάνω της ἔρριξαν σαγιττία,
τῆς ὥρας τὴν ἐσκότωσαν κι ἀπέθανεν γιὰ μία.

'Επιμύθιον.

Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας νὰ μὴν τοὺς ἐλυποῦμεν,
ἀνταμοιβὰς καὶ χάριτας πάντα νὰ χρεωστοῦμεν.

---

63. 2. λέοντα. μεῖον. 5. ἀλίσμε. 8. δυστυχίαις περισαῖς. περισεύουν.
64. 3. ἀλισμονήση. 4. ἰδέτέ. 5. ἐκριβήθη. 7. ἐσκόπισαν. 9. ἔριξαν. σαγιτία. 10. γιαμία.

65 (323).

Μῦθος γαδάρου καὶ πετεινοῦ.

Γάδαρος κ' ἕνας πετεινὸς ἐβόσκουνταν ἀντάμα ·
τὸ ἔξαφνα ὁ γάδαρος ἔπαθεν τέτοιον πρᾶμα.
Λέοντας ἦλθ' ἀπάνου του διὰ νὰ τὸν ἐφάγῃ,
ὁ πετεινὸς ἐφώναξεν, ὁ λέοντας ὑπάγει,
ὅτι φοβᾶται περισσὰ τὸν πετεινὸν σὰν κράξῃ,
ὁ λέοντας, ὡς λέγουσιν, ἔτζι τὸ ἔχει τάξῃ.
Σὰν εἶδεν ἔτζ' ὁ γάδαρος φόβον τὸ πῶς δὲν ἔχει,
τὸν λέοντα τότ' ἄρχισε νὰ τὸν ἐκατατρέχῃ ·
ὅτι ἐθάρρειεν κ' ἔφυγεν ὁ λέων διὰ τοῦτον.
Σὰν ἔφθασε τὸν λέοντα, ὁποῦ φωνὴ δὲν ἦτον,
ὁ λέοντας τὸν ἔφαγέν κ' ἔπαθεν τέτοιον πρᾶμα ·
τότ' ἔκλαιεν ὁ ταπεινὸς μὲ θρῆνον καὶ μὲ κλᾶμα,
εἶπεν : « ἐγὼ πολεμιστὴς δὲν ἤμουνε πατρόθεν,
νὰ πολεμήσω τί 'θελα καὶ χάθηκα παντόθεν ! »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς μὲ τὴν ταπεινοσύνην
δουλώνουσι καὶ τοὺς ἐχθροὺς, κάμνουν τους κακοσύνην.

66 (192).

Μῦθος σκύλου.

Σ' ἕνα πηγάδι ἔπεσε σκύλος ἑνὸς ἀνθρώπου,
καὶ νὰ τὸν βγάλῃ θέλησεν ἀπάνω μετὰ κόπου ·

---

65. Intitulé et vers 1. πετινοῦ. πετινός. 2. πρᾶγμα. 4. πετινός. ὑπάη. 5. πετινόν. κράζη. 6. ἔτζη. ἔχη. 7. ἔχη. 9. ἐθάριεν. 11. πρᾶγμα. 13. ἤμουνε. 15. ταπεινωσύνην.
66. 2. μὲ τά.

καὶ μπῆκε στὸ πηγάδιον διὰ νὰ τὸν ἐϐγάλῃ
νὰ τὸν ἐσύρῃ εἰς τὴν γῆν, ἀπάνω νὰ τὸν βάλῃ.
Ὁ σκύλος τὸν ἐδάγκωσεν ὅταν ἐκεῖ κατέϐη,
διὰ κακόν του θάρρεψε εἰς τὸ πηγάδι σέϐη.
Ὁ ἄνθρωπος ἀνέϐηκε καὶ εἶπε μὲ τὴν λύπη ·
« ἡ καλοσύνη εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν ἐλείπῃ. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δι' ἀχάριστους λέγει ὁποῦ 'ν' στὴν φύση,
νὰ τοὺς ἀλλάξῃ δὲν μπορεῖ ὁ κόσμος καὶ ἡ κτίση.

67 (408).

Μῦθος χοίρου καὶ σκύλου.

Χοῖρος καὶ σκύλος μάλλωσαν κάπου ὁποῦ 'χαν λάχῃ,
πολλὰ ἐδιαφέρουνταν κ' εἶχαν μεγάλη μάχη ·
ὁ χοῖρος ἐφοϐέριζε κακὸν νὰ τὸν ἐποίσῃ,
τὴν 'Αφροδίτην ἄμονε διὰ νὰ τὸν ξεσχίσῃ ·
ὁ σκύλος ἀπεκρίθηκε μὲ τὸ καλὸν καὶ εἶπε :
« ἐσύ 'σαι πρᾶγμ' ἀκάθαρτον καὶ ἀπ' ἐκείνην λεῖπε,
ὅτι ἐκείνη σε μισᾷ μαζὶ καὶ ποῦ σὲ τρώγει,
καὶ δὲν ἀξίζουσι τὰ λὲς καὶ οἱ μεγάλοι λόγοι. »
Ὁ χοῖρος ἀπεκρίθηκε καὶ εἶπε πρὸς τὸν σκύλον :
« ὅσα θελήσῃς νὰ μὲ πῇς, τὰ λέγεις μὲ τὸν ζῆλον ·
ἀλλὰ ἐκείνη τοὺς μισᾷ κεινοὺς ποῦ μὲ σκοτώσουν,
σιχαίνεται, διώκει τους ὁποῦ μὲ θανατώσουν ·
οὐδὲ στὴν ἐκκλησίαν τοὺς ἀφίνει νὰ ὑπάγουν,
ὀργίζεταί τους περισσὰ ἐκείνους ποῦ μὲ φάγουν ·

3. εὐγάλη. 4. ἐσύρει. 6. θάρεψε. 9. ὁποῦν. 10. ἀλάξη.
67. Intitulé. σκύλλου. 1. μάλωσαν. 4. ἄμωνε. 6. ἐσύσε. 7. τρώγη. 10. λέ[illegible]. 11. κείνους corrigé en κεινοὺς (accentuation dont il y a dans ces fables plusieurs exemples). 12. συχένεται διώχη. 13. ἀφίνη. 14. ὀργίζετε.

ἀμὴ ἐσὺ καὶ ζωντανὴ βρωμεῖς καὶ σὰν πεθάνῃς,
καὶ ὅσα θέλεις νὰ λαλῇς μόν' εὔκαιρα τὰ χάνεις. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : οἱ ῥήτορες ὁπὄχουσι τὴν γνώση
ποτέ τους εἰς τὴν γνῶσιν τους τινὰς τοὺς θέλει σώσῃ.

68 (409 B).

Μῦθος σκρόφας καὶ σκύλας.

Σκρόφα καὶ σκύλα μάλλωναν διὰ καλοτεχνία·
κ' ἡ σκύλα ἐκαυχήθηκε πῶς δὲν εἶναι κάμία
σ' ὅλα τὰ ζῶα σὰν αὐτὴν, σὰν θέλει νὰ γεννήσῃ.
Τότε ἡ σκρόφα λέγει την : « φαίνεσαι ἀκ τὴν φύση,
τὰ τέκνα σου σὰν γεννηθοῦν πῶς εἶναι τυφλωμένα,
ἐκ τῆς ἀρχῆς ὡσὰν φανοῦν εἶναι μαρτυρημένα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος εἰς τὰ πράγματα λέγει νὰ ὁμοιάζουν
γλήγορα νὰ μὴν γένουνται, μόνον νὰ ταιριάζουν.

69 (346).

Μῦθος φιδίου καὶ καβούρου.

Φίδι φιλία γύρευε μὲ κάβουρα νὰ ποίσῃ·
ὁ κάβουρας καθὼς εἶναι κ' ἔχει ἀπλῆν τὴν φύση,
τὸ φίδι πάντα δίδασκε νά 'χῃ δικαιοσύνη
καὶ νὰ περιπατῇ ὀρθὰ χωρὶς ἀτυχοσύνη.
Ἐκεῖνο δὲν τὸν ἄκουε, μόνον μὲ πανουργία

15. βρομῆς. 16. χάνης'. 18. θέλη.
68. 1. μάλωναν. 2. σνοκύλλα. 4. φαίνεσε. 8. τεριάζουν.
69. 3. νάχι. 4. περιπατεῖ. ἀτυχωσύνη.

πάντοτε μὲ τὸν κάβουρα ἐπέρνα μ' ἀτυχία ·
ὁ κάβουρας ἐφύλαγεν ἐκεῖ ὁποῦ κοιμᾶται,
πιάνει καὶ φονεύει το, τότε καὶ ἐκδικᾶται ·
καὶ ὅταν ἐφονεύθηκε, τότε ἁπλώθη ἴσια,
τὰ δολιεύματά 'χασεν ὁποῦ 'χε τὰ περίσσια.
'Απιλογήθ' ὁ κάβουρας χ' εἶπε · « σὰν κάμης τώρα,
προτίτερα νὰ τό 'χαμες ἔπρεπεν σ' ἄλλην ὥρα. »

'Επιμύθιον.

Τοὺς φίλους λέγει μας ἐδῶ ὅσοι τοὺς ἐγελοῦσι
τὸν ἑαυτόν τους βλάπτουσι, κακὰ τελεσφοροῦσι.

70 (374).

Ποιμένας καὶ λυκόπουλον.

Ἕνα λυκόπουλ' ἔτρεφε ποιμένας στὸ κοπάδι,
ἀντάμα τό 'χε στὰ σκυλιὰ, στὰ πρόβατα ὁμάδι.
Σὰν ἄρχισε καὶ τράνευεν, ἄρχισε νὰ ξεπέφτη,
τὴν τάξιν του ἐπίασε τὰ πρόβατα νὰ κλέφτη,
τοὺς ξένους τοὺς ἐδίωχνε, πῶς δὲν ἔχει φιλία,
καὶ ἐκυνήγα καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τὰ σκυλία.
'Εκεῖνα κυνηγούσασι τοὺς λύκους νὰ τοὺς σώσουν,
πρόβατον ἂν ἐπήρασιν διὰ νὰ τὸ γλυτώσουν ·
καὶ δὲν ἐδύνουνταν ποσῶς διὰ νὰ τοὺς ἐφθάσουν,
χ' εἰς τόπον ἐπηγαίνασιν οἱ λύκοι νὰ μοιράσουν.
Τότε καὶ κεῖνος πήγαινε καὶ ἔτρωγεν ἀντάμα,
τὴν φύσιν του δὲν ἄλλαξε χ' ἔκαμε τέτοιον πρᾶμὰ ·
καὶ σὰν τὸ εἶδ' ὁ πιστικὸς τὸ πρᾶγμα πῶς ἐγίνη,
ἐκρέμασέ το εἰς δενδρὸν, νεκρὸν ἐκεῖ τ' ἀφίνει.

---

11. ἀπηλογίθ'. τῶρα 12. εἰς.
70. 2. σκιλιά. 3. ἄρχησε. ἄρχησε. ξεπεύτη. 4. κλεύτη. 6. μαζὴ. 10. ἐπηγένασιν. 11. πήγενε. 12. ἄλαξε. πρᾶγμα. 14. ἀφίνη.

Ἐπιμύθιον.

Ἀδύνατό ᾽ναι νὰ γένῃ ἡ πονηρὰ ἡ φύση
καλή, ὁ μῦθος λέγει μας, καὶ τὸ καλὸν νὰ ποίσῃ.

71 (255).

Μῦθος λεονταρέου.

Λέων ἐγήρασε πολλὰ κ᾽ εἰς σπήλαιον ἐσέβη,
καὶ δὲν ἠμπόρειε ποσῶς ἔξω διὰ νὰ ἔβγῃ·
ὅλα τὰ ζῶα πήγαιναν καὶ τὸν ἐπροσκυνοῦσαν
ὡς βασιλέα, στέκονταν καὶ τὸν παρηγοροῦσαν.
Μόνον ἀπέχ᾽ ἡ ἀλεπού ἔλειπε κ᾽ εἶχε φταίση,
ὁ λύκος τότε τὸν καιρὸν ηὗρε νὰ τὴν γκαλέσῃ,
καὶ εἶπε πρὸς τὸν λέοντα : « εἶδες, ἀφέντη, τώρα
ἡ ἀλεπού νὰ μὴν βρεθῇ σ᾽ τούτην ἐδῶ τὴν ὥρα·
ἀμὴ νὰ σὲ καταφρονῇ, νὰ μὴν σὲ ἔχῃ χρείαν,
ἢ νὰ σὲ καταχρειάζεται εἰσὲ λογὴν κάμίαν. »
Ἡ ἀλεπού καὶ ἤτονε ἔξω καὶ ἄκουέ τα
τοῦ λύκου τὰ γκαλέσματα, ὅλα κατάγραφέ τα.
Τότε ἐμπῆκε παρευθὺς στοὺς λόγους εἰς τὸ τέλος,
τὸν λέοντα ἀρχίνισε νὰ λέγῃ μὲ τὸ γέλος :
« ἀφέντη, θάρρος στὸν θεὸν ἔχω ᾽τι θὲς γλυτώσῃ,
καὶ ἰατρείαν ηὕρηκα διὰ νὰ σὲ σηκώσῃ. »
Ὁ λέων τότε λέγει την νὰ πῇ τὴν θεραπείαν,
τρέμοντας ὁ κακόμοιρος μὴ νὰ βρῇ ἰατρείαν.
Τότε τὸν λέγει ἡ ἀλεπού λύκον διὰ νὰ γδάρῃ,
καθὼς τὸν εἶπε ὁ ἰατρὸς, καὶ τὸ πετζὶ νὰ πάρῃ,

15. γένη.

71. 1. ἐγύρασε πολὰ. 2. ἠμπόριε. εὔγη. 3. πήγεναν. 6. ηὗρε. 7. τῶρα. 9. καταφρονεῖ. ἔχει χρεῖαν. 10. εἰς ἐλογὴν. 11. ἦτοναι. 14. λέγει. 16. ηὕδριχα. 18. κακόμηρος. ναυρὴ. 19. ναγδάρη. 20. πετζὴ.

νὰ τὸ ντυθῇ νά 'ναι ζεστὸν, στὸ στρῶμα του νὰ πέσῃ,
καὶ ἂν τὸ κάμῃ, εὔκολα θέλει τὸν ὠφελέσῃ.
Ὁ λέων τότε παρευθὺς τὸν λύκον ἔγδαρέ τον,
χ' ἐντύθη τὸ τομάρι του, ὅλον ἐξέσκισέ τον·
ἡ ἀλεποὺ τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε χ' ἐγέλα :
« κὺρ λύκο, ἡ κατάκρισις ἰδὲ τὸ τί σ' ἐφέλα,
ἔπρεπε στὸν ἀφέντην μας νὰ λέγῃς καλοσύνην,
ὄχι νὰ τὸν παρακινᾷς νὰ κάμῃ κακοσύνην. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅποιος κακοβουλεύετ' ἄλλον
στὸ ὕστερον τὸν ἔρχεται πολλὰ κακὸν μεγάλον.

72 (108).

Μῦθος γυναικός.

Μία γυναῖκα ἤτονε καὶ εἶχεν ἕναν ἄνδρα
καὶ ἔπινε πολὺ κρασὶ σὰν χοῖρος ἀπὸ μάνδρα·
καὶ τὶ ἐπονηρεύθηκε διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ,
ἀπὸ τῆς μέθης τὸ κακὸν ἴσως καὶ τὸν ἐσώσῃ·
ἐπῆγε καὶ τὸν ἔβαλεν, σὰν ἦτον μεθυσμένος,
σ' τόπον ποῦ θάπτουσι νεκροὺς, σὰν νά 'ταν πεθαμένος.
Μὲ ὥραν τότε μερικὴν στὸν ἄνδρα της ὑπάγει,
νὰ τὸν λαλήσ' ἠθέλησε τάχα διὰ νὰ φάγῃ.
Λέγει : « ἀνοίξετε ἐσεῖς ποῦ 'στε στὴν γῆν θαμμένοι,
ὅτ' ἔφερα καλὸ φαγὶ νὰ φᾶν οἱ πεθαμένοι. »
Ἐκεῖνος τότε εἶπεν την : « φέρε κρασὶ, ἂν ἔχῃς,
ἀμὴ ἂν ἤφερες φαγὶ μόν' εὔχαιρα παντέχεις. »
Τὰ στήθη της ἐκτύπησε χ' εἶπε μὲ τὴν πικρίαν :

---

27. λέγεις.

72. 1. ἤτοναι. 6. ἀπεθαμένος. 7. ὑπάγῃ. 9. ἀνοίξεται. θαμένοι. 10. D'abord ποθαμένοι. 11. ἔχεις. 12. παντέχῃς.

« ἄνδρα, ἐσὺ χειρότερην ἔχεις ταλαιπωρίαν·
τὸ πάθος σου ποτὲ τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ βγάλῃ,
ν' ἀλλάξῃ καὶ τὴν γνώμην σου, ἄλλου νὰ τὴν ἐβάλῃ. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ὁποῦχουν κακὰς πράξεις
18 δυσκόλως ἀκ τὴν γνώμην τους μπορεῖς νὰ τοὺς ἀλλάξῃς.

73.

Μῦθος γουρουνέου.

Ἕνα γουρούνι εἶχασι χαλκιᾶδες σ' ἀργαστήρι,
καὶ ποντικὸν ἐπίασε καὶ εἶχε τὸν ἐσύρῃ·
ἐμπρός τους τὸν ἐβάσταζε καὶ κεῖνοι ἐγελοῦσαν,
πῶς ἦτον εἰς κατάκρισιν ποσῶς δὲν τὸ γρυκοῦσαν.
Καὶ τὸ ποντίκι γύρισεν, εἶπε τοὺς χαλκιᾶδες :
6 « δὲ ντρέπεστε, ταλαίπωροι, ὁποῦ 'στε δουλευτᾶδες,
κ' ἕνα χοιρίδι ἔχετε καὶ κεῖνο πεινασμένον,
καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν του κάμνει τὸ ὠργισμένον; »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : τινὲς ποῦ δυστυχοῦσι,
χειρότεροι ἀπ' ἐκεινοὺς τότε τοὺς ἐγελοῦσι.

74 (215).

Μῦθος χήνας καὶ κύκνου.

Ἄρχοντας εἰς τὸ σπίτι του χῆνα καὶ κύκνον ἕναν
εἶχε μαζὶ ποῦ βόσκουνταν, ἀντάμα ποῦ ἐμέναν·

---

16. νὰ λάξῃ. 18. ἀλάξεις.
73. 1. χαλκιάδες σαργαστήρι. 5. χαλκιάδες. 6. δουλευτάδες. 7. ἔχεται. 8. ὀργισμένον. 10. ἐκείνους.
74. 1. σπῆτι.

τὸ ἕνα εἶχε διὰ φωνὴν καὶ γιὰ φαγὶ τὸ ἄλλο·
χ' ἰδέτ' ὁ κύκνος τ' ἔπαθε πολλὰ καλὸ μεγάλο.
Ἀφέντης του βουλήθηκε τὴν χῆνα νὰ τὴν φάγῃ,
καὶ εἰς τὸν τόπον ποῦ 'τανε τῆς ὥρας τότε πάγει.
Νύκτα πολύ 'ταν σκοτεινή, τὸν κύκνον εἶχε πιάσῃ·
ἐκεῖνος τότε ἄρχισε μεγάλα νὰ φωνάζῃ.
Σὰν ἤκουσεν ἀφέντης του τοῦ κύκνου τὴν λαλία,
τὸν κύκνον δὲν τὸν ἔσφαξε καὶ γλύτωσε γιὰ μία·
ἐγλύτωσέν τον ἡ λαλιὰ χ' ἔπαθε τέτοιαν χάρη,
χ' ἡ χῆνα ἡ ταλαίπωρη τὸν θάνατό 'χε πάρῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου
γλυτώνουσίν τον, ἂν λαλοῦν μὲ λόγους παρακάτου.

75 (13).

Μῦθος ἀράπη.

Κάποιος ἕνας ἄνθρωπος ἠγόρασεν ἀράπη,
ν' ἀλλάξῃ τὴν θεωρίαν του εἶχε πολλὴν ἀγάπη,
καὶ πήγαινέ τον στὰ λουτρὰ πάντα καὶ ἔτριβέ τον,
τόσον τὸν ἐκατάστησεν σ' ἀστένεια ἔβαλέ τον.
Ἐκεῖνος ἀχ τὴν φύση του ν' ἀλλάξῃ δὲν ἠμπόρειε,
μόν' ἄδικα ἀφέντης του ἐκεῖνον ἐτιμώρειε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ πῶς δὲν ἀλλάζ' ἡ φύσις,
ὡσὰν εὑρέθη ἐξ ἀρχῆς ἀλλέως νὰ τὴν ποίσῃς.

---

3. για. 5. βουλήθικε. 6. πάγη. 7. ποιάση. 8. φωνάζει 10. γιαμία.
75. 2. νὰ λάξη. 3. πήγενέ. 4. είς. 5. φύσι. νά λάξη. ἠμπόριε. 6. ἐτιμόριε. 7. ἀλάζ'. 8. ἀλέως.

76 (415).

Κουροῦνα καὶ χελιδών.

Κουροῦνα καὶ ἡ χελιδὼν πολλὰ φιλονεικοῦσαν
διὰ τὴν εὐμορφάδα τους οἱ δύο ἐλαλοῦσαν.
Λέγ' ἡ κουροῦνα : « ἄφησε, ὅτι ἡ εὐμορφιά σου
τὸ καλοκαίρι βρίσκεται, ὁποῦ 'σαι στὴν φωλιά σου·
ἀμὴ ἐγὼ καὶ τὸν χειμὸν καὶ περπατῶ κι ἀκκίζω,
ὡσὰν ἐσένα δέν εἶμαι τότε νὰ τουρτουρίζω.
'Επιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : πάντοτε ἡ ἀνδρία
εἶν' πρᾶγμα περισσότερον ἀπὸ τὴν εὐμορφία.

77 (85).

Μῦθος τριτζωνίου.

Εἰς παραθύρι κρέμετον ἕνα πουλὶ τριτζώνι,
καὶ πῆγε νυκτερίδα κεῖ κοντά του καὶ σιμώνει·
κ' ἐρώταν το τὸ πῶς λαλεῖ τὴν νύκτα σὰν βραδιάζῃ,
σὰν ξημερώσῃ δὲν λαλεῖ, ὁλημερὶς σωπάζῃ.
Λέγει : « τὸ πρᾶγμα τὸ θωρεῖς, εὔκαιρα δὲν σωπάζω,
σὰν ξημερώσῃ δὲν λαλῶ, τότε ὅτι τρομάζω,
καὶ διὰ κεῖνο σιωπῶ, φοβοῦμαι νὰ λαλήσω,
μήπως χειρότερον κακὸν τοῦ ἐμαυτοῦ μου ποίσω. »
Ἡ νυκτερίδα εἶπεν της : « διάφορον δὲν ἔχεις
ἂν σιωπᾷς ἢ ἂν λαλῇς, ὕστερα τί ἀπαντέχεις; »

76. 1. κουρούνα. φιλονικοῦσαν. 3. κουρούνα ἄφισε. 4. καλοκέρι. 5. χειμών. Au-dessus de κιακίζω (*sic* dans l'original), il y a ὑπερηφανεύομαι qui semble une glose. 6. ἦμαι. 7. ἀνδρεῖα. 8. ἦν.
77. 2. σιμώνη. 3. βραδιάζη. 4. λαλῇ. 8. πίσω. 10. λαλεῖς. ἀπαντέχης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ὁπόταν χαλαστοῦσι
τὶ διαφοραίνουν ὕστερα ὡσὰν μετανοοῦσι.

78 (214).

Μῦθος τοῦ παιδὸς τοῦ γεωργοῦ.

Ἕνα παιδίον γεωργοῦ ἔψενε στὴν φωτία
χοχλίους εἰς τὰ κάρβουνα, καὶ ἔβγαλαν λαλία,
ὅτ' ἔτριζαν ποῦ ψήνουνταν. Εἶπεν τους : « τί λαλεῖτε;
τὸ σπίτι σας νὰ καίεται, καὶ σεῖς νὰ τραγουδῆτε! »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : δέν εἶναι πρᾶγμα ὁποῦ νὰ γένῃ
παράστρατα νὰ παινεθῇ, οὐδὲ σὲ δρόμον μπαίνῃ.

79 (110).

Μῦθος χήρας.

Χήρα γυναῖκα ἤτονε κ' ἀγάπα τὴν δουλεία,
καὶ εἶχε σκλάβες περισσὲς διὰ ὑπηρεσία·
νύκτα πολλὰ τὲς σήκωνε πάντα εἰς τὴν δουλεία,
ὅταν ἀρχῇ ἀκούετον τοῦ πετεινοῦ λαλία.
Ἐκεῖνες οἱ ταλαίπωρες τότ' ἐσυμβουλευθῆκαν,
ὅτι ἀπὸ τὲς δούλεψες ἐταλαιπωρηθῆκαν·
στὸ σπίτι εἶχαν πετεινὸν, εἶπαν νὰ τὸν σκοτώσουν,
ἂν τύχῃ ἀκ τὲς δούλεψες ὀλίγον νὰ γλυτώσουν.

---

12. διαφορένουν.

78. 2. εὔγαλαν. 3. ψίνουνταν. 4. σπῆτι. τραγουδεῖτε.

79. Intitulé. χῆρας. 1. χῆρα. ἤτοναι. δουλία. 2. ἦχε. περισσαῖς. 3. σύκονε. δουλία. 4. πετινοῦ. 5. ἐκείναις ἡ. 6. ταῖς. ἐταλαιπωριθῆκαν. 7. σπῆτι. πετινόν. 8. ταῖς.

Ὡσὰν τὸν ἐσκοτώσασι, κακό τους τότ' ἐγίνη·
νωρίτερα τὲς σήκωνε τότ' ἡ κυρὰ ἐκείνη,
διότι δὲν ἐγνώριζε τί ὥρα ἦταν τότε,
μόνον τὲς σκλάβες ἔλεγε : « 'κ τὸ στρῶμα σας σηκῶτε. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τὰ βουλεύματα λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους
ποῦ δέν εἶναι μὲ φρόνησιν, ῥίχνει τους εἰσὲ κόπους.

80 (112 B).

Μῦθος γυναικὸς μάγισσας.

Μία γυναῖκα μάγισσα ἔκαμνε τὲς μαγίες
κ' εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔλεγε πῶς κάμνει προφητεῖες.
Κάποιοι ἐβουλήθησαν νὰ τὴν ἐκαταδώσουν
πῶς κάμνει ἀτυχιὲς πολλὲς, νὰ τὴν ἐθανατώσουν.
Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ πήγαινε τὸν θάνατον νὰ πάρῃ,
ἕνας τὴν εἶπε : « ποῦ 'ναι την ἡ ἐδική σου χάρη,
ποῦ ἔλεγες ὅτ' ἤξευρες τὰ πράγματα τὰ θεῖα,
πῶς δὲν σὲ ἐβοήθησαν εἰσὲ λογὴν κάμία;
καὶ τῶν ἀνθρώπων τὲς βουλὲς πῶς δὲν τὲς προφητεύεις;
δὲν ἐκαυχάσουν κ' ἔλεγες τὰ πάντα πῶς ἠξεύρεις; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ ἔχουν το καὶ καυχοῦνται,
καὶ δὲν ἀξίζουν τίποτες, μόνον γιὰ νὰ παινοῦνται.

---

10. νυκτερώτερα et au dessus, à l'encre rouge, νορίτερα (*sic*). ταῖς σύκονε.
12. ταῖς. συχῶτε.

80. Intitulé. μαγίσας. 1. μάγισα. ταις μαγίαις. 2. προφητείαις. 5. πήγενε.
6. πούνετην. 8. ἐβοήθεισαν εἰς ἐλλογὴν. 9. ταῖς. βουλαῖς. ταις προφητεύης.
10. ἠξεύρης.

81 (86).

Κάτα καὶ χαλκέας.

Κάτα εἰς ἐργαστήριον ποῦ δούλευε χαλκίας
ἐπῆγε κ' ηὕρηκε ῥινὶ πὄχαμεν τὰς δουλείας ·
ἐπίασε καὶ τό 'γλυφε τότε μὲ ἐμνοστάδα
καὶ αἷμα ἀχ τὴν γλῶσσαν της ἔβγανε μὲ γλυκάδα ·
ἐκείνη ἀχ τὸ σίδηρον ἐθάρρειεν τὶ ἐβγαίνει,
ὕστερα μόν' τὸ γρύκησε καὶ ἄγλωσσ' εἶχε γένῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ὁποῦ φιλονεικοῦσι
τοῦ λόγου τους μόν' βλάπτουσι, οὐδέποτε φελοῦσι.

82 (101).

Μῦθος γεωργοῦ.

Σκάπτοντας κάπου γεωργὸς ἤθελεν εὕρῃ πλοῦτον,
τὴν γῆν πάντα θυσίαζε, σὲ λιτανεῖες ἦτον,
καὶ ἔχαμε παράκλησες στὴν εὐτυχιάν. Ἐχάρη
ἡ γῆ πῶς τὸν ἐχάρισεν τέτοιαν μεγάλην χάρη.
Τότε ἡ τύχη πῆγ' ἐκεῖ, ἐμπρὸς ὠνείδισέ τον
πῶς δὲν τὴν εὐχαρίστησεν, ἐστάθη κ' ὕβρισέ τον ·
καὶ λέγει τον : « ὦ ἄνθρωπε, ἂν ὁ καιρὸς γυρίσῃ,
τότε τὴν γῆν ἀλησμονᾷς καὶ μένα θὲς ὑβρίσῃ ·
δὲν ἔπρεπε μὲ τὴν χαρὰν ἐμένα νὰ τιμήσῃς,
τὸν βίον ποῦ σε δώρησα, ἀμὴ ν' ἀλησμονήσῃς; »

---

81. 2. ηὕριχε ῥινή. δουλίας. 4. εὔγανε. 5. ἐθάριεν. εὐγένη. 7. φιλονικοῦσι.
82. 2. λιτανίαις. 5. πίγ'. ονείδισέ. 8. ἀλισμονᾶς. 10. ἀλισμονήσης.

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς εὐεργέτας λέγει μας νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν,
ὄχι τοὺς ἀνεγνώριστους εὔκαιρα νὰ τιμοῦμεν.

83 (309).

Μῦθος ἀνθρώπων δύο.

Δύο τινὲς τζικούριον ἕνα στὴν στράτα βρῆκαν
καὶ μάλλωμα στὴν μέσην τους ἀνάμεσα ἐποῖκαν·
ὁ ἕνας ποῦ τὸ εὕρηκεν ἔλεγεν ἀπατός του
τὸ ηὗρεν, ὄχι δύο τους, νὰ ἔχῃ μοναχός του.
Ἐκεῖνοι ὁποῦ τό 'χασαν ἦλθαν καὶ πίασάν τον,
καὶ πῆραν τὸ τζικούριον, πολλὰ ἐπίκρανάν τον.
Τότε τὸν ἄλλον εἶπε τον ἐκεῖνος μὲ τὸ κλᾶμα :
« ἐπῆραν τὸ τζικούρι μας ποῦ τό 'βραμεν ἀντάμα. »
Ὁ σύντροφός του εἶπε τον : « αὐτὰ τὰ λὲς στανιό σου,
ἀμὴ θυμᾶσαι πὄλεγες πῶς τό 'βρες μοναχός σου; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ψεῦστες στὴν ἀτυχίαν
καθάριαν δὲν ἔχουσιν ποτέ τους τὴν φιλίαν.

84 (75).

Μῦθος βατράχων.

Εἰς λίμνην κάπου βάτραχος βαθεῖαν μέσα ἦτον,
ἀπ' ἄλλην λίμνην βαθρακὸν πάγει καὶ προσκαλεῖ τον,
λέγει του : « ἔλα, ἀδελφέ, ἄφησ' αὐτὸν τὸν τόπον,
ὅτι αὐτοῦ ποῦ βρίσκεται εἶν' δρόμος στρατοκόπων·

---

83. 2. μάλωμα. μέσιν. ἐπῖκαν. 4. ηὖδρεν. ἔχει. 11. ψεύσταις.
84. 3. ἄφις. 4. ἦν.

εἶν' καὶ ξερὴ ἡ λίμνη σου, καὶ δὲν ἔχεις νὰ φάγῃς,
τέτοιον τόπον ἄφησε, ἰδὲς ἀλλοῦ νὰ πάγῃς·
ἂν θέλῃς, ἔλα μὲτ ἐμέ, ἀντάμα μου νὰ εἶσαι,
νὰ τρώγῃς καὶ νὰ χαίρεσαι, ποτὲ νὰ μὴν λυπῆσαι. »
Ἐκεῖνος τότε εἶπεν τον : « ἐγώ 'μαθα νὰ εἶμαι,
ἐγὼ ποῦ βλέπεις, ἀδελφέ, ὁ τόπος ὠφελεῖ με. »
Τὸν λόγον δὲν τὸν ἤκουσεν, οὐδὲ τὴν συμβουλή του·
χ' ἰδέτε τι τὸν ἔκαμε ἡ μοῖρα ἡ κακή του·
ἀμάξι τότε πέρασεν καὶ τζαλαπάτησέ τον,
ἐπλάκωσέ τον παρευθὺς καὶ κεῖ ἐσκότωσέ τον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ἄτυχα ποῦ περνοῦσι
θαρροῦν ὅτ' ἔχουσι καλὸν διὰ νὰ μὴν γρυχοῦσι.

85 (289).

Μῦθος κλέπτου.

Κλέπτης χρυφὰ διάβηκε καὶ ἔκλεψε κηρίον
εἰς τόπον ὅπου εἶχασι κάπου μελισσουργεῖον·
ἐπῆγεν ὁ μελισσουργὸς καὶ εἶδε τὰ ἀγγεῖα,
πικράθηκ', ἐβλασφήμησε πῶς εἶχαν εὐκαιρία,
καὶ μὲ θυμὸν ἐπίασε τότε νὰ τὰ σιάζῃ,
τοὺς τόπους, τὰ μελίσσια νὰ τὰ ὀρδινιάζῃ.
Τότε ἐκεῖνα θάρρηκαν πῶς θὲ νὰ τὰ χαλάσῃ,
καὶ ὅλα τὸν ἐκέντρισαν κ' ἤθελαν νὰ τὸν φᾶσι.
Τότε ἐκεῖνος εἶπέ τα : « ζῶα καταραμένα,
τοῦ κλέπτη τοῦτο κάμνετε, ἀμ' ὄχι τώρα μένα. »

---

5. ἦν φάγεις. 6. ἄφισε. 7. ἦσαι. 10. ὠφελεῖμαι. 13. ἀμάξη. 14. ἐπλάκοσέ. κῆ ἐσκότοσέ.
85. 2. ἤχασι. μελισουρίον. 3. μελισουργός. 6. μελίσια. 7. θάρηκαν. 10. κάμνεται. τῶρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ τοὺς φίλους τοὺς λυποῦσι
διὰ νὰ μὴν ἠξεύρουσι, τὸ πρᾶγμα ἂν γρυκοῦσι.

86 (29).

Μῦθος ἀλκυόνος.

Ἡ ἀλκυὼν εἶν' ὄρνεον καὶ κατοικεῖ εἰς τόπους
νὰ εἶν' παραθαλάσσιος, φεύγουσα τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ κάμνει τὴν φωλίαν της εἰς τόπον νά 'ναι βράχη·
καὶ κάπου μία γέννησε σὲ βράχη ποῦ 'χε λάχη·
κ' ἰδέτε ἡ ταλαίπωρος ἐκεῖ τὸ τ' εἶχε πάθη.
Ἡ θάλασσα ἐφούσκωσε, τὸ κῦμα ἐταράχθη,
κ' ἡ κατοικία χάλασε, ἔπεσαν τὰ πουλία,
ἡ θάλασσα τὴν ἔρριξεν ὅλην της τὴν φωλία.
Τὸ πρᾶγμα σὰν τὸ ἔμαθεν, εἶπε μὲ τὴν πικρία :
« ἀλλοί 'ς με τὴν ταλαίπωρον, ποῦ 'χω κακὰ μυρία·
τὴν θάλασσαν ἐπίστευσα καὶ ἔκτισα φωλία,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔφευγα καὶ ἔκαμα λωλία. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς θέλουν νὰ φυλαχτοῦσι
καὶ εἰς ἐχθροὺς λαχαίνουσι, τοῦ λόγου τους χαλνοῦσι.

87 (25).

Μῦθος ψαρᾶ.

Εἰς ποταμὸν ἕνας ψαρᾶς πλεμάτι εἶχε στήση,

86. Intitulé ἀλκυῶνος. 2. ἦν. 8. ἔριξεν. 10. ἀλίσμε. 14. λαχένουσι.

τὸν ποταμὸν τριγύρισε, τὸ ῥέμα νὰ μποδίσῃ,
κ' ἔδεσε πέτρα μὲ σκοινὶ, κ' ἔδρενε τὸ ποτάμι
νὰ δώσῃ ταραχὴν πολλὴν, τὸ ψάρι κεῖ νὰ δράμῃ·
νὰ μὴν εὑρῇ ποῦ νὰ ἐβγῇ, καὶ τότε νὰ τὸ πιάσῃ,
ὅτ' ἀπ' ἀλλοῦ δὲν εἴχασι τὰ ψάρια νὰ πᾶσι.
Ἕνας τὸν εἶδεν ἄνθρωπος κ' εἶχε τὸν ὀνειδίσῃ
τὸ πῶς θολώνει τὸ νερὸ, στέκεται καὶ τὸν βρίζει.
Ἐκεῖνος εἶπεν : « ἄνθρωπε, τὰ λόγιά σου χάνεις,
τὸ πρᾶγμα ὁποῦ κάμνω 'γὼ στὸν νοῦν σου δὲν τὸ βάνεις·
ὁ ποταμὸς ὁποῦ θωρεῖς ἂν δὲν τὸν ἐταράξω,
τὸ τί νὰ φάγω δέν ἔχω καὶ φόρεμα ν' ἀλλάξω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ ἄρχοντες τότε τὸν βοηθοῦσι
τὸν τόπον, τὴν πατρίδα τους, ὁπόταν πολεμοῦσι.

88 (363).

Μῦθος μαϊμοῦς καὶ ἀνθρώπου.

Ἄνθρωπος εἶχε μαϊμοῦν μέσα εἰς τὸ καράβι,
χαρὰν νὰ ἔχῃ μερικὴν κ' ἡ λύπη του νὰ παύῃ
Χειμῶνας τότε πλάκωσε κάπου ὁποῦ 'χε τύχῃ
καὶ τὸ καράβι πνίγηκε, καθὼς τὸ φέρν' ἡ τύχη.
Τότε στὴν θάλασσά 'πεσαν ὅλοι καὶ κολυμποῦσαν,
διὰ νὰ ξέβουν εἰς τὴν γῆν ὅλοι ἐπολεμοῦσαν.
Δέλφινας τότε ἔλαχε καὶ ἔφτασε νὰ σώσῃ
τὴν μαϊμοῦν, ἐπάσχισε διὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ·
ἐθάρρειε πῶς ἄνθρωπος εἶναι νὰ τὴν ἐβγάλῃ,
νὰ τὴν ἐπάρῃ πάνω του, ἔξω νὰ τὴν ἐβάλῃ·

---

87. 2. τριγίρησε. 3. σκινή. ἔδρενε est ici pour ἔδερνε. 4. ψάρη. 5. εὐγῆ. 6. ἀπαλοῦ. 8. θολώνη. βρίζη. 9. χάνης. 10. βάνης. 12. νὰ λάξω.
88. 2. ἔχει. 6. ξεύουν. 7. εὔτασε. 9. ἐθάριε. εὐγάλη.

ἀπάνω του ἐπῆρε την, κ' ἐρώτα την νὰ μάθῃ
στὸ γένος πῶς τὴν λέγουσι πὄπαθεν τέτοια πάθη.
Ἐκείνη τότε εἶπεν του πῶς εἶν' ἀπ' Ἀθηναίους,
καὶ εἶναι καὶ εὐγενικὴ ἀπ' ἄρχοντας μεγάλους.
Ἐκεῖνος πάλε ῥώτησεν ἕνα βουνὶ ἂν ξέρῃ
Πειραιᾶ ποῦ τὸ λέγουσι στῶν Ἀθηνῶν τὰ μέρη·
Λέγει ἐκείνη : « ξέρω τον, φίλος μου εἶν' μεγάλος,
καὶ γνώριμός μου βρίσκεται παρὰ κἀνένας ἄλλος. »
Τότε ὁ δέλφινας ἐκεῖ στὴν θάλασσ' ἄφηκέν την,
διὰ τὸ ψέμα τὸ πολὺ ἐκαταγνώστηκέν την.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ τίποτες δὲν ἠξεύρουν
καὶ θέλουσι τὰ ψέματα σ' ἀλήθειες νὰ τὰ φέρουν.

89 (293).

Μῦθος μυιγῶν.

Μυῖγες σὲ μέλι κόλλησαν κάπου ὁποῦ ἐτύχαν
καὶ δὲν ἐδύνουνταν νὰ βγοῦν, τρόπον ποσῶς δὲν εἶχαν.
Λυποῦνταν οἱ ταλαίπωρες γιατὶ ἦταν κολλημένες·
εἶπαν : « ἀλλοί 'ς τὸ πάθαμεν ἡμεῖς οἱ ὠργισμένες·
διὰ νὰ λαιμαργήσωμεν, λίγον φαγὶ νὰ φᾶμε,
στὸν θάνατον ἐλάχαμεν καὶ εἰς τὸν ᾅδην πᾶμε. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ποῦ ἀγαποῦν φαγία
χαλνοῦνται μερικὲς φορὲς ἀπὸ τὴν λαιμαργία.

---

17. ἦν. 19. θάλασσα φικέν.

89. 1. μυίγαις. κώλυσαν. 2. ναυγοῦν. 3. κολυμένες. 4. ἀλὶς τὸ. ὀργισμένες. 5. λεμαργίσομεν. 8. φοραῖς.

90 (137).

Μῦθος Ἑρμοῦ.

Ἑρμῆς ἀγάπα περισσὰ νὰ μάθῃ ἂν τιμᾶται,
ἂν ἔχῃ φήμην περισσὴν, στὸν κόσμον ἀγαπᾶται,
καὶ ἐμεταμορφώθηκε διὰ νὰ δοκιμάσῃ·
εἴδωλα τάχα θέλησε νὰ πᾶ νὰ ἀγοράσῃ·
σὲ σπίτι ἐδιάβηκε τότε νὰ ἐρωτήσῃ
σ' ἑνοῦ ὁποῦ τὰ ἔφτειανε διὰ νὰ τὰ πουλήσῃ.
Καὶ « τοῦ Διὸς τὸ εἴδωλον, λέγει του, πούλησέ με,
ἂν χρήζῃς, εἶπε, μάστορη, καὶ τὴν τιμὴν εἰπέ με. »
Ὁ μάστορης ἐγύρευσεν ἕνα φλωρὶ νὰ πάρῃ
εἰς τοῦ Διὸς τὸ εἴδωλον καὶ νὰ τὸν κάμῃ χάρη.
Τότε τὸν λέγει ὁ Ἑρμῆς : « ἀμὴ στῆς Ἥρας πόσο
στὸ εἴδωλόν της, μάστορη, πόσην τιμὴν νὰ δώσω; »
« Δύο φλωρία, εἶπεν τον, σὲ τοῦτο τώρα δός μου,
γιατὶ ἐδῶ πολύς εἶναι ὁ κόπος ὁ δικός μου. »
Τότ' ὁ Ἑρμῆς ἐρώτησε διὰ τὸ ἐδικόν του,
καὶ θάρρειεν ὅτ' ἀκριβὸν εἶναι τὸ εἴδωλόν του·
στὸν ἑαυτόν του ἔλεγε : « πολλὰ θέλει ζητήσῃ· »
καὶ τὴν τιμὴν ἀπάντεχεν γλήγορα νὰ ἀκούσῃ,
καὶ ἔλεγεν : « οἱ ἄνθρωποι ὅλοι μὲ ἀγαποῦσι,
ζητοῦν νὰ μ' ἀγοράσουσι διὰ νὰ προσκυνοῦσι·
καὶ θέλει ἔχῃ περισσὰ ἐτοῦτο τὸ δικόν μου,
εἶναι καὶ ὡραιότατον πολλὰ τὸ εἴδωλόν μου. »
Ὁ μάστορης ἐγύρισεν, εἶπεν : « ἂν τ' ἀγοράσῃς,
εἶναι φτηνὰ τὰ πράγματα, δὲν εἶναι διὰ νὰ χάσῃς·

90. 2. ἔχη. 3. δωκιμάση. 5. σπῆτι. 6. σενοῦ. ἔφτιανε. 8. μάστορι. 9. μάστορις. 11. πόσω. 12. μάστορι, 13. τῶρα. 16. θάριεν. 17. θελη. 21. θελη. 22. ὡραιώτατον. 23. μάστορις. 24. φτινά.

τῆς Ἥρας ἕνα ἔπαρε καὶ τοῦ Διὸς τὸ ἄλλο,
ὅτι πολλά 'ναι ἔμορφον, στ' ὄνομα εἶν' μεγάλο,
καὶ τοῦ Ἑρμῆ τὸ εἴδωλον ὕστερα θέλεις πάρῃ,
σὰν πουληθοῦν αὐτὰ τὰ δυὸ, ἐκεῖνο διὰ χάρη. »

Ἐπιμύθιον.

Θαρροῦσιν οἱ κενόδοξοι τὸ πῶς τοὺς ἐτιμοῦσι,
καὶ δὲν ἠξεύρουν οἱ πτωχοὶ πῶς ὅλοι τοὺς μισοῦσι.

91 (140).

Μῦθος μάντου Τειρεσία.

Μάντης μεγάλος ἤτονε τοὔνομα Τειρεσίας
καὶ ἔκαμνε καθημερνῶς σ' ὅλους πολλὰς μαντείας.
Σὲ κεῖνον πῆγεν ὁ Ἑρμῆς διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ,
ὅσα μαντεύει καὶ λαλεῖ σὲ δρόμον ἂν ὑπᾶσι·
καὶ ἐμεταμορφώθηκε, σὰν ἄνθρωπος ἐγένη,
στοῦ μάντη τὸ χωράφιον ὑπάγει καὶ σεβαίνει,
τὰ βόδιά του ἔκλεψεν, ἐπῆρε κ' ἔκρυψέ τα,
κ' εἰς ἕναν τόπον τά 'βαλε τότε καὶ φύλαξέ τα.
Εὐθὺς στὸ κάστρον ἔδραμε, ἐκεῖ στὸν Τειρεσία,
εἶπε τον : « στὸ χωράφι σου ἐγίνηκε κλεψία·
τὰ βόδιά σου ἔκλεψαν κλέπτες ὁποῦ ἐπῆγαν,
τώρα ἀκ τὸ χωράφι σου ἐπῆραν τα καὶ πῆγαν. »
Ἐκεῖνος τότε τὸν Ἑρμῆν λέγει : « νὰ τὸ ἰδοῦμεν,
καὶ τώρα νὰ μαντεύσωμεν, τὸν κλέπτην νὰ εὑροῦμεν. »
Καὶ τὸν Ἑρμῆν παρήγγειλεν νὰ δῇ ἂν ἀπετάῃ
πουλὶ, ἂν εἶναι πούπετε, σὲ ποῖον τόπον πάει.
Τότ' ὁ Ἑρμῆς στοχάζουντον καὶ εἶδε πῶς παγαίνει

26. ἦν. 27. θελης. 29. καινόδοξοι.
91. 1. ἤτοναι. 2. μαντίας. 4. μαντεύῃ. λαλῇ. 6. ὑπάγῃ. σεδαίνῃ. 7. ἐπεῖρε. 11. κλέπταις. 12. τῶρα. 14. τῶρα. 17. ἴδε. παγέννη.

ἕνας μεγάλος ἀετὸς, ἀπέπτη, διαβαίνει ·
τὸν Τειρεσίαν εἶπεν τον : « στὰ δεξιὰ τὰ μέρη
εἶδα μεγάλον ἀετὸν καὶ ἦτον χώρις ταίρι. »
Ἐκεῖνος τότε εἶπεν τον : « δὲν εἶναι στὴν μαντειά μας
ὁ ἀετὸς ὁποῦ λαλεῖς νά 'ναι στὴν ὁρδινιά μας. »
Δεύτερον εἶπεν τ' ὁ Ἑρμῆς : « τώρα κουροῦνα εἶδα,
ἀπάνω κάτω θεωρεῖ χ' ἔχει καλὴν ἐλπίδα. »
Ὁ Τειρεσίας εἶπεν τον : « βλέπεις τὸ πῶς ἀμώνει
πότε στὴν γῆν, στὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν σηκώνει,
καὶ ἡ κουροῦνα φανερὰ λέγει με νὰ γρυκήσω,
νὰ σὲ βαστῶ ἀπὸ κοντὰ, τώρα νὰ μὴν σ' ἀφήσω ·
ὅτι, ἂν θέλῃς, ἔρχονται τὰ βόδια σ' ἐμένα,
ὁποῦ χρυφὰ τὰ ἔκλεψες χ' εὑρίσκονται χρυμμένα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ὁ κλέπτης πῶς ἠξεύρει
τὸν ἄλλον κλέπτην, τὸν γρυκᾷ εἰς ὅλα νὰ τὰ εὕρῃ.

92 (217)

Μῦθος κυνηγοῦ.

Ἄνθρωπος ἕνας κυνηγὸς στὸ σπίτι του σκυλία
δύο 'χε ποῦ τὰ ἔτρεφε · τὸ ἕνα διὰ δουλεία
τὸ ἔμαθε νὰ κυνηγᾷ · τὸ ἄλλο νὰ φυλάγῃ,
στὸ σπίτι μόν' νὰ κάθεται, ἀλλοῦ νὰ μὴν ὑπάγῃ.
Ὁ σκύλος ποῦ 'ταν κυνηγὸς ἔφερν' ἀχ τὸ κυνήγι
στὸ σπίτι του καθημερνῶς ζῶα ὁποῦ 'χε πνίγῃ,
χ' ἔτρωγεν ἴσιον μερτικὸν μὲ τὸ σκυλὶ τὸ ἄλλο,
καὶ ἐδλαστήμα πάντοτε ποῦ 'χε κακὸν μεγάλο,

---

18. διαβαίνη. 20. μεγάλην. τέρρι. 23. τῶρα. 24. ἔχη. 25. ἀμώνη. 26. συχώνη. 28. τῶρα. ἀφίσω. 29. θέλεις. 30. χρυμένα. 31. ἠξεύρη.
92. 1. σπῆτι. 2. δουλία. 4. σπῆτι. 5. κυνῆγι. 6. σπῆτι. 8. ἐδλαστῆμα.

γιατὶ κυνήγα μοναχὸς καὶ εἶχε κοπιάζῃ,
καὶ κεῖνος ἀκ τὸ σπίτιον ἄρχισε νὰ μοιράζῃ
μὲ κεῖνον ὅπου κάθεται καὶ δὲν ἔχει δουλεία,
καὶ εἰς τὸ σπίτι βρίσκεται χωρὶς ὑπηρεσία.
Ὁ ἄλλος σκύλος εἶπεν τον : « τί 'ναι αὐτὰ ποῦ λέγεις;
παραπονᾶσαι ἄδικα ἀπάνω μου καὶ κλαίγεις;
ὕβρισε τὸν ἀφέντη μου ποῦ μ' ἔμαθε τὸν τρόπον
στὸ σπίτι μόν' νὰ κάθωμαι, νὰ τρώγω χώρις κόπον. »

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς νέους τοὺς ἀπαίδευτους τίποτες μὴν τοὺς ποῦμεν,
μόνον ποῦ τοὺς ἐπαίδευσαν ἐκείνους νὰ γελοῦμεν.

93 (52).

Μῦθος γυναικός.

Γυναῖκα εἶχε κάποιος κακόγνωμην στοὺς τρόπους
κ' ἐμίσα τοῦ σπιτίου της τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους·
τοὺς δουλευτᾶδες εἰς κακὸν πάντοτε τοὺς ἐθώρειε·
ὁ ἄνδρας της τὴν γνώμην της ν' ἀλλάξῃ δὲν ἠμπόρειε,
νὰ δοκιμάσῃ ἤθελε ἂν καὶ εἰς τοῦ πατρός της
στοὺς δουλευτᾶδες βρίσκεται ἔτζι ὁ λογισμός της·
καὶ τότε ηὗρεν ἀφορμὴν ἐκεῖ καὶ ἔστειλέν την,
καὶ μὲ ἡμέρες ὕστερα σὰν ἦλθ' ἐρώτησέν την·
εἶπεν την : « πῶς ἐπέρασες στὸ σπίτι τοῦ κυροῦ σου,
καὶ πῶς σε φάνηκεν ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ 'σουν; »
« Ἄνδρα, τὸν εἶπεν, ὅλοι τους στὸ σπίτι τοῦ πατρός μου
ποιμένες, βουβαλάρηδες περνοῦσαν ἀπ' ἐμπρός μου

---

10. σπήτιον ἄρχησε. 11. δουλία. 12. σπῆτι. 13. τίνε. 14. κλαίεις. 15. ἀφέντι. 16. σπῆτι.

93. 2. καὶ ἐμίσα. σπητίου. 3. δουλευτάδες. ἐθόριε. 4. νὰ λάξῃ. ἠμπόριε. 6. δουλευτάδες. ἔτζη. 7. ηὗρεν. ἔστηλλεν. 8. ἡμέραις. 9. σπῆτι. 11. σπῆτι. 12. βουβαλλάριδες.

καὶ μὲ ἀγριοϐλέπασιν ὅλοι καὶ μὲ μισοῦσαν ·
ξεπίσω μου μὲ βλέπασι καὶ μὲ κατηγοροῦσαν. »
Ἐκεῖνος τότε εἶπεν την τὸ πρᾶγμα νὰ γρυκήσῃ :
« γυναῖκα, δὲν τὴν ἐγρυκᾶς τὴν ἐδικήν μου φύση ·
ἐκεῖνοι ἐσηκώνουνταν πάντα καὶ ταχυνεῦαν,
καὶ βράδυ μόν' στὸ σπίτι τους πάντα ἀργὰ ἐμπαῖναν,
καὶ πάλε σὲ μισούσασι, λίγο ποῦ σὲ θωροῦσαν,
ὡσὰν λέγεις, σ' ἀγριόϐλεπαν καὶ σὲ κατηγοροῦσαν,
τί θέλουν λέγουσιν αὐτοὶ στὸ σπίτι ποῦ 'ναι τώρα
ποῦ εἶσαι πάντα μὲτ αὐτούς, δὲν λείπεις μίαν ὥρα; »

Ἐπιμύθιον.

Πάντοτε ἀπὸ τὰ μικρὰ γρυκοῦνται τὰ μεγάλα,
καὶ ἀπὸ τ' ἀφανέρωτα τὰ πράγματα τὰ ἄλλα.

94 (134).

Μῦθος ἐριφίου.

Ἐρίφι ἔξω ἔτυχεν ἀπὸ τὴν συντροφιά του
χ' ἔτρεχε τὸ ταλαίπωρον νὰ βρῇ τὴν κατοικιά του ·
λύκος τότ' ἐκυνήγησεν, ἀπάνω του 'χε πάγῃ
καὶ ἔφτασέν το σύντομα χ' ἤθελε νὰ τὸ φάγῃ.
Ἐκεῖνο τότ' ἐγύρισε, λέγει τον : « ἄκουσέ μου
τὸν λόγον ποῦ σὲ θέλω πῇ καὶ ἀφικρύστησέ μου ·
ἐγὼ ἐϐεϐαιώθηκα τοῦ λόγου μου πῶς χάνω,
καὶ ἔφτασαν ἡμέρες μου καὶ θέλω ν' ἀποθάνω,
καὶ τώρα μέλλει τὴν ψυχὴν στὸν ᾅδην νὰ τὴν πέψω,
καὶ θέλω λίγον νὰ χαρῶ, νὰ ποίσω νὰ χορέψω,

---

13. ἀγριωϐλέπασιν. 17. ἐσυχόνουνταν. ταχυνεύαν. 18. βράδι. σπῆτι. ἐμπέναν. 19. πάλαι. θοροῦσαν. 20. λέγης. ἀγριώϐλεπαν. 21. σπῆτι. τῶρα.
94. 3. ἐκυνήγισεν. 4. εὔτασεν. 8. εὔτασαν ἡμέραις. 9. τῶρα. πέμψω.

τότε ἐσὺ τραγούδησε ἔμνοστα νὰ μὲ φάγῃς
καὶ εἰς τὴν κατοικίαν σου μὲ τὴν χαρὰν νὰ πάγῃς. »
Ὁ λύκος ἔτζι ἔστερξε διὰ νὰ τραγουδήσῃ,
καὶ τὸ ἐρίφι τὸν χορὸν μὲ τὴν χαρὰν νὰ στήσῃ.
Οἱ σκύλοι σὰν ἠκούσασι τοῦ λύκου τὴν λαλία,
τὸν λύκον ἐκατάτρεχαν μὲ τὴν πολλὴν κακία.
Τότε ὁ λύκος ἔλεγε : « δίκαια ἔπρεπέν με,
καὶ τὸ ἐρίφι φανερὰ τώρα ἐγέλασέν με ·
μάγειρας νά 'μαι μ' ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ μαγειρεύω,
ὄχι τραγούδια, χοροὺς εὔκαιρα νὰ γυρεύω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ἐκεῖνα ποῦ ἠξεύρουν
ἂς τὰ μεταχειρίζωνται, ἄλλα νὰ μὴν γυρεύουν.

95 (186).

Μῦθος τζαγανοῦ.

Κάβουρας, ἤγουν τζαγανὸς, 'κ τὴν θάλασσαν ἐξέβη,
στὴν στερεὰν ἠθέλησεν, ὠρέχτη νὰ ἀνέβῃ ·
καὶ μία τότε ἀλεπού εἶδεν τον πεινασμένη,
ἐχάρη πῶς τὸν ηὗρηκε σὰν ἦταν πικραμένη,
καὶ ἔφαγέ τον παρευθὺς, καὶ κεῖνος εἶχε λέγῃ :
« δὲν πρέπει νὰ μὲ λυπηθῇ τινὰς καὶ νὰ μὲ κλαίγῃ,
ὅτι τὴν θάλασσ' ἄφησα ὁποῦ 'μουν καθημένος,
ἐγὼ ἐδῶ τί ἐγύρευα νὰ γέν' ἀποθαμένος; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὁ καθεὶς στὰ ἴδιά του πρέπει
νὰ πράττῃ, νὰ στοχάζεται, τὰ ξένα νὰ μὴν βλέπῃ.

---

11. τραγούδισεν ἔμνωστα. 12. πάγεις. 13. ἔτζη. 14. στίση. 18. τῶρα. 19. νάμε μέπρεπεν. 22. μεταχειρίζονται.
95. 2. ὀρέχτη. 4. ηὗριχε. 6. λυπιθῇ. 7. ἄφισα. 10. πράττει.

96 (193).

Μῦθος λαβουτιστοῦ.

Λαβουτιστὴς ἀνήξευρος σὲ σπίτι εἶχε τύχη
καὶ ἐτραγούδα κ' ἔπαιζε κ' ἀγούσασιν οἱ τοῖχοι·
καὶ θάρρησεν ὅτ' ἔμαθε νὰ βγῇ εἰς τὸ παζάρι,
νὰ τὸν θαυμάσουσι πολλοὶ καὶ ὄνομα νὰ πάρῃ·
ἐβγῆκε καὶ τὸ ἔπαιξε καὶ ὅλοι τὸν ἐφτοῦσαν,
καὶ ἄλλοι τὸν ὑβρίζασι, τὸν ἐλιθοβολοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς λέγουν καὶ ῥητορεύουν,
ὁπόταν εἶναι μοναχοί, καυχοῦνται ὅτ' ἠξεύρουν.

97 (212).

Μῦθος κουροῦνας.

Κουροῦνα ἐβουλήθηκε τὸν κόρακα νὰ φθάσῃ,
καὶ νὰ λαλῇ σὰν κόρακας τὸν κόσμον νὰ γελάσῃ·
ὅτ' ἔχουν μερικοὶ τινὲς πάντοτε ὑποψία
ὡσὰν λαλήσ' ὁ κόρακας, ἔχουν το σὲ μαντεία.
Σ' ἕνα δενδρὸν ἐλάλησε, σὰν εἶδεν στρατοκόπους,
τότε ὡσὰν ἐγύρισαν τινὲς ἀκ τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ εἴδασι τὸ πῶς λαλεῖ κουροῦνα καὶ φωνάζει,
ἕνας ἀπιλογήθηκε : « ψέματα, εἶπε, κράζει·
κουροῦνα 'ναι ὁποῦ λαλεῖ καὶ δὲν ἔχει μαντείαν,
μηδὲ ἀξίζει σὰν λαλεῖ νὰ ἔχῃ προφητείαν. »

---

96. 1. σπῆτι. 2. ἔπεζε. τύχοι corrigé en τεῖχοι. 3. θάρησεν. ναυγῆ. παζάρη. 5. εὐγῆκε.

97. 1. κουρούνα. 5. σένα. ἶδεν. 7. ἴδασι. φωνάζη. 10. ἀξίζη. λαλῆ. ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ ἔχουν πομπὴν μεγάλη,
νά 'ναι μικροὶ νὰ δείχνουσι τάχα πῶς εἶν' μεγάλοι.

98 (213).

Μῦθος κουρούνας.

Κουροῦνα ἐθυσίαζε τὴν 'Αθηνᾶ θυσία
νὰ ἔχῃ εἰς τὰ ὄρνεα καὶ κείνη παρρησία·
σκύλαν ἐπροσκαλέθηκε κ' εἶπεν την νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὴν θυσίαν ποῦ 'καμε τάχα διὰ νὰ φάγῃ.
Κ' ἡ σκύλα τότε εἶπεν την : « στὸν νοῦν σου δὲν τὸ βάνεις
ἡ 'Αθηνᾶ πῶς σὲ μισεῖ καὶ τὲς θυσίες χάνεις;
στὸ γένος σας εὑρίσκεται τίποτες λίγη χάρη,
καὶ κείνην ὡς τὸ ὕστερον θέλει νὰ τὴν ἐπάρῃ. »
Τότε ἀπιλογήθη την, λέγει την : « διὰ κεῖνο
τὴν 'Αθηνᾶ καλοκρατῶ, μηδ' ἔτζι τὴν ἀφίνω,
ἐὰν δὲν τὴν παρακαλῶ νὰ κάμω τὴν θυσίαν,
πῶς θέλει με καλοϊδῇ, νά 'χω εὐεργεσίαν; »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ξοδιάζουν στοὺς ἐχθρούς τους
διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔχουσι διὰ ἀντίδικούς τους.

99 (207).

Μῦθος κοράκου.

Κόραξ φαγὶ δὲν ηὗρηκε κ' ἐννοιάζετον περίσσια,

---

12. ἧν. μεγάλη.

98. 1. ἀθηνὰ. 3. σκῦλαν. 5. βάνης;. 6. ταῖς θυσίαις χάνης. 7. ἐδρίσκεται. 9. ἀπιλογίθη. 10. ἔτζη. 12. θελη. 13. ἐξοδιάζουν.

99. 1. ηὗριχε καὶ νιάζετον.

καὶ φίδι εἶδε κ' ἔδραμε, πῆγε σὲ κεῖνο ἴσια ·
ηὗρε καὶ ἐκοιμάτονε, καὶ τ' ἅρπασε καὶ πάγει,
καὶ μὲ χαρὰν ἠθέλησε τὸ φίδι νὰ τὸ φάγῃ.
Ἐκεῖνο τότε γύρισε, σφικτὰ ἐδάγκασέ τον,
εὐθὺς τὸν ἐθανάτωσεν καὶ ἐφαρμάκωσέ τον.
Τότ' ἔλεγεν ὁ ταπεινός : « τί εἶναι τὰ παθαίνω;
ἐγὼ φαγὶ ἐγύρευα καὶ τώρα ἀποθαίνω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἄνθρωπον λέγει ὁποῦ νὰ εὕρῃ ·
βίον νὰ πέφτ' εἰς κίνδυνον, διὰ νὰ μὴν ἠξεύρῃ.

100 (201 B).

Μῦθος κουρούνας.

Κουροῦνα ἐβουλήθηκε νὰ γένῃ περιστέρι,
μὲ ἄλλα περιστέρια καὶ κείνη γίνῃ ταίρι,
ὅτι πολλὰ τὰ ζούλευεν ποῦ τρέφονταν εἰς τόπον
καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν χωρὶς κανέναν κόπον ·
καὶ ἄσπρισε τοῦ λόγου της διὰ νὰ τὰ μοιάζῃ,
μέσα στὰ περιστέρια καὶ κείνη νὰ ταιριάζῃ ·
ὅσον ποῦ δὲν ἐφώναζε, ἐπέρνα μὲτ ἐκεῖνα ·
σὰν ἤκουσαν καὶ λάλησε, ποσῶς δὲν τὴν ἀφίνα,
μόνον τὴν ἐδιώξασι καὶ δὲν τὴν ἠθελῆσαν,
κουροῦνα σὰν ἐφάνηκεν ὅλα τὴν ἐμισῆσαν ·
τότ' ἐκεῖ ἡ ταλαίπωρη δὲν εἶχε τί νὰ ποίσῃ,
κ' εἶπε κουροῦνα νὰ γενῇ καὶ κεῖνα νὰ τ' ἀφήσῃ.
Κ' εἰς τὲς κουροῦνες διάβηκε, δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ,

2. φίδι. 3. ηὗρε. ἐκοιμάτωνε. πάγη. 4. φίδι. 7. παθένω. 8. τῶρα ἀποθένω. 9. λέγη. 10. πεύτ'.

100. 2. τέρι. 4. κόπον effacé et au dessus τρόπον, mais j'avoue que je préfère κόπον. 5. ἄσπρησε. 6. τεριάζει. 8. ἀφῆνα. 12. ἀφίση. 13. ταῖς κουρούναις.

ἀλλοῦ νὰ πάγῃ δὲν εἶχε, οὐδὲ νὰ καταδράμῃ.
Λοιπὸν ὡσὰν ἐκίνησε καὶ πῆγεν εἰς τὲς ἄλλες,
τὴν ἐδιῶξαν κ' ἔπαθε τότε πομπὲς μεγάλες·
διότι σὰν τὴν εἴδασι καὶ ἦτον ἄλλο σῶμα,
κουροῦνα δὲν ὡμοίαζε καὶ ἄλλαξε στὸ χρῶμα,
ἐκεῖ δὲν τὴν ἐστέρξασι κ' ἔπαθεν τέτοιον πρᾶμα,
τοὺς δύο τόπους ἔχασεν κ' ἔπεσεν εἰς τὸ κλᾶμα.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ὅτι ἡ πλεονεξία
κάμνει καὶ χάνουν περισσοὶ καὶ πλοῦτον καὶ ἀξία.

101 (202).

Ἄνθρωπος καὶ κουροῦνα.

Ἕνας κουροῦναν ἔδωκε δεμένη τὸ παιδί του
νὰ παίζῃ καὶ νὰ τὴν κρατῇ μέσα εἰς τὴν αὐλή του·
ἐκείνη δεν ἠμπόρεσε δεμένη ν' ἀπομένῃ,
ἔφυγε καὶ ἐπέταξε, σ' ἕνα δενδρ' ἀνεβαίνει·
στὸ ῥάμμα ἐπιάστηκε ὁποῦ 'τονε δεμένη,
κ' εἰς τὰ κλαδία βρίσκουντον τότε μπεδουκλωμένη·
καὶ κρέμουντον καὶ ἔκλαιε πῶς ἔκαμε λωλία
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄφηκε, φοβήθη τὴν δουλεία,
καὶ τὴν ζωήν της ἔχασεν, ὁποῦ 'θελεν τὴν ἔχῃ,
διὰ νὰ εἶναι ἄγνωστη καὶ ἄλλα νὰ παντέχῃ.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς λίγους κινδύνους φεύγουν
καὶ πέφτουν εἰς χειρότερους ὁποῦ τοὺς περισσεύουν.

---

15. ταῖς ἄλλαις. 16. πομπαῖς μεγάλαις. 17. ἴδασι. 19. πρᾶγμα.
101. 2. παίζει. κρατεῖ. 5. ῥάμα. ὁποῦτοναι. 6. μπεδουκλομένη. 8. ἄφικε. δουλία.

102 (136).

Μῦθος βοτάνου.

Βότανον ἔκαμ᾽ ὁ θεὸς τεχνῖτες νὰ τὸ φᾶσι,
καθένα του τὸ μερτικὸν εἶχε τὸν ἐμοιράση,
διὰ νὰ λὲν τὰ ψέματα, νὰ μὴν λαλοῦν ἀλήθεια,
καθὼς θαρροῦμεν πάντοτε πῶς εἶναι σ᾽ αὔτους πλήθια.
Ὁ παπουτζῆς ἀπόμεινεν ὁποῦ δὲν εἶχε πάρῃ
τὸ βότανον ποῦ εἴπαμεν ποῦ εἶχε τέτοιαν χάρη ·
κ᾽ εἰς τὸν θεὸν ἀνέβηκε καὶ ἐπαραπονέθη
στοῦ βοτανιοῦ τὸ μοίρασμα ἐκεῖ πῶς δὲν εὑρέθη.
Τότε τὸν εἶπεν ὁ θεός : « ἀπόμεινε χάμπόσο,
στὸ γδὶ ὅσον εὑρίσκεται τώρα νὰ σὲ τὸ δώσω. »
Ὡσὰν τῆς τό ᾽δωκε λοιπὸν εὑρέθηκε περίσσιο,
καὶ διὰ κεῖνα πάντοτε δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἴσιο ·
ὁ παπουτζῆς στὰ ψέματα πάντα τὸν περισσεύουν,
καὶ ὁ ῥάφτης εἰς τὲς κλεψιὲς, οἱ δύο αὐτοὶ διαβαίνουν.
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ τοὺς ψευδολόγους
τεχνίτας ὅπου ἔχουσιν εὔκαιρα μόν᾽ τοὺς λόγους.

103 (148).

Μῦθος ἀνθρώπου.

Ὡσὰν τὸν ἔπλασ᾽ ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχῃ

---

102. 1. τεχνίταις. φάσι. 2. καθ᾽ ἕνα. 4. θαροῦμεν. πλήθεια. 8. βοτανίου. 9. χαμπόσω. 10. τῶρα. 11. τῆς est ici pour τοῦ. 13. J'écris πάντα (*toujours*) au lieu de πάντοτε, qui fausse le vers. 14. ῥαύτης.
103. 1. ἔχει.

πῶς νὰ γνωρίζῃ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ν' ἀπέχῃ,
τὴν ἐντροπὴ ἀλησμόνησε νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους,
καθὼς τὰ πάντα μοίρασε κ' ἔχουσιν ὅλα τόπους·
καὶ ὥρισέν την νὰ φανῇ, νὰ πάγῃ παρρησίᾳ
στὸν ἄνθρωπον νὰ βρίσκεται, νὰ ἔχῃ τὴν ἀξία.
Ἐκείνη δὲν ἠθέλησεν ἐτοῦτο νὰ τὸ ποίσῃ,
τὸ πρᾶγμα ποῦ τὴν ἔλεγεν ποσῶς νὰ τὸ γρυκήσῃ·
μόνον τὸν εἶπεν : « ἄφησ' με νὰ κάμω σὰν ἠξεύρω,
εἰς ὅποιον ἔρωτα εἰς σὲ ἀπάνω του νὰ εὕρω,
νὰ τὸν ἀφίνω παρευθὺς, νὰ φεύγω ἅμα ἅμα. »
Ἔτζ' ἔστερξε καὶ ἔστησε κ' ἔκαμε τέτοιον πρᾶμα·
καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν οἱ πόρνοι πῶς μετέχουν
τὴν ἀδιαντροπότητα, αἰσχύνην δὲν τὴν ἔχουν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι εἰς ἐρωτομανία,
σὲ κείνους περισσεύεται πάντα ἀναισχυντία.

104 (154).

Μῦθος ζώων πάντων.

Κάλεσμα ἔκαμ' ὁ θεὸς τὰ ζῶα νὰ ὑπᾶσι,
στὴν τράπεζάν του θέλησε ὅλα νὰ πᾶν νὰ φᾶσι·
καὶ ἔτζι ἐμαζώχθησαν καὶ πῆγαν ἐμπροστά του,
ἐκάθισαν καὶ ἔφαγαν ὅλα στὴν τράπεζά του·
ἡ ἀχελῶνα ἔλειψε, τότε ἐκεῖ δὲν ἦτον,
καὶ διὰ τούτην ὁ θεὸς βαρύνθη καὶ λυπεῖτον·
μαντᾶτο τὴν ἐμήνυσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία,
καὶ κείνη ἀποκρίθη τον πῶς δὲν ἔχει δουλεία
ἀλλοῦ νὰ πᾷ νὰ περπατῇ, τὸ σπίτι της ν' ἀφίνῃ,

9. ἄφις. 11. παρ' εὐθὺς. 12. τέτιον πρᾶγμα.
104. 3. ἔτζη. 4. ἐκάθησαν. 7. μαντάτο. 8. δουλία. 9. ἀλοῦ. σπῆτι.

σὲ τράπεζες νὰ κάθεται, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ,
διότις κάλλιον ἀγαπᾷ στὸ σπίτι της νὰ στέκῃ,
εἰρηνικὰ νὰ βρίσκεται, νὰ μὴν πάγῃ παρέκει.
Τότ' ὁ θεὸς σὰν τ' ἄκουσεν ἐκαταρίστηκέ την,
πολλὰ τὸ ἐβαρέθηκεν, εὐθὺς ὠργίστηκέ την,
καὶ εἶπε την νὰ τὸ κρατῇ τὸ σπίτι της μαζί της,
στὴν ῥάχιν της νὰ βρίσκεται στανιὸ μὲ τὴν πομπή της.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς προκρίνουν νὰ περνοῦσι
στενὰ καὶ νά 'ναι 'ρηνικοί, μεγάλα δὲν ζητοῦσι.

105 (284).

Μῦθος λύκου.

Λύκος πολλὰ κακά 'παθε κάπου ἀπὸ σκυλία,
κ' ἔτυχεν ἕνα πρόβατον κ' εἶπε το μὲ φιλία
ὅτι ἐπείνα περισσά, δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ,
νὰ πίῃ γύρευεν νερὸ λίγον ἀκ τὸ ποτάμι ·
καὶ ἔταξεν καὶ τό 'λεγεν, νερὸ ἂν τὸν ὑπάγῃ,
ἐκεῖνος θέλει βρῇ τροφὴν καὶ νὰ μηδὲν τὸ φάγῃ ·
Τὸ πρόβατ' ἀποκρίθηκεν, εἶπεν : « ἐγὼ ἂν τὸ ποίσω
τὸ πρᾶγμα ὁποῦ μὲ λαλεῖς, θέλω σε ὠφελήσω,
διότ' ἂν δώσω 'γὼ νερὸ νὰ πίῃς, λύκε, τώρα,
τροφὴ δική σου γίνομαι ἐδῶ σὲ λίγην ὥρα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : τινὲς μὲ πανουργία
φαίνονται ὅτι ἔχουσι διάθεσιν ἁγία.

---

10. τράπεζαις. 11. διότης κάλιον. σπῆτι. 12. παρέκη. 14. ὀργίστηκε. 15. κρατεῖ. σπῆτι. 16. πομπήν.
105. 4. ποτάμη. 6. θέλη. 7. πίσω. 9. τῶρα.

106 (236).

Μῦθος λαγωῶν καὶ ἀετῶν.

Οἱ λαγωοὶ καὶ ἀετοὶ ἐμάλλωναν ἀντάμα,
καὶ ἐθαρροῦσαν χάμουσι κάτι μεγάλο πρᾶμα ·
τὲς ἀλεποῦδες μήνυσαν χάριν νὰ τὲς ἐποίσουν
νὰ πᾶσιν εἰς τὸν πόλεμον μαζὶ νὰ βοηθήσουν.
Ἐκεῖνες ἀποκρίθησαν, εἶπαν τους πῶς γνωρίζουν
τὸ ποῖοι εἶναι οἱ λαγοὶ καὶ ποίους πολεμίζουν ·
καὶ διὰ τοῦτ' ἂς κάθωνται, νά 'ναι ἀναπαμένοι,
νὰ μὴν θαρροῦν τοῦ λόγου τους πῶς εἶν' ἀνδρειωμένοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς ὁποῦ φιλονεικοῦσι
μὲ τοὺς μεγαλιώτερους τοῦ λόγου τους λυποῦσι.

107 (294).

Μῦθος μυρμήγκων.

Ὁ μύρμηγκας ποῦ βλέπομεν ἄνθρωπος πρῶτα ἦτον,
καὶ ἔκαμε γεωργικήν · ποτέ του δὲν ἀρκεῖτον
μὲ κεῖνα ποῦ ἐδούλευε, μὲ τὸν δικόν του κόπον,
ἀλλὰ νὰ κλέπτῃ ἤθελεν καὶ ἀλλονῶν ἀνθρώπων ·
μάλιστα τοὺς γειτόνους του τοὺς ἔκλεφτε σιτάρι,
ἢ πρᾶγμα ἄλλο ποῦ 'χασι, ἢ βρόμι ἢ κριθάρι ·
καὶ διὰ τοῦτο ὁ θεὸς εἶχε τὸν ἐμισήσῃ,
καὶ τὸν ἐκαταρίστηκεν, ἔτζι τὸν εἶχε ποίσῃ.

---

106. 1. ἐμάλωναν. 2. ἐθαροῦσαν. πρᾶγμα. 3. ταῖς ἀλεπούδαις. ταῖς ἐποῖσουν. 5. ἐκείναις. 8. θαροῦν. ἀνδριομένοι. 9. φιλονικοῦσι. 10. μεγαλιότερους.
107. 1. μύρμιγκας. 5. γιτόνους. 6. βρόμη. 8. ἔτζη.

Λοιπὸν ὡσὰν ἐγίνηκεν, δὲν θέλει νὰ ἀλλάξῃ
τὴν ἄτυχην καὶ τὴν κακὴν τὴν πρώτην του τὴν τάξη ·
μόνον στ' ἀλώνια πορπατεῖ, ὅ,τ' εὕρῃ τὸ μαζώνει,
στὴν τρῦπαν ὅπου βρίσκεται ὑπάγει καὶ τὸ χώνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : ἡ φύσις δὲν ἀλλάσσει
ὁποῦ 'ναι πάντα πονηρὰ, τὸν τρόπον νὰ τὸν χάσῃ.

108 (307).

Μῦθος νυκτερίδας.

Ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν πουλάκι νυκτερίδα ·
σ' τόπον ποῦ πέτα τὸ πτωχὸν, καὶ δῶ καὶ κεῖ ἐπήδα,
κάτα λοιπὸν τὸ ἔτυχεν κι ἀπάνω τοῦ 'χε πάγῃ,
χ' ἤθελε τὸ ταλαίπωρον ἐκείνη νὰ τὸ φάγῃ.
Πολλὰ ἐπαρακάλεσεν νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ,
νὰ ποίσῃ λίγο ψυχικὸ, νὰ μὴν τὸ θανατώσῃ.
Ἡ κάτα τότε εἶπεν το « τὸ πῶς τὰ πολεμίζει,
πάντοτε μάχεται πολλὰ καὶ τὰ πτηνὰ μαδίζει,
καὶ δὲν μπορεῖ τὴν τάξιν της ποσῶς νὰ τὴν ἀλλάξῃ ·
μόνον τὰ τρώγει πάντοτε, ἔτζι τὸ ἔχει τάξη. »
Ἐκεῖνο τότε εἶπεν την ποντίκ' εἶναι στὴν φύση,
νὰ τὴν γελάσῃ ἤθελε, μήπως καὶ τὸ ἀφήσῃ.
Ἡ κάτα τότ' ἐπίστευσε καὶ ἐλευθέρωσέ το,
δὲν τό 'φαγε καὶ τ' ἄφησε, 'κ τὸν θάνατό 'σωσέ το.
Ἄλλοτε πάλιν ἔτυχε σὲ κάτα ἐπιάστη,
καὶ δεύτερον ἐγλύτωσε, ποσῶς δὲν ἐχαλάστη ·
τὴν ἄλλην κάτα εἶπεν την : « χρῖμα 'ναι νὰ μὲ φάγῃς,

---

9. θελη. ἀλάξη. 11. στά λώνια. εὕρει. μαζώνη. 12. ὑπάγη. χώνη. 13. ἀλάση.
108. 2. ἐπῆδα. 8. μαδίζη. 9. μπορῇ. ἀγάξη. 10. ἔτζη. 14. τάφισε. 17. χρίμαναι.

τώρα μὲ ἐλευθέρωσε κ' εἰς τὸ καλὸ νὰ πάγῃς. »
Ἐκείνη πάλε εἶπεν το : « ὅλους τοὺς πολεμίζω
τοὺς ποντικοὺς σὰν τοὺς εὑρῶ, πάντα τοὺς ἐξεσκίζω. »
Τότε ἐκεῖνο εἶπεν την : « δὲν εἶμαι 'γὼ ποντίκι. »
Κ' εὐθὺς ἐλευθερώθηκεν ἀπὸ τὴν καταδίκη,
διότι τὸ λυπήθηκε διὰ νὰ τὸ χαλάσῃ.
Ἔτζι λοιπὸν τὸ ὄρνεον εἶχε τὴν ἐγελάσῃ,
καὶ ὄχι κείνην μοναχὰ ἐγέλασε μὲ τρόπον,
ἀλλὰ καὶ πρῶτα γλύτωσε εὔκολα χωρὶς κόπον.

Ἐπιμύθιον.

Φεύγουν τινὲς, γλυτώνουσι κινδύνους ποῦ λαχαίνουν
ὡσὰν ἀλλάζουν τ' ὄνομα εὔκολα πιτυχαίνουν.

109 (310).

Μῦθος ἀνθρώπων.

Ἄνθρωποι εἰς αἰγιαλὸν κάπου περιπατοῦσαν,
σὲ ἀκρωτήρι στέκονταν, τὴν θάλασσα θωροῦσαν·
ἔβλεπαν ποῦ ἐμαύριζαν φοῦντες καὶ γελαστῆκαν,
καράβι τὸ ἐθάρρεψαν, ὅλοι ἐλαθαστῆκαν,
ὅτ' ἦταν πολλὰ μακριὰ ἐκεῖνες ποῦ μαυρίζαν,
καράβι τὸ ἐλέγασι, σιγοῦρα τὸ ἐλπίζαν·
ἐστέκουνταν καὶ πάντεχαν· σὰν ἔφτασαν κοντά τους,
ποῦ ἄνεμος τὲς ἔσυρνε, εἶπαν ἀνάμεσά τους :
« αὐτὸ καράβι δέν εἶναι, μόνε μικρὸ σαντάλι,
καὶ τώρα ἂς παντέξωμεν μὴ λαθαστοῦμεν πάλι. »
Τότε ὡσὰν ἐκόντεψαν οἱ φοῦντες ἐμπροστά τους,

18. τῶρα. 19. πάλαι. 20. πάντας avec un trait à l'encre rouge sur le ς. 21. ἦμαι. ποντίκη. 24. ἔτζη. 25. κεῖνην. 27. λαχένουν. 28. ἀλάζουν. πιτυχένουν.
109. 2. θοροῦσσαν. 4. ἐθάρεψαν. 5. ἐκείναις. 7. εὔτασαν. 8. ταῖς. 10. τῶρα.

καὶ εἴδασίν τες φανερὰ μὲ τὰ ὀμμάτιά τους,
ἀνάμεσά τους εἶπασι τὸ πῶς ἐκαρτεροῦσαν
εὔκαιρα, χώρις ὄφελος, καὶ ψέματα θωροῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς χωρὶς δοκιμασία
μὴν τοὺς θωρῇς νὰ ἔχουσι πλοῦτον καὶ ἐξουσία.

110 (321).

Μῦθος γαδάρου ἀγρίου.

Γάδαρος ἕνας ἄγριος γάδαρον εἶδεν ἄλλον
ἥμερον ὅπου ἔτρωγε · εἶπεν : « καλὸν μεγάλον
ἔχεις ἐσὺ κ' ἔτζι περνᾷς κ' εἶσαι ἀναπαμένος,
καὶ 'γὼ νὰ φάγω δέν ἐχω, πάντα 'μαι λιμασμένος. »
Κάπου λοιπὸν τὸν ἔτυχεν, εἶδε τον φορτωμένον
τὸν ἥμερον τὸν γάδαρον, ὡσὰν τὸν ὠργισμένον,
καὶ ἄνθρωπον ὀπίσω του εἶδε τὸ πῶς τὸν δέρνει,
στὸ θέλημά του δέν ἦταν ὁποῦ 'θελε τὸν παίρνῃ.
Εἶπεν : « ἐγὼ ἂς χαίρωμαι καὶ ἂς τὴν μακαρίζω
τὴν ἐδικήν μου τὴν ζωὴν, τοῦ λόγου μου π' ὁρίζω. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : δέν εἶναι κέρδος ὁποῦ ν' ἀξίζῃ
νὰ βρίσκεται μὲ κίνδυνον, ἄνθρωπον ν' ἀφανίζῃ.

111 (319).

Μῦθος τῶν γαδάρων.

Ἕναν καιρὸν συνάχθησαν ὅλοι τους οἱ γαδάροι

---

12. ἴδασίν ταις. 14. θοροῦσαν. 16. θορεῖς.
110. 3. ἔτζη. 4. με λυμασμένος. 5. ἴδε. 6. ὀργισμένον. 7. δέρνη. 8. πέρνη. 9. χαίρομαι.

καὶ κλαίγασι τοῦ λόγου τους πῶς ἔχουν πάντα βάρη ·
στὰ βάσανά 'ναι πάντοτε, εἰς τὲς ταλαιπωρίες,
ποτὲ ἀπὸ τοῦ λόγου τους δὲν λείπουν οἱ δουλεῖες ·
εἰς τὸν θεὸν ἐστείλασι λόγον νὰ τοὺς γλυτώσῃ,
ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.
Καὶ ὁ θεὸς ἠθέλησε τάχα νὰ τοὺς ἐδείξῃ
μὲ στράταν νὰ λευθερωθοῦν, νὰ μὴν τοὺς ἀπορρίξῃ ·
τοὺς ὥρισε νὰ κάμουσι κατὰ τὸ ζήτημά τους,
ποτάμι νὰ γένῃ τρανὸ μὲ τὸ κατούρημά τους
καὶ τότε θέλουν λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν δουλοσύνη,
θέλουν ἰδῇ ἐλευθεριά, νὰ ἔχουν καλοσύνη.
Λοιπὸν διὰ ἀλήθειαν τὸ πρᾶγμα πιστωθῆκαν
καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε τούτην τὴν τάξιν ποῖκαν :
ὅποιος γάδαρος ἰδῇ κατούρημα καὶ λάχῃ
ἄλλου ναδάρου πὄρριξε, πάντοτε ἔγνοιαν ἔχῃ
νὰ ρίχνῃ τότε καὶ αὐτὸς κατούρημα στὸν τόπον
νὰ γένῃ ποταμὸς τρανὸς, νὰ ἔβγουν ἀκ τὸν κόπον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : ἡ τύχης δὲν ἀλλάζει
ὅποιος εἶν' κακότυχος εἰς ὅσα δοκιμάζει.

112 (336).

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος εἰς τὴν ῥάχιν του ἐντύθηκε τομάρι
λεονταρίου, κ' ἤθελε νά 'χῃ καὶ κεῖνος χάρη,
τὰ ζῶα ὅπου τὰ εὑρῇ τάχα νὰ φοβερίζῃ,
τὸ πῶς ὁμοιάζει λέοντας καὶ μὲ ἀνδριὰ γυρίζει.

---

111. 3. ταῖς ταλαιπωρίαις. 4. δουλίαις 8. ἀπορίξη. 10. κατούριμά. 15. κατούριμα. 16. πόριξε. 17. κατούριμα. 18. εὔγουν. 19. ἀλάζη. 20. ἦν. δοκιμάζη.
112. 1. ἐντίθηκε τομάρη. 4. ὁμοιάζη. γυρίζη.

Ἔλαχε κ' εἶδεν ἀλεπού καὶ πῆγεν ἐμπροστά της,
νὰ τὴν ξιπάσῃ ἤθελε καὶ στάθηκε κοντά της·
ἡ ἀλεπού προτίτερα ἤθελε τὸν γρυχήσῃ
εἰς τόπον ὅπου ἦτανε καὶ ἤθελε γκαρίσῃ·
εἶπεν τον ὅτι « ἤξευρε τώρα πῶς σε φοβούμουν,
ἂν δὲν σὲ γρύχουν 'χ τὴν λαλιὰν, εἰς τόπον ὅπου ἤμουν,
ποῦ γκάριξες καὶ φώναξες σὰν ἔχεις τὴν συνήθεια,
ἀμὴ ἐγὼ φοβούμουνε ἀπάνου σε ἀλήθεια. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς πὄχουν ἀπαιδευσία
ἀπὸ τὴν γλῶσσα φαίνουνται πῶς ἔχουν ἀγνωσία.

113 (327).

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος κάπου ἔλαχε μὲ ξύλα φορτωμένος,
σὲ λίμνην ὁ ταλαίπωρος ἔπεσ' ὁ ὠργισμένος·
λοιπὸν δὲν ἐδυνήθηκε νὰ σηκωθῇ ἀπέκει,
ἔξω νὰ βγῇ ἀκ τὸ νερὸ καὶ γὰ ὑπᾷ παρέκει·
ἔκλαιεν, ἐπικραίνουντον πὄπαθε τέτοιον πρᾶμα.
Οἱ βαθρακοὶ σὰν ἤκουσαν τὸ ἐδικό του κλᾶμα,
ἐκεῖ ὁποῦ εὑρίσκουνταν μέσα κατοικισμένοι,
εἶπαν τον : « τί νὰ λέγωμεν ἡμεῖς οἱ ὠργισμένοι
ποῦ ἔχομεν τόσον καιρὸν ἐδῶ ποῦ κατοικοῦμεν,
ἀλλὰ ποσῶς δὲν κλαίομεν, τίποτες δὲν λαλοῦμεν;
καὶ σὺ διὰ λιγούτζικον ποῦ ἔπεσες λυπᾶσαι;
πρέπει λοιπὸν καὶ ἀλλονῶν τοὺς πόνους νὰ θυμᾶσαι. »

5. κίδεν. 7. πρωτίτερα. 8. ἦταναι. 9. τῶρα. φοβοῦμουν. 10. ἦμουν.
113. 2. ὀργισμένος. 3. D'abord δὲν ἐδυνήθηκε λοιπόν. συκωθῇ. 4. ναὐγῇ. 5. ἐπικρένουντον. τέτιον πρᾶγμα. 6. κλάμα. 8. λέγομεν. ὀργισμένοι. 9. ἔχωμεν. 11. λιγούτζηκον. 12. ἀλονῶν.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος εἰς ἀράθυμον ἄνθρωπον ἐξηγᾶται
ποῦ βλέπει μόν' τοῦ λόγου του καὶ ἄλλον δὲν θυμᾶται.

114 (330).

Μῦθος γαδάρου.

Εἰς τόπον ἦτον γάδαρος στὴν ῥάχιν πληγωμένος,
ἐστέκουντον καὶ ἔβοσκεν ἐκεῖ ὁ ὠργισμένος.
Κόρακας ἐδιάβηκεν ἀπάνω του καὶ στάθη,
ἐτζίμπα τον εἰς τὴν πληγὴν κ' εἶχε μεγάλα πάθη,
ἐπῆδα καὶ ἐχόρευε 'κ τὸν πόνον ὁ καϊμένος,
τὸ τί νὰ κάμῃ δέν εἶχε ποσῶς ὁ ὠργισμένος.
'Αφέντης του ἀπὸ μακρὰ ἐγέλα διὰ τοῦτον,
λύκος τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ τότε καὶ ἐλυποῦντον,
καὶ εἶπεν : « οἱ ταλαίπωροι ἡμεῖς κἂν νὰ φανοῦμεν,
ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μέλλει νὰ διωχθοῦμεν ·
καὶ τούτους δὲν μαλλώνουσι, μηδὲ τοὺς ἐλαλοῦσι,
μόν' στέκουν καὶ τοὺς βλέπουσι καὶ μὲτ αὐτοὺς γελοῦσι. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ ἄτυχοι φαίνουνται ἀπὸ μακρία,
ἀκ τὴν θωριὰ γνωρίζουνται χωρὶς τὴν μαρτυρία.

115 (326).

Μῦθος ἀλεποῦς καὶ γαδάρου.

Σύντροφοι κάπου γίνησαν μαζὶ νὰ περπατήσουν

---

14. βλέπη. λόγους.

114. 1. πληγομένος. 2. ὀργισμένος. 5. ἐπῆδα. 6. ὀργισμένος. 7. τούτον. 8. ἴδε. 11. μαλώνουσι.

μί' ἀλεπού καὶ γάδαρος νὰ πᾶν νὰ κυνηγήσουν.
Λέοντας τοὺς ἀπάντησε στὴν στράτα ποῦ 'χαν πάγῃ,
κ' ἠθέλησεν εὐθὺς ἐκεῖ τοὺς δύο νὰ τοὺς φάγῃ.
Ἡ ἀλεπού στὸν λέοντα πάγει καὶ τὸν ἐλέγει :
« ἀφέντη, μ' ἐλευθέρωσε, χαμώθηκε καὶ κλαίγει,
καὶ 'γὼ τὸν γάδαρον αὐτὸν νὰ σὲ τὸν παραδώσω,
ἂν εἶναι μόν' τοῦ λόγου μου 'κ τὸν θάνατον νὰ σώσω. »
Ὁ λέοντας τὴν ἔταξε κακὸν νὰ μὴν τὴν ποίσῃ,
καὶ συμφωνίαν ἔκαμε, ἔτζι τὸ εἶχε στήσῃ.
Ἡ ἀλεπού μὲ πονηριὰν εὐθὺς ἐπρόδωσέν τον,
σὲ μιὰ παγίδα τὸν πτωχὸν τὸν γάδαρό 'βαλέν τον.
Ὁ λέοντας ἐπῆγε κεῖ, τὸν γάδαρον καὶ θώρειε
εἰς τὴν παγίδα ποῦ 'τονε, νὰ φύγῃ δὲν ἠμπόρειε·
ἐπίασε τὴν ἀλεπού πρῶτα καὶ ἔφαγέν την,
καὶ ὕστερα τὸν γάδαρον, μηδ' ἐλυπήθηκέν την.

Ἐπιμύθιον.

Ὅσοι περνοῦν μὲ ψέματα, τοὺς φίλους τους γελοῦσι,
ἐκεῖνοι εἰς τὸ ὕστερον κακὰ 'ποκαταντοῦσι.

116 (342).

Μῦθος ὀρνίθας καὶ φειδίου.

Ὅρνιθα ἔτυχεν αὐγὰ φιδίου σ' ἕναν τόπον,
κ' ἔκατζε καὶ τὰ ζέσταινε, κ' εἶχε μὲ κεῖνα κόπον
τόσον ὁποῦ τὰ ἔβγαλεν, σὰν νά 'τανε δικά της,
νὰ τ' ἀναθρέψῃ θέλησε, σὰν κάμνει τὰ πουλιά της.
Τότε τὴν εἶδε χελιδὼν πῶς ἔκαμνε λωλία
καὶ τὰ φιδόπουλά 'θρεφε, σὰν νά 'τανε πουλία·

---

115. 2. κυνηγίσουν. 5. πάγη. ἐλέγη. 6. (Voir le vers 18 de la Fable 103.) κλαίγη. 10. ἔτζη. 11. πονιριάν. 13. θόριε. 14. πούτοναι. ἠμπόριε. 15. ἐποίασε.
116. 1. σέναν. 2. ζέστενε. 3. εὔγαλεν. νάταναι. 4. ἀναθρέψει. 6. νάταναι.

λέγει την : « τί κάμνεις, λωλή; αὐτά, ὡσὰν θραφοῦσι,
ἀρχὴ ἐσένα παρευθὺς πιάνουν νὰ λυποῦσι. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ὁπὄχουν πονηρία
οὐδὲ καλὸν ἠξεύρουσι, οὐδὲ εὐεργεσία.

117 (180).

Μῦθος καμήλας καὶ ἀνθρώπων.

Ὅταν ἀρχῆς οἱ ἄνθρωποι εἴδασι τὴν καμήλα,
ἔτρεμαν, ἐφοβούντανε σὰν τρέμουσι τὰ φύλλα ·
καιρὸς ὡσὰν ἐπέρασε κ' εἶδαν καὶ τὴν γρυκῆσαν,
τότε τὴν ἐπιάσασι, πεσῶς δὲν τὴν ἀφῆσαν ·
ἐδέσαν την καὶ σύραν την, εἶχαν την στὴν δουλεία,
κ' εὑρίσκεται τὴν σήμερον εἰς την ὑπηρεσία.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ φοβεροὺς λέγει ὡσὰν φανοῦσι
καὶ δὲν ἀξίζουν τίποτες, ὅλοι τοὺς ἐγελοῦσι.

118 (347).

Μῦθος φιδίου.

Φίδι εἰς τόπον βρίσκουντον ἀπ' ὅλους πατημένον,
οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχασιν ὡς καταφρονεμένον ·
τὸν Δία ἐδεήθηκε διὰ νὰ τὸ γλυτώσῃ,
ἀπὸ τὴν καταφρόνεσιν νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ.
Ἐκεῖνος τότε εἶπε το πῶς ἄτυχά 'χε ποίσῃ,

9. λέγη. πονιρία.
117. 1. ἴδασι. 5. δουλία.

τὸν πρῶτον ποῦ τὸ πάτησε διατί νὰ τὸν ἀφήσῃ·
νὰ μὴν γυρίσῃ παρευθὺς κακὰ νὰ τὸν δαγκάσῃ.
ἄλλος νὰ ἔχῃ ἔννοιαν, νὰ βλέπῃ, νὰ τρομάσῃ.
'Επιμύθιον.
Ὅποιος τὸν ἀντισταθῇ τὸν πρῶτον τὸν ἐχθρόν του
γίνεται πάντα φοβερὸς, τιμᾷ τὸν ἑαυτόν του.

119 (357).

Μῦθος περιστερᾶς.

Περιστεράκι δίψησε κ' εἶδε νερὸ γραμμένον,
σ' ἕνα πινάκι ἤτονε μέσα ζωγραφισμένον·
ἐθάρρεψεν ἀληθινὸν νερό 'ταν στὸ πινάκι,
καὶ μὲ τὴν βίαν ἔδραμε τ' ἄθλιο περιστεράκι·
νὰ πίῃ ἐβουλήθηκε μὲ τὴν πολλὴν τὴν βίαν,
καὶ κεῖ κακὰ ἐκτύπησεν ἀκ τὴν ἀραθυμίαν.
Τότ' ἔδραμαν οἱ ἄνθρωποι κ' εὐθὺς ἐπίασάν το,
μαζί τους τὸ ἐπήρασι, σὲ τόπον φύλαξάν το.
'Επιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει μερικοὶ διὰ ν' ἀραθυμοῦσι
τοῦ λόγου τους ἐχάλασαν, διὰ νὰ μὴν γρυκοῦσι.

120 (358).

Μῦθος περιστερᾶς.

Περιστερὰ καμάρωνε διὰ πολυτεχνία,
πῶς κάμνει τέκνα περισσὰ καὶ ἔχουν εὐμορφία.

---

118. 6. ἀφίση. 8. ἔχει ἔνοιαν .
119. 2. σένα. ἤτοναι. 3. ἐθάρεψεν.

Κουροῦνα σὰν τὴν ἤκουσε κάπου ὁποῦ καυχᾶτον
πῶς κάμνει τέκνα περισσὰ καὶ μοναχὴ παινᾶτον,
εἶπεν την : « σώπηνε, λωλή, εὔκαιρα μὴν παινᾶσαι,
ὅτ' ὅσο πλειότερα γεννᾷς, πάντα χειρότερά 'σαι. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ : ὅσ' εἶναι σὲ σκλαβία,
δὲν τὲς φελᾷ ποτὲ ποσῶς νά 'χουν πολυτεκνία.

121 (369).

Μῦθος πλουσίου ἀνθρώπου.

Πλούσιος ἕνας ἄνθρωπος ἔθαψε θυγατέρα,
μυρολογίστριες ἔκραξε καὶ κλαῖγαν ὅλη μέρα·
ἡ ἄλλη θυγατέρα του τὴν μάννα της τὴν λέγει
πῶς δὲν ἐφώναζε πολλὰ καὶ περισσὰ νὰ κλαίγῃ·
εἶπεν την : « δὲν ἠξεύρω πῶς κάμνεις ἐσύ, μητέρα,
γιατί δὲν κλαίγεις περισσά, ποῦ 'χασες θυγατέρα;
τες ξένες δὲν τὲς ἐθωρεῖς πῶς κάμνουν τέτοιον κλᾶμα,
καὶ περισσότερα θρηνοῦν ἀπὸ ἐσένα, μάννα; »
Τότε ἡ μάννα εἶπεν την : « μὴ θαύμαζε, παιδί μου·
δὲν ἔχουν λύπην περισσὴν αὐτὲς σὰν τὴν δική μου,
ἀμὴ γιὰ τ' ἄσπρα κλαίουσι, νὰ πάρουν τὸν μισθόν τους,
ὄχι λυποῦνται καὶ θρηνοῦν ὡς πόνον ἐδικόν τους. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ διὰ φιλαργυρίαν,
ἔννοιες ξένες ἔχουσι μόνον γιὰ λαιμαργίαν.

---

120. 6. πλιότερα. 8. ταῖς (il faut peut-être lire τοὺς).

121. 2. μυρολογίστριαις. 3. μάνα. λέγη. 6. κλαίγης. 7. ταῖς ξέναις. ταῖς ἐθορεῖς. τέτιον κλάμα. 8. μάνα. 9. μάνα. 10. αὐταῖς. 11. τὰ ἄσπρα. 13. λέγη. 14. ἔννοιαις ξέναις.

122 (378).

Μῦθος βοσκοῦ.

Ἕνας βοσκὸς πηγαίνοντας πρόβατα νὰ βοσκήσῃ
ἠθέλησ' ὁ ταλαίπωρος καλὸ νὰ τοὺς ἐποίσῃ ·
ἅπλωσε τὸ χαββάδι του στὴν γῆν, καὶ τότ' ἀνέβη
σ' ἕνα δενδρὸν, καὶ ἄρχισε διὰ νὰ τὸ σαλεύῃ,
νὰ πέσῃ κάτω ὁ καρπὸς, τὰ πρόβατα νὰ φάγουν.
Τότε ἐκεῖνα ἔτρεξαν καὶ στὸ χαββάδι πάγουν,
ἐπίασαν καὶ τό 'τρωγαν. Εἶπεν : ὦ ὠργισμένα
ζῶα, ὁποῦ 'στε ἄτυχα, ἔτζι ἀπελπισμένα,
τοὺς ἄλλους δίδετε μαλλιὰ καὶ κάμνουσι τὰ ῥοῦχα,
καὶ μὲ τὸν εὐεργέτην σας χαλᾶτε τοῦτο ποῦ 'χα ·
ἐφάγετέ το ἄδικα μὲ ἀδιακρισία,
ὁπὄπρεπε νὰ κάμετε σὲ μένα βεργεσία. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ ἔχουσιν ἀγνωσία,
τοὺς φίλους τους δὲν κάμνουσι ποτὲ εὐεργεσία.

123 (28).

Μῦθος ψαρᾶ.

Ψαρᾶς πλεμάτι χάλασε, σμαρίδαν εἶχε πιάσῃ,
καὶ κείνη τὸν ἐδέετον νὰ μὴν τὴν ἐχαλάσῃ,
νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ θραφῇ, καὶ πάλε κεῖ νὰ πάγῃ
νὰ τὴν πιάσῃ εὔκολα, ἔμνοστα νὰ τὴν φάγῃ.

---

122. 1. πηγένοντας. 3. χαβάδι. 4. σένα. 6. χαβάδι. 7. ἐποίασαν. ὀργισμένα. 8. ἴτζη. 9. δίδεται μαλιὰ. 10. χαλάτε. 11. ἐφάγεται. 12. κάμεται.
123. 3. ἀφίση. πάλαι. 4. ἔμνωστα.

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπεν τὴν σμαρίδα :
« θαρρεῖς ὅτ' εἶμαι 'γὼ λωλὸς, τὸν κόσμον δὲν τὸν οἶδα,
τὸ κέρδος ὅπου ἔλαχα ν' ἀφήσω νὰ ὑπάγῃ,
εἰς ἄλλον νὰ σὲ στείλω 'γὼ, νὰ πιάσῃ νὰ σὲ φάγῃ; »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : εἶν' λωλὸς καὶ γνῶσιν δὲν τὴν ἔχει
π' ἀφίνει πρᾶγμα ἕτοιμον καὶ ἄλλο νὰ παντέχῃ.

124 (177).

Μῦθος γαδάρου καὶ ἀλόγου.

Γάδαρος κ' ἕνα ἄλογον ἀντάμα ἐπηγαῖναν,
μαζὶ μὲ τὸν ἀφέντη τους οἱ δύο διαβαῖναν.
Τὴν στράταν ὅπου πήγαινε, σὰν ἦτον φορτωμένος,
ὁ γάδαρος ἐγίνηκε 'κ τὸ βάρος κουρασμένος,
στὸ ἄλογον ἐγύρισεν, εἶπε : « βοήθησέ με,
ἀπὸ τὸ βάρος ἔπαρε, τώρα λυπήθησέ με. »
Τὸ ἄλογον δὲν ἄκουσεν, κ' ἰδέτε τί παθαίνει ·
ὁ γάδαρος ἐκεῖ ψοφᾷ, στὸν τόπον ἀνεμένει.
Τότε λοιπὸν ἀφέντης του τὰ ῥοῦχα ἔβαλέν τα
ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον, ὅλα ἐφόρτωσέν τα ·
καὶ τὸ πετζί του ποῦ ἔγδαρε εἶχε τῆς τὸ φορτώσῃ.
Πολλὰ ἐκεῖνο βόϊζε σὰν εἶχε τὸ σηκώσῃ ·
ἔλεγε : « μὲ τὸ δίκαιον νὰ τιμωροῦμαι πρέπει,
ἄλλος νὰ σωφρονίζεται, τὸ δίκαιον νὰ βλέπῃ. »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : ὅποτε γίνεται βοήθεια
ἀκ τοὺς μεγάλους στοὺς μικροὺς, περνοῦσι μὲ προμήθεια.

---

6. θαρεῖς. Il serait peut-être préférable d'écrire εἶδα. 7. ἀφίσω. 8. στίλω. 9. ἦν. ἔχη. 10. ἀφίνη.
124. 1. ἐπιγένναν. 3. πήγενε. φορτομένος. 6. τῶρα. 7. ἰδέται. παθένη. 8. ἀνεμένη. 12. βόηζε. συχώση. 11. τῆς est ici pour τοῦ. 13. πρέπη.

125 (64).

Μῦθος μεθυστοῦ.

Ἄνθρωπος μ' ἕναν μεθυστὴν φιλίαν εἶχε ποίση
μαζί του νὰ εὑρίσκεται, ἔτζι τὸ εἶχε στήση.
Κάπου λοιπὸν ἐπήγασι νὰ κάτζουσι νὰ φᾶσι ·
χειμῶνας τοὺς ἐπλάκωσε ἐκεῖ ὁποῦ 'χαν πᾶσι.
Ὁ ἄνθρωπος τὰ χέρια του στὸ στόμα τού 'χε βάνη,
κ' ἐφύσα τα νὰ ζεσταθοῦν, διὰ νὰ μὴν κρυάνη ·
ὁ μεθυστὴς τὸν ἄνθρωπον εἶχε τὸν ἐρωτήση,
νὰ τὸν γρυκήση ἤθελε τὸ πρᾶγμα τό 'χε ποίση ·
εἶπε : « γιατί τὰ χέρια φυσᾶς τα μὲ τὸ στόμα; »
Τότε ἐκεῖνος εἶπεν τον : « γιὰ τὸ πολὺ τὸ κρυῶμα ·
ὅτι ἐβγάν' ἀναπνοὴν, φυσῶ τα νὰ μὴν κρυώσω,
ἂν δὲν τὸ κάμω σὰν θωρεῖς, εἶμαι γιὰ νὰ παγώσω. »
Ὅμως ἐκάτζασι νὰ φᾶν ἐκείνη τὴν ἡμέραν ·
φαγὶ, ζεστὸν μαγείρεμα, ἐμπρός τους τὸ ἐφέραν.
Ὁ ἄνθρωπος πάλ' ἄρχισε νὰ φυσᾷ νὰ κρυώση,
ὅτ' ἤτανε πολλὰ ζεστὸν τὸ φαγὶ νὰ παγώση.
Ὁ μεθυστὴς ἐρώτησεν, εἶπεν τον : « στὴν ψυχήν σου,
σύντροφε, τώρα νὰ μὲ πῇς τί φυσᾷς τὸ φαγί σου; »
Εἶπεν τον : « βλέπεις, σύντροφε, φυσῶ το νὰ κρυώση,
μὴ γελαστῶ καὶ φάγω το, λάχη καὶ μὲ κομπώση. »
Ὁ μεθυστὴς ἐγύρισεν, εἶπεν τον : « δὲν μὲ μέλει,
ὡσὰν ἐσένα, σύντροφε, ἡ φύσις μου δὲν θέλει,
ὁποῦ ἀπὸ τὸ στόμα σου κρυότην νὰ ἐβγάνης,
καὶ πάλ' ἀπὸ τὸ στόμα σου στὴν κρυότη ζέστη βάνης. »

---

125. 1. μέναν. 2. ἔτζη. 6. κριάνη. 10. κριόμα. 11. εὐγάν'. κριόσω. 12. θορεῖς. γιανά. 15. ἄρχησε. κριόση. 16. ἤταναι. 18. τῶρα. 19. κριώση. 21. μελλει. 22. θελη. 23. κριύτην. εὐγάνης. 24. κριότη.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ πῶς φίλοι δὲν λογοῦνται
οἱ δίγνωμοι οἱ ἄνθρωποι, ὀγλήγορα γρυχοῦνται.

126 (35).

Μῦθος ἀλεποῦς.

Ἔφευγε κάπου ἀλεποὺ ὁποῦ τὴν χυνηγοῦσαν,
κ' εἰς ἕνα τόπον ἔφυγε ποῦ δὲν τὴν ἐθωροῦσαν·
οἱ χυνηγοὶ ἐτρέχασι διὰ νὰ τὴν ἐφτάσουν,
καὶ δὲν ἠμπόρεσαν ποσῶς διὰ νὰ τὴν πιάσουν.
'Εκείνη ὡσὰν ἔτρεχεν ἔτυχε σ' ἕναν τόπον,
καλύβην μίαν ηὕρηκε καὶ ἕνα ξυλοκόπον·
τὸν ξυλοκόπον εἶπε τον διὰ νὰ τὴν γλυτώση,
καὶ τὴν ἐκρύψη ἐδεκεῖ, ἴσως νὰ τὴν ἐσώση.
'Εκεῖνος τὴν καλύβα του τὴν ἔδειξε καὶ μπῆκε·
ἀλλὰ ἰδέ την ὕστερα ἀπέχει πῶς ἐβγῆκε.
Οἱ χυνηγοὶ ἐπήγασι, ηὗραν τὸν ξυλοκόπον·
εἶπάν τον: « ἄνθρωπε, θωρεῖς ποῦ τρέχομεν μὲ κόπον·
μί' ἀλεποὺ ἐχάσαμεν, καὶ ἂν τὴν εἶδες 'πέ μας,
παρακαλοῦμεν σε πολλά, τώρα ἑρμήνεψέ μας. »
'Εκεῖνος μὲ τὸ στόμα του ἀρνοῦντον κ' ἔλεγέ τους
πῶς δὲν τὴν εἶδε πούπετες, καὶ πάλε ἔδειχνέ τους,
σημεῖον μὲ τὸ χέρι του τοὺς ἔκαμνε νὰ πᾶσι,
εἰς τὴν καλύβαν νὰ σεβοῦν καὶ θέλουν τὴν πιάση.
Σὰν εἶδεν ἔτζι ἀλεποὺ τὸ πῶς ἐπαραδόθη,
ἐκεῖ ὁποῦ ἐσέβηκε στὸν τόπον δὲν ἐσώθη,

26. δύγνωμοι et au dessus δύσγνωμοι d'une écriture récente, mais il faut certainement lire δίγνωμοι. ὀγλύγορα.

126. 2. ἐθοροῦσαν. 5. σέναν. 6. ηὗριχε. ξιλοκόπον. 8. ἐκρύψει ἔδεκεῖ. 10. εὐγῆκε. 11. ηὗραν. 14. τῶρα. 16. ποῦπετες. πάλαι. 19. ἔτζη.

τὸν ξυλοκόπον ὕϐρισε, πολλὰ ὠνείδισέ τον
καὶ δὲν τὸν εὐχαρίστησεν, ἀμὴ καὶ ὕϐρισέ τον.
Ἐκεῖνος τότε εἶπε την : « γιατί μὲ ὀνειδίζεις;
ἐγώ 'μαι ποῦ σὲ ἔκρυψα καὶ πάλε μένα βρίζεις; »
Ἐκείνη πάλε εἶπε τον : « ἄνθρωπ', αὐτὰ ποῦ λέγεις
ψέματα εἶναι καὶ μ' αὐτὰ μόν' τὴν καρδιάν μου φλέγεις ·
ἔπρεπεν νὰ εὑρίσκουσουν στὸν πρῶτον σου τὸν τρόπον,
καθὼς ἀρχῆς μὲ ἔδειξες, νὰ φυλαχθῶ στὸν τόπον,
ὄχι νὰ λέγῃς λόγια εὔκαιρα καὶ μεγάλα,
καὶ γέλασές με τὴν πτωχὴν, κ' ἔκαμες ἔργα ἄλλα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ λέγουν καλὸ νὰ ποίσουν,
καὶ μὲ τὰ ἔργα πάσχουσιν ἀνθρώπους ν' ἀφανίσουν.

127 (66).

Μῦθος ξυλένιου θεοῦ.

Ἕνας ξυλένιον θεὸν εἶχε καὶ παρακάλειε,
νὰ τὸν ἐποίσῃ ἄρχοντα καθημερνῶς ἐλάλειε ·
σὰν ἔϐλεπ' ὁ ταλαίπωρος πῶς πάγει σὲ πτωχεία,
ἀκ τὸν θεὸν τὸν ξύλινον δὲν βλέπει ἀρχοντία,
τὸν ἔρριξε στὸ ἔδαφος, καὶ τότε ἐτζακίστη,
ἡ κεφαλή του χώρισε, μέσα στὴν μέση σχίστη ·
ἐϐγῆκαν περισσὰ φλωριά. Τότε ἐκεῖνος λέγει :
« προτίτερα ὁ πᾶσα εἷς ἔπρεπε νὰ μὲ χλαίγῃ ·
ὅταν σ' ἐτίμουν εὔκαιρα, δὲν εἶδα καλοσύνη,
καὶ τώρα ὁποῦ σ' ἔκαμα τούτην τὴν κακοσύνη,

21. ὀνείδισέ. 23. ὀνειδίζης. 24. ἐγὼ με. πάλαι. βρίζης. 25. πάλαι. λέγης. 26. φλέγης. 27. Il y avait d'abord στὸν τρόπον σου τὸν πρῶτον. 32. ἀφανήσουν.
127. 1. παρακάλιε. 2. ἐλάλιε. 3. πάγη. πτωχία. 4. βλέπη. 5. ἔριξε. 7. εὐγῆκαν. 8. ὁπάσα. 9. ἴδα 10. τῶρα. τοῦτην.

φλωρία μ' ἔδωκες πολλά, τώρα καὶ τὰ συνάζω,
ὅμως ἀπὸ τὴν σήμερον ἄτυχον νὰ σὲ κράζω. »

'Επιμύθιον.

Λέγει διὰ τοὺς ἄτυχους μὴν τοὺς καλοκρατοῦμεν,
μηδὲ νὰ τοὺς φοβούμεστε καὶ νὰ τοὺς ἀγαποῦμεν.

128 (62).

Μῦθος τραπέζης.

Ἔχαμεν ἕνας τράπεζαν στὸ σπίτι του νὰ φάγῃ·
ὁ σκύλος του σηκώθηκε, σὲ ἄλλον σκύλον πάγει,
λέγει τον : « ἔλα σήμερον νὰ φάγωμεν ἀντάμα,
ἔχομεν εἰς τὸ σπίτι μας σήμερον πᾶσα πρᾶμα. »
'Εκεῖνος τότε ἔδραμε, ἐπῆγε στὸ τραπέζι,
καὶ τὴν οὐράν του ἄρχισε νὰ σείῃ, νὰ τὴν παίζῃ·
ἔλεγε : « σήμερον ἐγὼ θέλω πολλὰ χορτάσω,
οὐδ' ἕως εἰς τὴν αὔριον φοβοῦμαι νὰ πεινάσω. »
'Εθάρρειε στοῦ ἀλλουνοῦ τὰ λόγια τοῦ σκύλου,
κεινοῦ ποῦ τὸν ἐλάλησε, τοῦ ἐδικοῦ του φίλου.
'Αφέντης τότε τοῦ σπιτιοῦ εἶδε καὶ δίωξέ τον,
τὸν ἔδειρε πολὺν δαρμὸν καὶ ξυλοκόπησέ τον.
'Εκεῖνος τότ' ἐφώναξε καὶ βγῆκεν εἰς τὴν στράτα,
καὶ σκύλος ἄλλος τὸν ῥωτᾷ νὰ μάθῃ τὰ μαντᾶτα·
εἶπε τον : « τ' ἔχαμες ἐκεῖ; ἐχάρηκες περίσσια; »
Λέγει τον : « ναὶ, ἐβλέπεις με πῶς δὲν ὑπάγω ἴσια·
ἀκ τὸ μεθύσι τὸ πολὺ τὸν δρόμον ξέχασά τον,
τὸν λογισμόν μου δέν ἐχω, τὸν νοῦν μου ἔχασά τον. »

---

11. τῶρα. **13.** λέγη.

128. 1. σπῆτι. **2.** συχύθηκε. πάγη. **4.** σπῆτι. πρᾶγμα. **5.** τραπέζη. **6.** σύη. πέζη **7.** D'abord πολλὰ θελω. **9.** ἐθάριε. **10** ἐδικούτου. **11.** σπητίου ἴδε. **12.** ξυλοκόπισέ. **14.** μαντάτα. **15.** ἐχάριχες. **17.** μεθύση.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ἄπρεπον ἔναι νὰ ἀγρυχοῦμεν
πασάναν ὅ,τι ὁμιλεῖ, σὲ κεῖνον νὰ θαρροῦμεν.

129 (27).

Μῦθος ψαρᾶ.

Ἕνας ψαρᾶς ἀνήξευρος πήγαινε νὰ χαλάσῃ
πλεμάτια στὴν θάλασσαν καὶ ψάρια νὰ πιάσῃ·
σὲ μία πέτρα στάθηκε, κ' ἰδέτε τ' εἶχε ποίσῃ·
στὸν νοῦν του ἐβουλήθηκε τότε νὰ τραγουδήσῃ,
τὰ ψάρια ν' ἀκούσουσι, τάχα νὰ γελαστοῦσι,
ἀκ τὴν πολλὴν γλυκύτητα νὰ πᾶν νὰ πιαστοῦσι.
Τὸ πρᾶγμα σὰν τὸ ἔκαμε τοῦτο καὶ δὲν ἠμπόρειε,
ψάρια στὸ πλεμάτι του νὰ πιάσῃ δὲν ἐθώρειε,
τ' ἀγκίστρι του στὴν θάλασσαν καὶ τὸ πλεμάτ' ἀντάμα
τὰ ἔρριξε καὶ πίασε ψάρια ποῦ 'ταν θᾶμα.
Τότε τὰ εἶπεν : « ἄτυχα ζῶα καταραμένα,
ὁποῦ 'στε τόσον ἄγνωστα καὶ τόσον ὡργισμένα,
ὅταν ἐγὼ τραγούδουνα, γιατί νὰ μὴν σταθῆτε,
εὔμορφα νὰ χορεύετε,, μαζὶ νὰ τραγουδῆτε;
ἀμή, ἐγὼ σὰν ἔπαυσα, τώρα ἐσεῖς πηδᾶτε
στανέο σας χορεύετε, τοῦ λόγου σας γελᾶτε. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ πῶς μερικοὶ ζητοῦσι
νὰ κάμουν πράγματά τινα ὁποῦ δὲν ὠφελοῦσι.

---

20. πᾶσάναν. θαροῦμεν.

129. 1. πήγενε. 5. νὰ κούσουσι. 7. ἠμπόριε. 8. ἐθόριε. 10. ἔριξε. θαῦμα. 13. σταθεῖτε. 14. χορεύεται. τραγουδεῖτε. 15. τῶρα. 16. στανέωσας χορεύεται.

130 (83).

Μῦθος μοσχαρέου.

Ἔχασεν ἕνας ἄνθρωπος ἕνα μικρὸ μοσχάρι,
στὴν ἔρημον διάβηκε μὴ νὰ βρῇ νὰ τὸ πάρῃ ·
πολλὰ ἐπεριπάτησε, νὰ τὸ βρῇ δὲν ἠμπόρειε
ἐκεῖ ὁποῦ διάβηκε, οὐδὲ ποσῶς τὸ θεώρειε ·
τὸν Δία τότε ἔταξε μοσχάρι νὰ τὸν δώσῃ,
τὸν κλέπτην ποῦ τὸ ἔκλεψε ἂν τὸν ἐφανερώσῃ.
Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ γύρευε, ἔτυχεν λεοντάρι
τὸ μοσχαράκι ποῦ 'τρωγε, καὶ κεῖνος σὰν τὸ ψάρι
ἔτρεμεν ὁ κακόμοιρος, πολλὰ ἐπαρακάλειε,
τὸν Δία ἐδεήθηκε, καὶ μὲ φωνὲς ἐλάλειε ·
εἶπε : « θεέ μου, σ' ἔταξα μοσχάρι νὰ σὲ δώσω,
καὶ τώρα ταῦρον δίδω σε ἀπ' ἐδῶ νὰ γλυτώσω. »

Ἐπιμύθιον.

Τοὺς δυστυχεῖς μᾶς λέγει δῶ ὁ μῦθος ποῦ ζητοῦσι
καλλίτεροι νὰ γένουσι καὶ πάλιν δυστυχοῦσι.

131 (208).

Μῦθος κοράκου ἀρρώστου.

Κόρακας ἕνας ἄρρωστος τὴν μάννα του νὰ λέγῃ
πρὸς τὸν θεὸν νὰ δέεται καὶ νὰ μηδὲν τὸν κλαίγῃ ·
Τότε ἐκείνη γύρισε καὶ εἶπεν : « ὦ παιδί μου,
πῶς νὰ ἀκούσουν οἱ θεοὶ τώρα τὴν προσευχή μου;

130. 2. ἔριμον. 3. βρεῖ. ἠμπόριε. 4. θεόριε. 9. D'abord ὁ κακότυχος. ἐπαρακάλιε. 10. φωναῖς ἐλάλιε. 12. τῶρα.
131. 1. ἀρώστου. 1. ἄρωστος. μάνα. λέγη. 4. τῶρα.

γιατὶ κάνένας δέν εἶναι ὁποῦ νὰ σ' ἐλεήση,
οὐδὲ θεός, οὐδ' ἄνθρωπος τώρα νὰ σὲ βοηθήση ·
ὅτι τὰ κρέη ὁλονῶν ποῦ 'χαν εἰς τὲς θυσίες,
τὰ ἔκλεφτες, ποῦ τά 'διδαν διὰ τὲς ἐκκλησίες. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : ὅσ' εἶναι ποῦ ἔχουν ἐχθρεμένους,
φίλους ποτὲ δὲν κάμνουσι νά 'χουν ἐμπιστεμένους.

132 (4 B).

Μῦθος ἀετοῦ.

Εἰς τόπον ἕνας ἀετὸς ἐπῆγεν νὰ καθίση
χ' ἔλαχε κάπου κυνηγὸς καὶ εἶχε τὸν κτυπήση ·
τότ' ἀετὸς ἐγύρισε καὶ εἶδ' ἀπανωθιό του
σαγίττα ὅπου ἦτονε, εἶπε στὸν ἑαυτό του :
« καὶ τοῦτο πάλιν περισσὰ εἶναι νὰ μὲ λυπήση,
ὅτ' ἀφορμή 'ταν τὸ πτερὸν τοῦτο νὰ μὲ κτυπήση ·
καὶ ἔχασα τοῦ λόγου μου, εἶδα τὸν θάνατόν μου,
ἀκ τὸ πτερὸν ποῦ ἔχω 'γὼ χάνω τὸν ἑαυτόν μου. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ ἐκεινοὺς λέγει ὁπ' ἀδικοῦνται
ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ δικούς, πικραίνουνται, χαλνοῦνται.

133 (401).

Μῦθος τζεντζέρου.

Καιρὸς χειμῶνος ἦτονε καὶ τζίντζιρας ὑπάγει

6. τῶρα. 7. ταῖς θυσίαις. 8. ταῖς ἐκκλησίαις.
132. 2. κτυπίση. 3. ἀπανωθιώ. 4. σαγίτα. ἦτοναι. ἑαυτόν. 6. ἀφορμήταν. 7. οἶδα.
133. 1. ὑπάγη.

εἰς τόπον ποῦ 'ταν μύρμηκες κ' ἐζήτα τους νὰ φάγῃ.
Τότε ἐκεῖνοι εἶπασι : « τώρα ζητᾷς φαγία,
καὶ περπατεῖς, ταλαίπωρε, καὶ ἔχεις λαιμαργία. »
Λέγει τους : « δὲν ἀδείαζα, οὐδ' ἔκαμα λωλία,
ἀμ' ἐτραγούδουν ἔμορφα μὲ ἔμνοστην λαλία. »
« Γιατί στοῦ θέρους τὸν καιρὸν δὲν ἔκαμες δουλεία,
καὶ νὰ συνάζῃς περισσὰ, νά 'χῃς πολλὰ φαγία ; »
οἱ μύρμηκες τὸν εἶπασι τὸν τζίντζιρα μὲ γέλος,
« τζίντζιρα, τί σὲ ἔκαμε τὸ εὔκαιρον τὸ μέλος ;
τὸ καλοκαίρι ἐπειδὴ ἔψαλλες, ὡσὰν λέγεις,
εἰς τὸν χειμῶνα χόρευε, τὰ πάθη σου νὰ κλαίγῃς. »

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει μας ἐδῶ ποτὲ πῶς δὲν ἀξίζει
ὅποιος εἶναι ἀμελὴς, πασάνας τὸν ὑϐρίζει.

134 (78).

Μῦθος σκωλήκου.

Εἰς τρῦπαν ἕνας σκώληκας μεσά 'τανε χωσμένος,
ἔξω ἐϐγῆκεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἦταν λασπωμένος·
τὰ ζῶα ὅλα ἔλεγε πῶς νὰ τὰ ἰατρεύῃ,
καὶ ἄριστος εὑρίσκεται ἰατρὸς νὰ θεραπεύῃ.
Τότε τὸν εἶπεν ἀλεπού : « τ' εἶναι αὐτὰ ποῦ τάζεις ;
τοῦ λόγου σου, ταλαίπωρε, ἔπρεπε νὰ ξετάζῃς,
ὁποῦ ποδάρια δὲν ἔχεις καὶ εἶσαι λασπωμένος,
ἰάτρευσε τοῦ λόγου σου ὁποῦ 'σαι ὠργισμένος. »

---

2. D'abord καὶ ζήτα. 3. τῶρα. 4. περπατῆς. 5. ἀδίαζα. 6. ἔμνωστην. 7. δουλία. 11. καλοχέρι. λέγης. 13. ἀξίζη. 14. ἀμελεὶς πάσάνας. ὑϐρίζη.

134. 1. σκώλικας. μέσάτανε χοσμένος. 2. εὐγῆκε. λασπομένος. 6. ξετάζεις. 7. λασπομένος. 8. ὀργισμένος.

'Επιμύθιον.

Ο μῦθος λέγει : ψεύτικος εὑρίσκεται ὁ λόγος,
ὁπόταν εἶναι πάντοθεν ὅλος γεμᾶτος ψόγος.

135 (343).

Μῦθος ὀρνιθέου ὁποῦ ἐγέννα.

Ἕνας ὀρνίθι ἔτρεφε πολύτιμον ποῦ 'γέννα
αὐγὸν χρυσὸν καθημερνῶς, ἔκαμεν ἀπὸ ἕνα·
ἐκεῖνος τὸν ἐφάνηκεν ὅτι ἦταν χρυσωμένη
γεμάτη ἡ κοιλία του, ἦν μαλαματωμένη·
καὶ ἔτζ' ὡς τὸν ἐφάνηκε, πιάνει καὶ τὴν σκοτώνει
τὴν ὄρνιθά του, ἄδικα τότε τὴν θανατώνει.
Ὡσὰν τὴν ἐθανάτωσε, χρυσάφι δὲν ἐφάνη·
τότε ἀπὸ τὴν πίκρα του ἤτονε ν' ἀποθάνη,
πὄχασεν τὸ διάφορον ποῦ 'χεν ὁ ὠργισμένος,
καὶ ἔκλαιε τοῦ λόγου του καὶ ἦτον πικραμένος.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς, γιὰ νὰ πλεονεκτοῦσι,
τὸν ἑαυτόν τους βλάπτουσι, κακὰ ποκαταντοῦσι.

136 (246).

Μῦθος λεονταρέου.

'Εγήρασ' ἕνας λέοντας πολλὰ ἀπὸ τὴν φύση,
καὶ δὲν ἐδύνουντον ποσῶς νὰ πᾷ νὰ κυνηγήσῃ·
καὶ τὶ ἐπονηρεύτηκεν, ἐπῆγε καὶ ἐκλείστη
μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον, ἐπῆγε κ' ἐσφαλίστη·

---

135. 3. χρυσομένη. 4. ἦν. 5. πιάνη. σκοτώνη. 6. θανατώνη. 7. ἐφίνη. 9. ὀργισμένος.
136. 2. κυνηγίση.

καὶ τότε ἐκαμώθηκε πῶς εἶν' ἀσθενισμένος,
καὶ κείτουντον στὸ σπήλαιον σὰν νά 'ταν πεθαμένος.
Τὰ ζῶα ὅσα πήγαιναν διὰ νὰ τὸν ἰδοῦσι,
τάχα πῶς ἦταν βασιλεὺς, νὰ τὸν παρηγοροῦσι,
ἐκεῖνος τὰ ἐπίανε ὅλα καὶ σκότωνέν τα,
καὶ κάθετον στὸ σπήλαιον μέσα καὶ ἔτρωγέν τα.
Μία ἐπῆγεν ἀλεπού, ἀπέξω καὶ ἐστάθη,
ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν τῶν ζώων καὶ τὰ πάθη.
τὸν λέοντα ἠρώτησεν, εἶπεν τον : « πῶς τὰ πάγεις,
ἀφέντη, ὅπου κείτεσαι; τάχα μπορεῖς νὰ φάγῃς; »
Λέγει την : « εἶμαι ἀχαμνὸς, κ' ἔλα ἐδῶ κοντά μου,
νὰ μὲ ἰδῇς πῶς κείτομαι, πῶς εἶν' ἡ ἀρρωστιά μου. »
Εἶπεν ἐκείνη : « δὲν βολεῖ νά 'λθω ἐδῶ κοντά σου,
ποῦ μὲ ὁρίζει νὰ ἐμπῶ τώρα ἡ ἀφεντιά σου. »
Λέγει ἐκεῖνος : « διατί; φοβᾶσ' ἀπὸ κἀνένα
ἢ πίστιν τάχα δέν ἔχεις ποσῶς ἐσὺ σὲ μένα; »
Τότε τὸν εἶπεν : « ἤρχουμουν, ἂ δὲν ἦταν τὰ χνάρια
τῶν ζώων ὅπου ἔμπαιναν καὶ φαίνονται καθάρια
ποῦ μέσα μπῆκαν περισσὰ καὶ ἔξω δὲν ἐβγῆκαν,
μηδὲ ποσῶς ἐγύρισαν, στὸν κόσμον ἐφανῆκαν. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγ' : οἱ φρόνιμοι βλέπουν ἀκ τὰ σημάδια
τὰ πράγματα ποῦ γίνουνται, γνωρίζουν τα καθάρια.

137 (275).

Μῦθος λύκου.

Λύκος ἐπεριπάτειε περίσσια πεινασμένος,

5. ἦν ἀσθενησμένος. 6. κοίτουντον. 7. πήγεναν. 13. πάγης. 14. κίτεσαι. 16. κίτομαι. ἦν. ἀρωστία. 17. βολή. 18. ὡρίζη. τῶρα. 21. ἀδὲν. 23. εὐγῖκαν.
137. 1. ἐπεριπάτιε.

χ' εἰς ἕνα τόπον στάθηκε σὰν ἦταν λιμασμένος·
ἤκουσε χ' ἔκλαιγε παιδὶ, καὶ γραῖα ποῦ 'χε κράζῃ·
« ἔπαρ', ὦ λύκε, τὸ παιδὶ, γιατὶ πολλὰ φωνάζει. »
Ὁ λύκος τὸν ἐφάνηκεν ἀλήθειαν ἐλάλειε,
καὶ τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρακάλειε·
τὸν ἑαυτόν του ἔλεγε : « τώρα τὸ θέλω φάγῃ,
καὶ, σὰν χορτάσω εὔμορφα, ὕστερα θέλω πάγῃ. »
Ὥραν πολλὴν ἐπάντεξε, δὲν ἤκουσε νὰ κλαίγῃ,
μόνον τὴν γραῖα ἤκουσε πάλε ὁποῦ 'χε λέγῃ :
« ἂν ἔλθ' ὁ λύκος, τέκνον μου, ἐδῶ στὸ σπίτι τώρα,
δέρνω τον καὶ διώχνω τον νὰ πάγῃ στὴν κακὴ ὥρα. »
Τότε ὁ λύκος ἀπεκεῖ φεύγοντας εἶχε λέγῃ :
« πρέπει με τὸν ταλαίπωρον πασάνας νὰ μὲ κλαίγῃ,
ποῦ 'λθα ἐδῶ ποῦ λέγουσιν ἄλλα καὶ κάμνουν ἄλλα,
στὸ σπίτι ὅπου ἦλθα 'γὼ λὲν ψέματα μεγάλα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς τοὺς λόγους τους χαλνοῦσι,
εὔκολα τοὺς γυρίζουσι καὶ τοὺς ἀλησμονοῦσι.

138 (135).

Μῦθος ἐριφίου.

Εἰς ἕνα σπίτι στέκουντον ἀπάνω ἕνα ῥίφι,
καὶ λύκον εἶδ' ἀπὸ μακριὰ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθη·
ἔστεκε καὶ ἐλάλειε ἀπέκει χ' ὕβριζέ τον,
χ' ἔλεγε δὲν τὸν ἔχει χρειὰ, πολλὰ ὠνείδιζέν τον.

---

2. λυμασμένος. 3. γρέα. κράζη. 4. φωνάζη. D'abord ὦ λύκε ἔπαρ'. 5. ἐλάλιε. 6. ἐπαρακάλιε. 7. τῶρα. φάγη. 8. πάγη. 9. D'abord πολλὴν ὥραν. 10. γρέα. πάλαι. λέγη. 11. σπῆτι τῶρα. 16. σπῆτι.
138. 1. σπῆτι. 3. ἐλάλιε. 4. ὀνείδιζέν.

Ἐκεῖνος εἶπε : « ξεύρω το τώρα τίς μὲ ὑβρίζει,
ὁ τόπος, ἀμὴ ὄχι σύ, ὁποῦ μὲ ἐμποδίζει. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ τόπος ὅταν βοηθῇ καὶ ὁ καιρὸς ἀξίζῃ,
λαχαίνει κάπου καὶ μικρὸς τὸν μέγαν καὶ ὑβρίζει.

139 (157).

Μῦθος μουλαρίου.

Ἕνα μουλάρι πάχυνεν, ἐπήδα κ' ἐκαυχᾶτον
τὸ πῶς κρεῖττον ἀπ' ἄλογα ἔστεκε κ' ἐπαινᾶτον·
τὸν ἑαυτόν του ἔλεγεν : « ἄλογον ὁμοιάζω,
στὴν γληγοράδα πέτομαι, τὰ ζῶα τὰ τρομάζω. »
Ἔλαγε καὶ πιλάλησε λοιπὸν εἰς ἕνα τόπον,
καὶ σὰν δὲν ἐδυνήθηκε κ' εἶχε μεγάλον κόπον,
γάδαρον ἐθυμήθηκε τὸν κύρην τὸν δικόν του,
καὶ τότε ἐκατάλαβε καλὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ τοὺς χοντροὺς λέγει ποῦ εὐτυχῆσαν,
τὸ γένος καὶ τοῦ λόγου τους ὁποῦ ἀλησμονῆσαν.

140 (96-96 B).

Μῦθος παιδίου καὶ φιδίου.

Κοντὰ σὲ σπίτι γεωργοῦ φίδ' ἦταν φωλιασμένο,
ἀπὸ καιρὸν εὑρίσκετον ἐκεῖ κατοικισμένο·

---

5. τῶρα. ὑβρίζη. 6. ἐμποδίζη. 7. βοηθεῖ. 8. λαχένει. ὑβρίζη.
139. 1. μουλάρη. ἐπῆδα. 5. πηλάλησε. 7. κύριν. 10. ἀλισμονῆσαν.
140. 1. σπῆτι. 2. κατοικεισμένο.

μίαν ἡμέραν τὸ λοιπὸν πιάνει καὶ δαγκάνει
ἕνα παιδὶ τοῦ γεωργοῦ, καὶ εἶχεν ἀποθάνῃ.
Ὅλοι τὸ ἐλυπήθησαν δικοὶ καὶ συγγενεῖς του,
ἔκλαψαν καὶ ἐδάρθησαν κ' οἱ δύο οἱ γονεῖς του.
Ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν ὁ γεωργὸς τὴν τόση,
τὸ φίδι ἐβουλήθηκε διὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ·
ἕνα τζικούρι πίασε καὶ πῆγε στὴν φωλία,
μὴ νὰ ἐβγῇ καὶ τὸ ἰδῇ καὶ τότε μὲ τὴν βία
κτυπήσῃ, θανατώσῃ το, ἐκεῖ νὰ τὸ σκοτώσῃ,
τὴν λύπην ὅπου τοῦ 'καμε νὰ τὴν ἐξεδικήσῃ.
Ὅμως τὸ φίδι ἔλαχε καὶ φάνηκε χαμπόσο,
τότ' ἔλεγεν ὁ γεωργός : « τώρα νὰ σὲ σκοτώσω. »
Καὶ ἔτζι μὲ πολὺν θυμὸν πῆγε νὰ τὸ κτυπήσῃ·
τότε δὲν εἶχε τὶ νὰ πῇ, οὐδὲ τὸ τί νὰ ποίσῃ·
μόνον ἐτοῦτο ἔβαλε στὸν νοῦν του καὶ ἐμέτρα
νερό, ἁλάτι καὶ ψωμὶ νὰ βάλῃ εἰς τὴν πέτρα,
καὶ τότε ὡσὰν τὰ ἰδῇ τὸ φίδι, θέλει πάγῃ
τὸ ἅλας ὅπου ἤτανε καὶ τὸ ψωμὶ νὰ φάγῃ·
καὶ κεῖνος τότε μὲ σπουδὴν θέλει τὸ θανατώσῃ,
μὲ τὸ τζικούρι εὔκολα μπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσῃ·
ἔτζι τὸ ἔκαμε λοιπόν· ἀλλὰ τὸ φίδι εἶπε :
« ἄνθρωπε, τί κάμνεις αὐτοῦ; ἀπὸ ἐμένα λεῖπε·
ὅσον θωρῶ τὴν πέτρα 'γώ, τὸν τόπον κτυπημένο,
καὶ σὺ ποῦ βλέπεις τοῦ παιδιοῦ τὸν τόπον ποῦ 'ν' θαμμένο,
ποσῶς φιλίαν δέν ἔχεις, ποσῶς ἐσὺ σὲ μένα,
οὐδὲ ποτὲ σὲ ἀγαπῶ ἐγὼ ποσῶς ἐσένα. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει πῶς τινὲς τὴν ἔχθραν τὴν γρυχοῦσι,
ἂν διαβῇ καιρὸς πολὺς δὲν τὴν ἀλησμονοῦσι.

---

3. δαγκάνη. 9. τζικοῦρι. 10. εὐγῇ. 11. κτυπίση. 13. φάνικε χαμπόσω. 14. τῶρα. 15. ἔτζη. κτυπίση. 18. ἀλλάτι. 19. θέλη. 20. ἦτανε. 21. θέλη. 22. τζικοῦρι. 23. ἔτζη. 25. θορῶ. 26. ποῦν θαμένο. 30. διαδεῖ. ἀλισμονοῦσι.

141 (386).

Μῦθος τρουμπεττάρη.

Ἔλαχεν σ' ἕναν πόλεμον καὶ πιάσθη τρουμπεττάρης ·
ἕνας ὁποῦ τὸν ἔσυρνε, ἔλεγε : « μή με πάρῃς,
νὰ μὲ σκοτώσῃς, ἄνθρωπε, ὅτι ἐγὼ οὐδένα
στὸν πόλεμον ἐσκότωσα ἐδῶ ποσῶς κανένα ·
ἅρματα δὲν ἔχω ποσῶς, σαγίττες ἢ δοξάρι,
ἢ ἄλλο πρᾶγμα θαυμαστὸν ὁποῦ νὰ ἔχῃ χάρη ·
μὲ τὴν τρουμπέτταν ποῦ θωρεῖς ἐδῶ καὶ κεῖ γυρίζω,
στὸν πόλεμ', ὁ ταλαίπωρος, κρατῶ την καὶ βοΐζω ».
Τότε ἐκεῖ ποῦ ἔστεκαν τινὲς καὶ τὸν ἀκοῦσαν,
χειρότερα τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐκατηγοροῦσαν ·
εἶπαν : « γιὰ τοῦτο πλειότερον θέλομεν σὲ σκοτώσῃ,
ὅτ' ἄνθρωπον παρακινεῖς ἄλλον νὰ θανατώσῃ. »
Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος λέγει : πλειότερην ἔχουσιν ἁμαρτία
ἐκεῖνοι ποῦ παρακινοῦν τοὺς ἄλλους σ' ἀτυχία.

142 (179 B).

Μῦθος ἐλαίας καὶ καλαμέου.

Μία ἐλαία μάλλωνε μὲ τὸ καλάμ' ἀντάμα,
τὸ ἔλεγεν ἀδύνατον καὶ ἀχαμνόν 'ναι πρᾶμα ·
ὅταν φυσήσ' ὁ ἄνεμος, κλίνει μὲ εὐκολία,
καὶ ἀχαμνὸν εὑρίσκεται κ' ἔχει αὐτὴν τὴν αἰτία.

---

141. Intitulé. τρουμπετάρη. 1. σέναν. τρουμπετάρης. 3. σκοτώσεις. οὐδ' ἕνα. 5. σαγίταις. 6. ἔχει. 7. τρουμπέταν. 8. βοήζω. 11. πλιότερον θέλωμεν.
142. Intitulé. ἐλέας. 1. ἐλέα μάλονε. 2. πρᾶγμα. 3. κλήνει.

Ἐκεῖνο ἐσιώπαινε, τίποτες δὲν ἐλάλειε,
μόν' τὸν θεὸν ἐδέετον, πολλὰ ἐπαρακάλειε
διὰ νὰ ποίσῃ ἄνεμον, καὶ τότε νὰ γρυκήσῃ
τὸ τί ἀξίζει ἡ ἐλιὰ κ' ἡ ἐδική της φύση.
Ἔτζι λοιπὸν ἐγίνηκε ἄνεμος μὲ τὴν βία
καὶ τὸ καλάμι ἔκλινε καὶ γλύτωσε γιὰ μία·
καὶ ἡ ἐλαία ποῦ 'τανε μεγάλη τότ' ἐχάθη,
ἐξερριζώθη εὔκολα κ' ἔπαθε τέτοια πάθη.

Ἐπιμύθιον.

Πολλάκις εἶναι γνωστικοὶ μικροὶ ποῦ δὲν λαλοῦσι
παρὰ κεινοὺς ποῦ εἶν' τρανοὶ καὶ θὲν νὰ πολεμοῦσι.

143 (276 B).

Μῦθος λύκου.

Λύκος κομμάτι κόκκαλον εἶχεν εἰς τὸν λαιμόν του,
τὸ τί νὰ κάμῃ δέν εἶχε ποσῶς στὸν ἑαυτόν του,
ὅτι ἐμπήχθηκε κακά, δὲν εἶχε τί τὰ ποίσῃ,
καὶ γέρανον ἐλάλησε μὴ νὰ τὸν ὠφελήσῃ·
εἶπε τον : « ἔλα, γέρανε· βάλε τὴν κεφαλή σου,
ἀκ τὸν λαιμόν μου σύρε το, τοῦτο, εἰς τὴν ψυχή σου,
τὸ κόκκαλον ποῦ μπήχθηκεν ἐδῶ καὶ μ' ἐμποδίζει,
καὶ νὰ σὲ δώσω πληρωμὴν τὸν κόπον σου ν' ἀξίζῃ. »
Ἔτζι λοιπὸν ὁ γέρανος εἰς τὸν λαιμὸν τὸ βάλλει,
καὶ μὲ τὴν μύτην τό 'συρε καὶ εἶχε τὸ ἐϐγάλῃ.
Τότε ἐγύρευε μισθὸν καὶ πληρωμὴν νὰ πάρῃ
ἀπὸ τὸν λύκον πὄπαθε τέτοια μεγάλη χάρη.

---

5. ἐσυώπαινε. ἐλάλιε. 6. ἐπαρακάλιε. 9. ἔτζη. 10. καλάμη. 11. πούταναι. 12. ἐξεριζώθή. 14. ἦν.

143. 1. κομάτι κόκαλον. λεμόν. 5. βάλλε. 7. κόκαλον. 9. βάλλει. 10. εὐγάλη.

Τότε ὁ λύκος λέγει τον : « ἐπῆρες τὸν μισθόν σου
ποῦ ἀπὸ λύκου γλύτωσες στόμα τὸν ἑαυτόν σου. »

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : μερικοὶ ἀπὸ κακὰ γλυτώνουν
καὶ ποῦ τὸν ἐβοήθησαν τίποτες δὲν πληρώνουν.

144 (333).

Μῦθος γαδάρου.

Γάδαρος ἐβουλήθηκε λέοντα νὰ μοιάσῃ,
τὰ ζῶα ὅπου τὰ εὑρῇ ὅλα νὰ τὰ τρομάσῃ,
καὶ ἕνα δέρμα λέοντος ἀπάνω του ἐντύθη,
καὶ φάνηκέ τον περισσὰ μὲ κεῖνο ἐτιμήθη.
Ἄνεμος κάπου φύσησε, καὶ φάνη ἡ πομπή του,
ὅτι τὸ δέρμα ἔπεσε καὶ εἶδαν τὸ κορμί του.
Τότε τὸν ἐκατάδραμαν μὲ ξύλα, μὲ λιθάρια,
ὡσὰν τὸν εἶδαν γάδαρον καὶ φάνηκε καθάρια.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει : οἱ πτωχοὶ δὲν πρέπει νὰ θυμοῦνται
τί κάμνουσιν οἱ ἄρχοντες, διὰ νὰ μὴν χαλνοῦνται.

---

144. 1. ἐβουλίθηκε. 2. εὑρεῖ. τρωμάση.

TABLE

PRINCIPALES PUBLICATIONS DE M. ÉMILE LEGRAND

Collection de Monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique. — 19 numéros formant la matière de 3 vol. in-8°.

Collection de Monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique (Nouvelle série). — 7 numéros formant la matière de 3 volumes in-8°.

Bibliothèque grecque vulgaire. — 8 vol. in-8°.

Recueil de poèmes historiques en grec vulgaire, relatifs à la Turquie et aux Principautés danubiennes, avec traduction française, introduction, notes, notices et glossaire. — 1 vol. in-8°.

Éphémérides daces ou Chronique de la guerre de quatre ans (1736-1739), par Constantin Dapontès. Texte grec, traduction française et notes. — 3 vol. in-8°.

Lettres de l'empereur Manuel Paléologue. — 1 vol. in-8°.

Notice biographique sur Jean et Théodose Zygomalas. — 1 vol. in-8°. (Épuisé.)

Cent dix lettres grecques de François Filelfe, suivies de lettres inédites de Guarino de Vérone, Bessarion, Jean Eugénicos, Matthieu Camariote, Georges Scholarius, Georges de Trébizonde, Théodore Gaza, Anne Notaras, Jean Argyropoulos, Démétrius Chalcondyle, Emmanuel Adramyttenus, Janus Lascaris et Sergius Stissus. — 1 vol. in-8°.

Documents inédits concernant Rhigas Vélestinlis et ses compagnons de martyre, tirés des archives de Vienne. — 1 vol. in-8°.

Grammaire grecque moderne. — 1 vol. in-8°.

Dictionnaire grec moderne-français. — 1 vol. in-32.

Dictionnaire français-grec moderne. — 1 vol. in-32.

Bibliographie hellénique des quinzième et seizième siècles. — 2 forts vol. gr. in-8°.

Bibliographie hellénique du dix-septième siècle. — 4 forts vol. gr. in-8°.

Dossier Rhodocanakis, Étude critique de bibliographie et d'histoire littéraire. — 1 vol. in-8°.

Deux vies de Jacques Basilicos, prince de Moldavie, despote de Samos, marquis de Paros, etc., etc. — 1 vol. in-8°.

CE VOLUME A ÉTÉ TIRÉ A CENT EXEMPLAIRES

ET ACHEVÉ D'IMPRIMER LE 25 FÉVRIER 1896

PAR LEMALE ET C^ie

LE HAVRE, 3, RUE DE LA BOURSE